IAN FLEMING

007

JAMES BOND

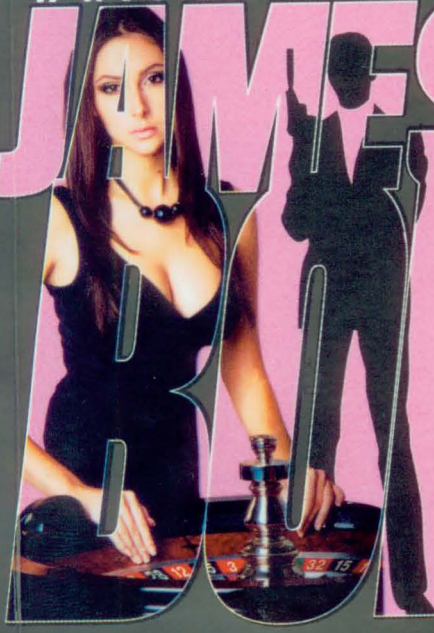

CASINO ROYALE

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE CANCAN

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional.

Este de asemenea autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND 007

Casino Royale

Traducere din limba engleză şi note de
Anacaona Mîndrilă-Sonetto

BIBLIOTECA 8 UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Larisa Barbu

Casino Royale
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Casino Royale
copyright © Glidrose Productions Ltd, 1953
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN
Casino Royale / Ian Fleming ; trad. de Anacaona Mîndrilă-Sonetto. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92558-1-0

I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111-31=135.1

CAPITOLUL 1

Agentul secret

Mirosul de fum şi transpiraţie al unui cazinou provoacă greaţă la ora trei dimineaţa. În plus, eroziunea psihică provocată de jocul la mize uriaşe – amestec murdar de lăcomie, frică şi tensiune nervoasă – devine insuportabilă, iar simţurile se trezesc şi se revoltă împotriva ei.

James Bond îşi dădu seama brusc că e obosit. Ştia întotdeauna când corpul sau mintea lui au ajuns la saturaţie şi acţiona de fiecare dată în consecinţă. Asta îl ajuta să evite moleşeala şi acea amorţire a simţurilor din care iau naştere greşelile.

Se îndepărtă discret de masa de ruletă unde jucase şi se opri câteva clipe la balustrada de alamă ce înconjura, la înălţimea pieptului, masa principală din *salle privée*[1].

Le Chiffre încă mai juca şi, pe câte se părea, continua să câştige. În faţa lui se afla un morman dezordonat de fise pestriţe de o sută de mii. La adăpostul braţului său stâng, gros, se afla un teanc

[1] Sala privată (fr.).

discret de fise mari, galbene, care valorau câte jumătate de milion de franci fiecare.

Bond îi privi o vreme profilul curios, impresionant, apoi ridică din umeri ca să-şi limpezească gândurile şi se îndepărtă.

Bariera care înconjura *la caisse*[1] ajungea până la înălțimea bărbiei, iar *le caissiér*[2], care de regulă e doar un mărunt funcționar bancar, stă pe un taburet şi-şi cufundă periodic mâinile în grămezile lui de bancnote şi fise. Acestea sunt aranjate pe rafturi situate în spatele barierei protectoare, la înălțimea vintrelor. *Le caissiér* are un baston de cauciuc şi un pistol ca să se apere, iar să sari peste barieră, să furi câteva bancnote, să sari înapoi şi să ieşi din cazinou trecând prin coridoare şi uşi ar fi imposibil. În plus, *les caissiérs* lucrează în general câte doi.

Bond reflectă asupra acestei probleme în timp ce-şi primea teancul de bancnote de o sută de mii şi apoi pe cele de zece mii de franci. Cu o altă parte a minții, îşi închipuia şedința matinală obişnuită din ziua următoare a consiliului de conducere al cazinoului.

„Domnul Le Chiffre a câştigat două milioane. A jucat ca de obicei. Domnişoara Fairchild a făcut un milion într-o oră şi după aceea a plecat. A pariat de trei ori pe banco împotriva domnului Le Chiffre în răstimp de o oră şi-apoi a plecat. A jucat cu sânge rece. Domnul viconte de Villorin a făcut un milion două sute la ruletă. A pariat maximum pe prima şi pe ultima duzină. A avut noroc. Şi-apoi englezul,

[1] Casa de bani (fr.).

[2] Casier (fr.).

domnul Bond, şi-a mărit câştigurile la exact trei milioane în două zile. A jucat un sistem progresiv pe roşu la masa cinci. Duclos, le *chef de partie*[1], are amănuntele. Se pare că persevereză şi joacă la maximum. E norocos şi pare să aibă nervi buni. Pe parcursul serii, chemin-de-fer a câştigat *x*, bacara a câştigat *y*, iar ruleta a câştigat *z*.

Masa de ruletă La Boule, care din nou nu a fost prea frecventată, îşi scoate totuşi cheltuielile.

— *Merci, Monsieur Xavier.*[2]

— *Merci, Monsieur le President.*[3]"

Sau ceva de genul ăsta, îşi zise Bond trecând de uşile batante ale *salle privée* şi făcând un semn din cap bărbatului plictisit, în ţinută de seară, a cărui îndatorire era să împiedice intrarea şi ieşirea cu ajutorul unui buton electric acţionat cu piciorul, care putea să închidă uşile la cel mai mic semn de neregulă.

După aceea, membrii consiliului de conducere al cazinoului îşi vor pune registrele în ordine şi se vor despărţi, plecând pe la casele sau cafenelele lor ca să ia prânzul.

Cât despre ideea de a jefui *la caisse*, care pe el unul nu-l preocupa, ci doar îl interesa, îşi spuse că ar fi nevoie de zece bărbaţi de nădejde, că aceştia ar trebui fără îndoială să omoare unul sau doi angajaţi şi că oricum, probabil, n-ai putea găsi zece ucigaşi care să nu ciripească ulterior, nici în Franţa, nici, la drept vorbind, în oricare altă ţară.

[1] Aici, în sensul de crupier şef (fr.).

[2] Mulţumesc, domnule Xavier (fr.).

[3] Mulţumesc, domnule preşedinte (fr.).

După ce lăsă o mie de franci la *vestiaire*[1] şi coborî treptele cazinoului, Bond hotărî în sinea lui că Le Chiffre nu va încerca în nici un caz să jefuiască *la caisse* şi-şi scoase din minte această posibilitate. Îşi exploră în schimb senzaţiile fizice din acel moment. Simţi pietrişul uscat, incomod sub talpa pantofilor de seară, gustul neplăcut şi aspru din gură şi o uşoară transpiraţie la subsuori. Îşi simţea ochii umflaţi în orbite, iar fruntea, nasul şi sinusurile îi erau congestionate. Respiră adânc aerul dulce al nopţii şi-şi concentră simţurile şi gândirea. Voia să afle dacă-i cotrobăise cineva prin cameră de când o părăsise, înainte de cină.

Traversă bulevardul lat şi apoi parcul, până la hotelul Splendide. Îi zâmbi recepţionerului care-i dădu cheia – camera 45, la etajul întâi – şi luă telegrama.

Era din Jamaica şi suna astfel:

KINGSTON JA XXXX XXXXXX XXXX XXX
BOND SPLENDIDE ROYALE-LES-EAUX SEINE
INFERIEURE. PRODUCŢIA DE HAVANE
TOATE FABRICILE CUBANEZE ÎN 1915 ZECE
MILIOANE REPET ZECE MILIOANE STOP SPER
CĂ E CIFRA DE CARE AI NEVOIE CELE BUNE
DASILVA

Asta însemna că zece milioane de franci se aflau în drum spre el. Era răspunsul la cererea pe care Bond o trimisese în după-amiaza aceea, prin

[1] Garderobă (fr.).

Paris, la sediul său din Londra, solicitând o suplimentare de fonduri. Parisul vorbise cu Londra, unde Clements, şeful departamentului lui Bond, discutase cu domnul M., care zâmbise ironic şi-i spusese „Brokerului" să rezolve problema cu trezoreria.

Bond lucrase pe vremuri în Jamaica şi acoperirea sub care îşi îndeplinea misiunea la Royale era aceea de client foarte bogat al Messrs Caffery, principala firmă de import-export din Jamaica. Drept urmare, era controlat prin Jamaica, prin intermediul unui bărbat taciturn, şeful secţiei de fotografie a biroului de presă de la *Daily Gleaner*, faimosul ziar al Caraibelor.

Bărbatul acesta de la *Gleaner*, pe nume Fawcett, fusese contabil la una dintre cele mai importante firme de pescuit broaşte ţestoase din Insulele Cayman. Se numărase printre localnicii din Cayman care se înrolaseră voluntari când izbucnise războiul şi ajunsese funcţionar la casieria unei mici agenţii de contraspionaj naval din Malta. La sfârşitul războiului, când, cu inima grea, trebuia să se întoarcă în Insulele Cayman, a fost depistat de o secţie a Serviciului Secret care se ocupa de Caraibe. După o instruire intensivă în arta fotografiei şi în altele câteva, cu complicitatea tacită a unei persoane influente din Jamaica, s-a instalat în biroul de presă, secţia fotografie, de la *Gleaner*.

În intervalele când nu se ocupa cu cernutul fotografiilor trimise de marile agenţii de presă – Keystone, Wide-World, Universal, INP şi Reuter-Photo –, primea prin telefon, de la un

bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată, instrucțiuni categorice pentru îndeplinirea anumitor operațiuni simple care nu cereau altceva decât discreție absolută, viteză și acuratețe. Pentru aceste servicii ocazionale primea douăzeci de lire sterline pe lună, plătite de o rubedenie fictivă din Anglia în contul lui de la Banca Regală a Canadei.

Actuala misiune a lui Fawcett era să-i transmită imediat lui Bond, integral, textul mesajelor pe care le primea acasă, prin telefon, de la contactul lui anonim. Acest contact îi spusese că nimic din ceea ce i se cerea să transmită nu va trezi bănuiala serviciului poștal jamaican. Așa că n-a fost surprins să se trezească numit brusc corespondent independent pentru „Maritime Press and Photo Agency", cu acreditări de presă în Franța și în Anglia, pentru un onorariu lunar suplimentar de zece lire sterline.

Se simțea în siguranță și stimulat, avea viziuni cu Medalia Imperiului Britanic și achitase prima rată pentru un automobil Morris Minor. Își cumpărase și un cozoroc verde după care tânjea de multă vreme și care-l ajută să-și impună personalitatea în secția de fotografie a biroului de presă.

Lui Bond îi trecură prin minte o parte din aceste circumstanțe contextuale legate de telegrama primită. Era obișnuit cu controlul indirect și-i plăcea. Simțea că-l răsfață puțin, că-i îngăduie o marjă de o oră-două în plus sau în minus în comunicarea cu domnul M. Știa că e probabil o idee eronată, că exista probabil la Royale-les-Eaux un alt membru al Serviciului,

care raporta independent, dar îi dădea iluzia că nu se afla la distanță de numai 250 de kilometri, peste Canalului Mânecii, de clădirea înfricoșătoare din apropiere de Regent's Park, urmărit și judecat de acele câteva creiere de gheață care puneau în mișcare întregul spectacol. Așa cum Fawcett, insularul din Kingston, știa că, dacă și-ar cumpăra cu banii jos automobilul Morris Minor în loc să semneze contractul de vânzare în rate, cineva de la Londra ar afla probabil și ar vrea să știe de unde proveneau acei bani.

Bond citi telegrama de două ori, apoi rupse un formular de telegramă din carnetul de pe tejghea (de ce să le pună la dispoziție copii la indigo?) și scrise răspunsul cu litere de tipar:

MULȚUMESC INFORMAȚIA
AR TREBUI SĂ FIE DESTUL. BOND

Înmână recepționerului formularul și puse în buzunar telegrama semnată „DaSilva". Angajatorii respectivului *concierge*[1] (dacă avea vreunul) puteau să obțină prin mită o copie de la oficiul poștal local, în caz că *le concierge* nu deschisese deja plicul la abur sau nu citise telegrama prin transparența hârtiei, cât timp se aflase în mâinile lui Bond.

Își luă cheia, spuse noapte bună și porni spre scări, făcând un semn negativ cu capul către liftier. Bond știa ce semnal de alarmă îndatoritor putea fi un lift. Nu se aștepta să circule nimeni la etajul întâi la ora aceea, însă prefera să fie prudent.

[1] Recepționer (fr.).

Urcând fără zgomot în vârful picioarelor, regreta aroganța răspunsului pe care i-l dăduse domnului M. prin intermediul contactului din Jamaica. Ca pasionat al jocurilor de noroc, știa că e o greșeală să te bazezi pe un capital prea mic. Oricum, probabil că nici M. nu i-ar fi aprobat o sumă mai mare. Ridicând din umeri, intră pe coridor și merse tiptil până la ușa camerei lui.

Bond știa cu precizie unde se află întrerupătorul; dintr-o singură mișcare fluidă ajunse pe prag, cu ușa larg deschisă, lumina aprinsă și un pistol în mână. Camera goală, lipsită de pericole îi zâmbea disprețuitor. Ignoră ușa de la baie pe jumătate deschisă și, încuindu-se pe dinăuntru, aprinse lampa de pe noptieră și pe cea de la oglindă și-și aruncă arma pe bancheta de sub fereastră. Apoi se aplecă și verifică un fir din părul lui negru, care stătea nemișcat în locul unde-l lăsase înainte de cină, ascuns în sertarul mesei de scris.

Apoi examină urma slabă de pudră de talc de pe marginea interioară a mânerului de porțelan de la ușa dulapului de haine. Părea neatinsă. Intră în baie, scoase capacul rezervorului vasului de toaletă și verifică nivelul apei în raport cu o mică zgârietură făcută pe plutitorul de cupru.

Îndeplinirea tuturor acestor acțiuni, verificarea acestor minuscule sisteme antiefracție, nu-l făcea să se simtă caraghios și nici obsedat de supraveghere din partea altora. Era agent secret și se afla în viață mulțumită atenției minuțioase la detaliile meseriei. Precauțiile de rutină erau pentru el la fel de înțelepte ca pentru un scufundător

la mare adâncime, un pilot de încercare sau pentru orice bărbat care-şi câştigă existenţa într-un mod periculos.

Mulţumit că nu i se umblase prin cameră cât fusese la cazinou, Bond se dezbrăcă şi făcu un duş rece. Apoi aprinse a şaptezecea ţigară din ziua aceea, se aşeză la masa de scris, având lângă el sulul gros de bani folosiţi ca să mizeze şi câştigaţi la joc, şi notă câteva cifre într-un carneţel. În timpul celor două zile de joc la cazinou, câştigul lui ajunsese la exact trei milioane de franci. La Londra i se dăduseră zece milioane, iar el mai ceruse încă zece. Cu această sumă pe cale să ajungă la sucursala locală a băncii Crédit Lyonnais, capitalul său rulant se ridica la douăzeci şi trei de milioane de franci sau aproximativ douăzeci şi trei de mii de lire sterline.

Bond stătu câteva clipe nemişcat, privind pe fereastră marea întunecată, apoi ascunse sulul de bancnote sub perna patului de o persoană ornamentat, îşi spălă dinţii, stinse luminile şi intră uşurat în aşternutul aspru, franţuzesc. Vreme de zece minute stătu pe partea stângă, reflectând la întâmplările zilei. Apoi se întoarse pe cealaltă parte şi-şi concentră mintea asupra tunelului somnului.

Ultimul său gest fu acela de a-şi strecura mâna dreaptă sub pernă, până ajunse sub patul pistolului, un Colt Police Positive cu calibru de 38 mm, cu ţeava retezată. Apoi adormi şi, o dată cu dispariţia căldurii şi umorului din ochi, trăsăturile chipului său luară forma unei măşti taciturne, ironice, brutale şi reci.

Dosar pentru M.

Cu două săptămâni înainte, raportul de mai jos plecase de la Secția S a Serviciului Secret către M., care era atunci şi este şi astăzi directorul acestei instituții subordonate Ministerului britanic al Apărării.

Către: M.

De la: Directorul Serviciului S

Subiect: Proiect pentru distrugerea domnului Le Chiffre (alias „The Number", „Herr Nummer", „Herr Ziffer" etc.), unul din principalii agenți ai opoziției în Franța şi casier sub acoperire al Sindicatului Muncitoresc din Alsacia – sindicatul industriei grele şi al transporturilor din Alsacia, controlat de comuniști şi, aşa cum ştim, o importantă coloană a cincea în cazul unui război cu Țara Roşie.

Documentație: Biografia lui Le Chiffre, întocmită de directorul departamentului Arhive, ataşată ca *Anexa A.* De asemenea, *Anexa B,* o notă privitoare la SMERŞ.

De câtva timp avem senzația că Le Chiffre se află la strâmtoare. Este în aproape toate privințele un agent admirabil al URSS, însă obiceiurile şi

predilecțiile sale de ordin fizic extreme sunt un călcâi al lui Ahile de care am reușit să profităm din când în când, iar una dintre amantele lui este o eurasiatică (nr. 1860) controlată de secția F, care a reușit de curând să obțină informații despre afacerile lui particulare.

Pe scurt, se pare că Le Chiffre se află la un pas de o criză financiară. Anumite indicii au fost observate de către 1860 – câteva vânzări discrete de bijuterii, renunțarea la o vilă din Antibe și o tendință generală de a-și înfrâna cheltuielile risipitoare, care au fost întotdeauna o trăsătură a stilului său de viață. Au fost efectuate alte cercetări cu ajutorul prietenilor noștri din *Deuxième Bureau*[1] (cu care lucrăm în colaborare la acest caz) și a ieșit la iveală o poveste interesantă.

În ianuarie 1946, Le Chiffre a cumpărat controlul asupra unui lanț de bordeluri cunoscut sub numele de Cordonul Galben, care își desfășura activitatea în Normandia și Bretania. A avut nesăbuința de a folosi în acest scop aproximativ cincizeci de milioane de franci, sumă ce-i fusese încredințată de Secția a III-a Leningrad pentru finanțarea SMDA, sindicatul menționat mai sus.

În mod normal, Cordonul Galben s-ar fi dovedit a fi o investiție excelentă și este posibil ca Le Chiffre să fi fost motivat mai mult de dorința de a spori fondurile sindicatului decât de speranța de a-și umple propriile buzunare prin speculații făcute cu banii angajatorilor săi. Oricum ar sta lucrurile, este limpede că ar fi putut găsi numeroase investiții mai decente

[1] Biroul Doi (fr.).

decât prostituția, dacă n-ar fi fost tentat de avantajul secundar de a avea la dispoziție un număr nelimitat de femei pentru uzul personal.

Soarta l-a pedepsit o iuțeală înspăimântătoare.

După nici trei luni, la 13 aprilie, în Franța a fost adoptată legea nr. 46685, intitulată *Loi Tendant à la Fermeture des Maisons de Tolérance et au Renforcement de la Lutte contre le Proxénétisme*[1].

(Ajungând la această propoziție, M. mormăi și apăsă pe butonul interfonului.

— Directorul Secției S?

— Da, domnule.

— Ce naiba înseamnă cuvântul ăsta? întrebă el răstit și îl citi pe litere.

— Ceea ce fac peștii cu prostituatele, domnule.

— Ascultă, directore, aici nu-i Școala de limbi străine Berlitz! Dacă vrei să faci paradă cu cunoștințele tale de cuvinte străine care-ți înnoadă limba, fii amabil și pune la dispoziție și traducerea. Sau, mai bine, scrie direct în engleză!

— Îmi cer scuze, domnule.

M. apăsă butonul și se întoarse la raport.

Această lege (citi el), cunoscută sub denumirea populară „Legea Marine Richard", care închidea toate casele rău famate și interzicea comercializarea cărților și a filmelor pornografice, a dărâmat

[1] Legea privind închiderea caselor de toleranță și susținerea luptei împotriva proxenetismului (fr.).

aproape peste noapte temelia investiției lui și Le Chiffre s-a confruntat brusc cu un deficit drastic în fondurile sindicale. În disperare de cauză, și-a transformat casele în *maisons de passe*, locuri unde se puteau aranja întâlniri clandestine la limita legii, și a continuat să țină deschise două *cinema bleu*[1] clandestine, însă aceste schimbări nu l-au ajutat nicidecum să-și acopere cheltuielile curente de întreținere, și toate încercările de a-și vinde investiția, chiar și cu prețul unor pierderi grele, au eșuat dezastruos. Între timp, poliția de moravuri a ajuns pe urmele lui și douăzeci sau mai multe dintre case i-au fost închise în scurt timp.

Desigur, poliția se interesa de omul acesta numai ca important proprietar de bordeluri și abia când ne-am exprimat noi interesul față de finanțele sale *Deuxième Bureau* a dezgropat dosarul paralel în cadrul căruia se desfășurau cercetările colegilor lor de la poliție.

Atât noi, cât și prietenii noștri francezi am remarcat importanța situației și în ultimele câteva luni poliția a desfășurat o adevărată vânătoare asupra așezămintelor din Cordonul Galben, cu rezultatul că la ora actuală n-a mai rămas nimic din investiția inițială a lui Le Chiffre și că orice control de rutină ar scoate la iveală un deficit de aproximativ cincizeci de milioane de franci în fondurile sindicatului la care îndeplinește rolul de trezorier și casier.

Se pare că la Leningrad încă n-au apărut bănuieli, dar, din nefericire pentru Le Chiffre, e foarte posibil ca SMERȘ să se afle pe urmele sale. Săptămâna

[1] Cinematografe în care rulează filme pentru adulți (fr.).

trecută, o sursă de la secția P cu poziție foarte înaltă a raportat că un agent important al acestui eficient organ sovietic de răzbunare a părăsit Varşovia cu destinația Strasbourg, trecând prin Berlinul de Est. Nu avem nici o confirmare a acestui raport nici de la *Deuxième Bureau*, nici de la autoritățile din Strasbourg (care sunt de încredere şi meticuloase) şi, de asemenea, nu avem veşti de la sediul lui Le Chiffre de acolo, pe care îl supraveghem foarte bine prin intermediul unui agent dublu (altul decât 1860).

Dacă Le Chiffre ar şti că SMERŞ se află pe urmele lui ori că are cea mai mică bănuială în ce-l priveşte, n-ar avea de ales decât să se sinucidă ori să încerce să fugă, însă planurile lui actuale sugerează că, deşi e clar disperat, încă nu-şi dă seama că s-ar putea afla în primejdie de moarte. Tocmai aceste planuri spectaculoase ale lui ne-au sugerat ideea unei contraoperațiuni pe care, deşi este riscantă şi neobişnuită, v-o prezentăm cu încredere la sfârşitul acestui raport.

Pe scurt, credem că planul lui Le Chiffre este acela de a urma exemplul majorității pungaşilor ajunşi la ananghie, adică de a-şi acoperi deficitul cu ajutorul jocurilor de noroc. Bursa merge prea lent, la fel şi diferitele traficuri ilicite de droguri sau medicamente rare, cum ar fi aureomicina, streptomicina şi cortizonul. Nu există curse la care să poată paria pe sumele de care ar avea nevoie, iar dacă ar câştiga, ar exista şanse mai mari să fie omorât decât să i se achite banii.

În orice caz, ştim că a retras ultimele douăzeci şi cinci de milioane din trezoreria sindicatului său şi că a închiriat pe o săptămână o vilă micuță în Royale-les-Eaux, chiar la nord de Dieppe, începând de mâine în două săptămâni.

Pe de altă parte, se așteaptă ca, în vara aceasta, la cazinoul din Royale să se atingă un apogeu al jocurilor de noroc din Europa. În strădania de a smulge bani grei din Deauville și Le Toquet, Societatea Băilor Marine din Royale a închiriat mesele de bacara și cele două mese principale de chemin-de-fer Sindicatului Mahomed Ali – un grup de emigranți egipteni, bancheri și oameni de afaceri care, se spune, au acces la anumite fonduri regale și care încearcă de ani de zile să obțină pentru ei o parte din profiturile lui Zografos și ale asociaților greci ai acestuia, rezultate din monopolul asupra celor mai mari bănci franceze de bacara.

Cu ajutorul unei discrete campanii de publicitate, un număr considerabil de agenții de turism importante din America și Europa a fost încurajat să facă rezervările la Royale pentru vara aceasta și pare posibil ca această stațiune demodată să-și recâștige o parte din renumele de care s-a bucurat în epoca victoriană.

Oricum ar fi, suntem încrezători că aici va încerca Le Chiffre, la 15 iunie sau după această dată, să câștige la bacara cincizeci de milioane de franci, cu un capital rulant de douăzeci și cinci de milioane. (Și, colateral, să-și salveze viața.)

Contraoperațiunea propusă

Interesele acestei țări și ale altor națiuni din cadrul Organizației Tratatului Atlanticului de Nord ar fi servite deosebit de bine dacă acest puternic agent sovietic ar fi ridiculizat și distrus, dacă sindicatul lui comunist ar ajunge la faliment și ar fi discreditat și dacă această potențială coloană a cincea, cu

un efectiv de 50 000 de oameni, capabilă să controleze pe timp de război un segment mare al graniței de nord a Franței, și-ar pierde credința și coeziunea. Toate acestea s-ar întâmpla dacă Le Chiffre ar putea fi învins la mesele de joc. (*N.B.* Asasinatul este inutil. Leningradul i-ar acoperi imediat fraudele și l-ar transforma într-un martir.)

În consecință, recomandăm să i se încredințeze fondurile necesare celui mai bun jucător aflat la dispoziția Serviciului, care să facă tot posibilul să-l învingă pe acest om la masa de joc.

Riscurile sunt evidente și posibila pierdere din fondurile secrete ar fi mare, dar au existat și alte operațiuni în care s-au riscat sume mari, cu șanse de reușită mai mici și adesea cu un obiectiv mai puțin important.

Dacă decizia este nefavorabilă, singura alternativă ar fi să încredințăm celor din *Deuxième Bureau* sau colegilor noștri de la CIA din Washington informațiile și recomandările noastre. Fără îndoială, aceste organizații vor fi amândouă încântate să preia planul.

Semnat: S.

Anexa A

Nume: Le Chiffre

Pseudonime: Variante ale cuvintelor „cifru" sau „număr" în diferite limbi; de exemplu „Herr Ziffer".

Origine: Necunoscută.

Întâlnit pentru prima oară ca persoană deportată, internat în lagărul de la Dachau, pe teritoriul german aflat sub jurisdicția Statelor Unite, în iunie 1945. Suferea aparent de amnezie și de paralizia

corzilor vocale (? ambele simulate). Mutenia a cedat după tratament, dar subiectul a continuat să declare o pierdere completă a memoriei, excepție făcând asociațiile cu Alsacia-Lorena şi cu Strasbourg, unde a fost transferat în septembrie 1945 cu paşaport de apatrid, numărul 304-596. A adoptat numele „Le Chiffre" („Din moment ce sunt doar un număr pe un paşaport"). Nu are nume de botez.

Vârstă: aproximativ 45 de ani.

Descriere: Înălțime 1,72 m. Greutate 115 kg. Ten foarte palid. Complet bărbierit. Păr şaten-roşcat, tuns perie. Ochi căprui foarte închis, cu albul evident de jur-împrejurul irisului. Gură mică, cu aspect uşor feminin. Dinți falşi, scumpi, de foarte bună calitate. Urechi mici, cu lobul lat, ceea ce indică sânge parțial evreiesc. Mâini mici, bine îngrijite, hirsute. Tălpi mici. Din punct de vedere rasial, subiectul este probabil un amestec de sânge mediteranean şi sânge prusac sau polonez. Se îmbracă bine şi pedant, de obicei în costume de culoare închisă, la două rânduri. Fumează fără încetare țigări „Caporal", folosind un porttigaret cu filtru de nicotină. Utilizează des un inhalator cu benzedrină. Voce moale, cu timbru egal. Bilingv – franceză şi engleză. Vorbeşte bine germana. Urme de accent marsiliez. Zâmbeşte rareori. Nu râde.

Obiceiuri: Majoritatea costisitoare, însă discrete. Apetit sexual puternic. Practică flagelarea. Expert în condusul maşinilor de mare viteză. Specialist în materie de arme de foc mici şi în alte forme de luptă corp la corp, inclusiv cu cuțitul. Poartă asupra lui trei lame de ras „Eversharp" – în panglica pălăriei, în tocul pantofului stâng şi în tabacheră. Cunoştințe de contabilitate şi matematică. Excelent jucător de

jocuri de noroc. Însoțit întotdeauna de două gărzi de corp înarmate, bine îmbrăcate, unul francez, celălalt german (detalii disponibile).

Comentariu: Agent redutabil și periculos al Uniunii Sovietice, controlat de Secția III Leningrad prin agenții lor din Paris.

Semnat: Arhivar.

Anexa B.

Subiect: SMERȘ

Surse: Propriile arhive și puținul material pus la dispoziția noastră de *Deuxième Bureau* și de CIA Washington. SMERȘ este un termen obținut din îmbinarea a două cuvinte ruseşti, „Smiert şpionam", care înseamnă în traducere brută „Moarte spionilor".

Ca poziție, este situată mai sus de MVD (fosta NKVD) și se crede că s-ar afla sub conducerea directă a lui Beria.

Sediu: Leningrad (filială la Moscova).

Sarcina ei constă în eliminarea tuturor formelor de trădare și spionaj dublu în diferitele ramuri ale Serviciului Secret sovietic și ale Poliției Secrete sovietice, din țară și din străinătate. Este cea mai puternică și mai temută organizație din URSS, despre care există credința populară că n-a dat greș niciodată într-o misiune de răzbunare.

Se crede că SMERȘ a fost responsabilă pentru asasinarea lui Trotki în Mexic (la 22 august 1940) și, mai mult, se poate să-și fi obținut renumele datorită acestei crime reuşite, după ce tentativele altor persoane sau organizații ruseşti au dat greș.

A doua oară s-a auzit de SMERȘ când Hitler a atacat Rusia. Organizația s-a extins după aceea

rapid, pentru a se confrunta cu trădările şi cu agenţii dubli în timpul retragerii forţelor sovietice, în 1941. La vremea aceea acţiona ca pluton de execuţie pentru NKVD, iar actuala ei misiune selectivă nu era atât de clar definită.

Organizaţia însăşi a fost epurată minuţios după război şi se crede că acum este alcătuită din doar câteva sute de agenţi operativi excelenţi, împărţiţi în cinci secţii:

Departamentul I: însărcinat cu contraspionajul în organizaţiile sovietice din ţară şi din străinătate.

Departamentul II: Operaţiuni, inclusiv execuţii.

Departamentul III: Administraţie şi Finanţe.

Departamentul IV: Investigaţii şi activitate juridică; Personal.

Departamentul V: Acuzări – secţia care dă verdictul final pentru toate victimele.

Un singur agent SMERŞ a ajuns în mâinile noastre după război: Goitcev, alias Garrad-Jones. El l-a împuşcat pe Peciora, medic ofiţer la Ambasada Iugoslaviei, în Hyde Park, la 7 august 1948. S-a sinucis în timpul interogatoriului, prin înghiţirea unui nasture ce conţinea cianură de potasiu. N-a dezvăluit nimic în afara apartenenţei la SMERŞ, despre care s-a lăudat cu aroganţă.

Credem că următorii agenţi dubli britanici au fost victime ale SMERŞ: Donovan, Harthrop-Vane, Elizabeth Dumont, Ventnor, Mace, Savarin (pentru detalii, a se vedea Morga: Secţia Q).

Concluzie: Ar trebui să facem toate eforturile pentru a ne spori cunoştinţele despre această organizaţie foarte puternică şi pentru a-i distruge agenţii.

Agentul 007

Directorul secției S (secția Serviciului Secret care se ocupă de Uniunea Sovietică) ținea cu atâta ardoare la planul de distrugere a lui Le Chiffre, care era practic elaborat de el însuşi, încât luă personal raportul şi urcă la ultimul etaj al clădirii sumbre care dădea spre Regent's Park, trecu de uşa verde, capitonată şi străbătu coridorul până la încăperea din fund.

Se apropie cu o atitudine belicoasă de şeful de cabinet al lui M., un tânăr inginer genist care-şi câştigase locul ca secretar în comisia şefilor de cabinet după ce fusese rănit într-o operațiune de sabotaj din 1944 şi care-şi păstrase simțul umorului în ciuda ambelor experiențe.

— Uite, Bill, vreau să-i vând ceva şefului. E un moment potrivit?

— Ce crezi, Penny?

Şeful de cabinet se întoarse spre secretara personală a lui M., cu care împărțea încăperea. Domnişoara Moneypenny ar fi fost atrăgătoare dacă n-ar fi avut ochii atât de reci, cercetători şi ironici.

— Ar trebui să fie în regulă. Azi-dimineață a repurtat o mică victorie la Ministerul de Externe şi nu urmează să primească pe nimeni în următoarea jumătate de oră, spuse ea zâmbindu-i încurajator directorului secției S, pe care-l plăcea şi ca persoană, şi în virtutea importanței secției.

— Eh, uite raportul, Bill, spuse acesta întinzându-i dosarul negru cu steaua roşie care simboliza „Strict Secret". Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ia-ți un aer entuziasmat când i-l dai. Şi spune-i că aştept aici şi citesc o carte de coduri interesantă în timp ce cumpăneşte. S-ar putea să dorească detalii suplimentare şi, oricum, vreau să mă asigur că voi doi nu-l bateți la cap cu altceva până nu termină.

— Bine, domnule.

Şeful de cabinet apăsă un buton şi se aplecă asupra interfonului de pe masa lui de lucru.

— Da? se auzi un glas scăzut şi aton.

— Directorul secției S are un dosar urgent pentru dumneavoastră, domnule.

Urmă un moment de tăcere.

— Adu-l încoace, spuse glasul.

Şeful de cabinet luă degetul de pe buton şi se ridică.

— Mulțumesc, Bill, voi fi alături, zise directorul secției S.

Şeful de cabinet traversă încăperea şi trecu prin uşile duble ce dădeau în biroul lui M. Ieşi o clipă mai târziu; simultan, deasupra uşii se aprinse un beculeț albastru, avertisment că M. nu vrea să fie deranjat.

Mai târziu, directorul secției S îi spunea triumfător adjunctului său:

— Aproape că ne-am prăjit cu ultimul paragraf! A zis că e subversiune şi şantaj. S-a exprimat cam caustic în privința lui. În orice caz, e de acord. Spune că ideea e nebunească, dar că merită încercată dacă acceptă trezoreria, iar el crede că va accepta. Le va spune că, în cazul acesta, miza e mai bună decât în cazul banilor pe care-i băgăm operațiunile de a convinge să dezerteze nişte colonei ruşi care devin agenți dubli după câteva luni de „azil" aici. Arde de nerăbdare să pună mâna pe Le Chiffre şi, oricum, are omul potrivit şi vrea să-l pună la încercare în misiunea asta.

— Cine-i? întrebă adjunctul.

— Unul din agenții zero-zero – cred că 007. E un dur şi M crede că pistolarii ăia ai lui Le Chiffre ar putea crea probleme. Probabil că e bun la cărți, altfel n-ar fi stat două luni în cazinoul de la Monte Carlo înainte de război, urmărind echipa aceea de români, cu cerneala lor simpatică şi ochelarii cu lentile fumurii. El şi *Deuxième Bureau* i-au spulberat până la urmă, iar 007 a adus un milion de franci pe care i-a câştigat la chemin. Erau bani frumoşi pe vremea aceea!

Întrevederea lui Bond cu M. a fost scurtă.

— Ce părere ai, Bond? întrebă M. când agentul reveni în biroul său după ce citise raportul directorului Secției S şi după ce se uitase timp de zece minute, de la fereastra anticamerei, la copacii îndepărtați ai parcului.

Bond privi în ochii vicleni şi limpezi ai bărbatului aflat de partea cealaltă a mesei de lucru.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, mi-ar plăcea s-o fac, dar nu pot – ar însemna să promit că voi câştiga. Cele mai bune şanse la bacara sunt după ce se pariază pe egal la roşu şi negru, cu excepţia caniotei mici – dar s-ar putea să am ghinion şi să mă curăţ. Se va juca la mize mari – deschiderea va urca până la jumătate de milion, aş zice.

Îl opri o privire rece. M. ştia deja toate astea, cunoştea şansele de câştig la bacara tot atât de bine ca el. Asta-i era meseria: să cunoască şansele de câştig în orice şi să cunoască oamenii – pe ai lui şi pe cei din tabăra opusă. Bond îşi dori să-şi fi trecut îndoielile sub tăcere.

— Şi el poate avea ghinion, spuse M. Vei avea capital suficient. Până la douăzeci şi cinci de milioane, la fel ca el. Îţi dăm zece la început şi-ţi mai trimitem încă zece după ce vezi ce-i pe-acolo. Pe celelalte cinci poţi să ţi le câştigi singur, adăugă M. zâmbind. Du-te cu câteva zile înainte să înceapă jocul cel mare, ca să-ţi intri în mână. Discută cu Q despre camere, trenuri şi orice echipament doreşti. Casierul va rezolva cu fondurile. Îi voi ruga pe cei de la *Deuxième Bureau* să stea pe poziţii. E terenul lor şi, aşa cum stau lucrurile, vom avea noroc dacă nu ne vor da bătaie de cap. Voi încerca să-i conving să-l trimită pe Mathis. Mi s-a părut că te-ai înţeles bine cu el la Monte Carlo,

în cealaltă misiune la cazinou. Şi voi anunța şi la Washington, din cauza NATO. CIA are unul sau doi oameni buni la Fontainebleau, la serviciul comun de spionaj de-acolo. Altceva?

Bond clătină din cap.

— Mi-ar plăcea într-adevăr să lucrez cu Mathis, domnule.

— Ei bine, vom vedea. Încearcă s-o scoți la capăt. În caz contrar, o să părem niște proşti. Şi ai grijă! Pare o misiune plăcută, dar nu cred că va fi aşa. Le Chiffre e bun. Eh, îți doresc mult noroc!

— Vă mulțumesc, domnule, spuse Bond şi porni spre uşă.

— Stai o clipă!

Bond se întoarse.

— Cred că-ți voi asigura pe cineva să te acopere, Bond. Două capete judecă mai bine decât unul singur şi vei avea nevoie de cineva care să se ocupe de partea de comunicare. Mă voi gândi cine anume. Va lua legătura cu tine la Royale. Nu trebuie să-ți faci griji, va fi un om bine pregătit.

Bond ar fi preferat să lucreze singur, dar nimeni nu-l contrazice pe M. Părăsi încăperea nădăjduind că omul pe care i-l vor trimite îi va fi loial şi nu se va dovedi nici prost, nici – lucru şi mai rău – ambițios.

L'ennemi écoute[1]

Două săptămâni mai târziu, când se trezi în camera sa de la hotelul Splendide, James Bond îşi aminti o parte din cele întâmplate între timp.

Sosise în Royale-les-Eaux la timp pentru prânz, cu două zile în urmă. Nimeni nu încercase să-l contacteze şi nu stârnise nici un strop de curiozitate când semnase în registru „James Bond, Port Maria, Jamaica".

M. nu se arătase deloc curios cu privire la acoperirea lui.

— O vei adopta înainte să te instalezi cu Le Chiffre la masa de joc. Dar vezi să alegi o acoperire care să concorde cu populaţia de acolo.

Bond cunoştea bine Jamaica, aşa că ceru să fie controlat de acolo şi să treacă drept plantator jamaican aristocrat al cărui tată a făcut avere din tutun şi zahăr, avere pe care fiul a ales s-o toace cu speculaţii la bursele de valori şi prin cazinouri. Dacă punea cineva întrebări, avea să pomenească numele lui Charles

[1] Duşmanul ascultă (fr.).

DaSilva de la Chaffery, în Kingston – avocatul lui. Charles avea să facă în aşa fel încât povestea să prindă.

Îşi petrecuse ultimele două după-amieze şi cea mai mare parte din cele două nopţi la cazinou, jucând la ruletă după sisteme progresive complicate, pariind pe egal. Paria pe bancă sume mari la chemin-de-fer, ori de câte ori se întâmpla ca miza să fie mare. Dacă pierdea, mai paria încă o dată şi nu mai revenea în caz că pierdea şi a doua oară.

În felul acesta câştigase vreo trei milioane de franci şi-şi antrenase minuţios nervii şi instinctul de jucător. Îşi întipărise clar în minte geografia cazinoului şi, mai presus de toate, putuse să-l observe pe Le Chiffre la mesele de joc şi conchisese cu regret că e un jucător desăvârşit şi norocos.

Lui Bond îi plăcea să mănânce un mic-dejun consistent. După ce făcu un duş rece, se aşeză la masa de scris, în faţa ferestrei, şi, admirând frumuseţea zilei, îngurgită un sfert de litru de suc de portocale de la gheaţă, trei ouă jumări cu şuncă şi o cafea dublă, fără zahăr. Îşi aprinse prima ţigară – un amestec de tutun balcanic şi turcesc realizat pentru el de firma Morlands din strada Grosvenor – şi privi valurile mici ce spălau ţărmul lung şi bărcile de pescuit din Dieppe pornind una după alta spre orizontul înceţoşat de căldura de iunie, urmate de un cârd de pescăruşi argintii.

Şedea pierdut în gânduri când sună telefonul. Era *le concierge,* care îl anunţa că directorul

de la Radio Stentor îl aştepta la parter, cu aparatul de radio pe care-l comandase la Paris.

– Desigur, spuse Bond. Trimiteţi-l sus.

Aceasta era acoperirea aleasă de cei de la *Deuxième Bureau* pentru omul lor de legătură cu Bond. El aşteptă cu ochii aţintiţi spre uşă, sperând că va fi Mathis.

Când Mathis intră – un om de afaceri respectabil, cu un pachet pătrat pe care-l ţinea de mânerul din piele –, Bond zâmbi larg şi l-ar fi salutat cu căldură dacă francezul nu s-ar fi încruntat şi n-ar fi ridicat mâna liberă după ce închise uşa cu grijă.

– Tocmai am sosit de la Paris, domnule, şi iată aici aparatul pe care l-aţi solicitat cu condiţia să-l aprobaţi – cinci diode, cred că în Anglia îl numiţi heterodin, ar trebui să prindeţi de aici, din Royale majoritatea capitalelor Europei. Nu există munţi în jur pe o rază de şaizeci şi cinci de kilometri.

– Pare să fie în regulă, spuse el ridicând din sprânceană la vederea acestei purtări misterioase.

Mathis nu-i acordă atenţie. După ce despachetă aparatul, îl aşeză pe podea, lângă grătarul şemineului în care nişte rezistenţe electrice, acum stinse, imitau focul.

– E unsprezece şi câteva minute, spuse el, şi văd că Roma ar trebui să transmită pe unde medii concertul orchestrei „Compagnons de la Chanson". Face un turneu prin Europa. Haideţi să vedem cum recepţionează aparatul. Ar trebui să fie un test corect.

Mathis făcu cu ochiul. Bond observă că dăduse volumul la maxim şi că se aprinsese lumina roşie care arăta că aparatul e acordat pe unde lungi, dar nu se auzea nici un sunet.

Mathis meşteri ceva la partea din spate a aparatului şi, brusc, un zumzet îngrozitor de paraziţi umplu încăperea micuţă. Mathis se holbă cu bunăvoinţă la aparat timp de câteva secunde, după care îl închise şi spuse cu glas plin de dezamăgire:

— Dragul meu domn, vă rog să mă iertaţi, e prost prinsă frecvenţa!

Apoi se aplecă din nou asupra butoanelor. După câteva modificări, din eter se auziră sunetele armonioase ale orchestrei franceze, iar Mathis se apropie de Bond, îl bătu cu palma peste spate cu toată puterea şi-i strânse mâna până când pe englez îl dureră degetele. Bond îi răspunse la zâmbet şi-l întrebă:

— Acum zi-mi, ce naiba...?

— Dragul meu prieten, făcu Mathis încântat, eşti dat de gol, dat de gol şi înc-o dată dat de gol! Sus, continuă el arătând cu spre tavan, chiar în clipa asta, fie monsieur Muntz, fie pretinsa lui soţie, care zace la pat suferind de o pretinsă gripă, este asurzit, complet asurzit şi sper că îndură chinurile iadului.

Mathis zâmbi cu gura până la urechi văzând că Bond se încruntă nedumerit, apoi se aşeză pe pat şi deschise cu unghia degetului mare un pachet de ţigări Caporal. Bond aşteptă. Mulţumit de reacţia pe care o provocaseră spusele lui, Mathis deveni serios.

— Cum s-a întâmplat, nu ştiu. Pesemne că erau deja pe urmele tale cu câteva zile înainte să apari în staţiune. Adversarul e aici şi e bine reprezentat. Deasupra ta locuieşte familia Muntz. El e neamţ, ea vine de undeva din Europa Centrală, poate Cehia. Hotelul ăsta e de modă veche, iar şemineurile în care s-au pus acum rezistenţe electrice pe post de foc au hornuri scoase din uz. Exact aici, spuse el arătând un punct la câţiva centimetri deasupra grătarului şemineului, e suspendat un microfon foarte puternic. Firele urcă prin horn, până în spatele rezistenţelor electrice din căminul familiei Muntz, unde se află un amplificator. În camera lor există un telegrafon[1] şi o pereche de căşti, la care cei doi Muntz ascultă pe rând. Din pricina asta, madame Muntz are gripă şi mănâncă de fiecare dată în pat, iar monsieur Muntz trebuie să stea tot timpul lângă ea în loc să se bucure de soare şi de jocuri de noroc în această staţiune încântătoare. Ştim o parte din lucrurile astea pentru că noi, francezii, suntem foarte deştepţi. Restul ni s-a confirmat când am demontat rezistenţele din şemineu, cu câteva ore înainte de venirea ta.

Bond se apropie bănuitor şi examină şuruburile care fixau grătarul în perete. Pe filetul lor se zăreau nişte zgârieturi minuscule.

— E vremea să mai jucăm puţin teatru, spuse Mathis.

[1] Aparat de înregistrare ce imprima pe sârmă de oţel.

Se apropie de aparatul care continua să transmită armonii sonore pentru publicul alcătuit din trei ascultători şi îl închise.

— Sunteţi mulţumit, domnule? întrebă el. Aţi observat cât de clar se aude. Nu-i aşa că e o orchestră minunată?

Mathis făcu o mişcare şerpuitoare cu mâna dreaptă şi ridică din sprâncene.

— E atât de minunată, încât aş vrea să ascult şi restul programului, răspunse Bond, zâmbind cu gura până la urechi la gândul privirilor furioase pe care le schimbau probabil cei doi Muntz în camera de deasupra. Şi aparatul pare excelent. Exact ceea ce căutam ca să iau cu mine la întoarcerea în Jamaica.

Mathis făcu o strâmbătură sarcastică şi comută din nou pe postul de radio din Roma.

— Tu şi Jamaica ta! exclamă aşezându-se la loc pe pat.

Bond se încruntă la el.

— Eh, n-are rost să regretăm un lucru care nu mai poate fi reparat! Nu ne-am aşteptat ca acoperirea mea să reziste prea mult, dar e îngrijorător că m-au depistat aşa de repede.

Se concentră, căutând în zadar un indiciu. Să fi spart oare ruşii unul din codurile agenţiei? Dacă-i aşa, ar putea foarte bine să-şi facă bagajul şi să plece acasă. Atât el, cât şi misiunea lui rămăseseră descoperiţi în văzul lumii. Mathis păru că-i citeşte gândurile.

— Nu se poate să fi fost un cod, zise el. Oricum, am anunţat la Londra şi între timp trebuie să le fi schimbat. Am făcut ceva valuri,

crede-mă! adăugă el zâmbind cu satisfacția unui rival prietenos. Şi-acum să trecem la treabă, înainte ca minunații noştri muzicieni să rămână fără suflare. În primul rând, începu Mathis umplându-şi plămânii cu fum de țigară, vei fi mulțumit de adjuncta ta. E foarte frumoasă, chiar foarte frumoasă.

Bond se încruntă. Încântat de reacția lui, Mathis continuă:

— Păr negru, ochi albaştri şi... ăăă... protuberanțe superbe. Şi în față, şi în spate, adăugă el. În plus, este expertă în radiouri, lucru care, deşi e mai puțin interesant din punct de vedere sexual, face din ea o angajată perfectă a firmei Radio Stentor, asistenta mea ca vânzător de radiouri în acest bogat sezon estival aici, la Royale. (Zâmbi larg.) Şi ea, şi eu stăm în acest hotel, aşa că asistenta mea se va afla la îndemână în caz că ți se defectează radioul. Toate aparatele noi, chiar şi cele franțuzeşti, pot să aibă probleme la început, o zi, două. Şi ocazional şi noaptea, adăugă el făcând cu ochiul într-o manieră exagerată.

Bond nu era deloc amuzat.

— Pentru ce naiba îmi trimit o femeie? întrebă el cu ostilitate. Au cumva impresia că-i un afurisit de picnic?!

— Calmează-te, dragul meu James, îl întrerupse Mathis. E cât de serioasă ți-ai putea dori şi la fel de rece ca un țurțure. Vorbeşte franceza ca o localnică şi-şi cunoaşte meseria perfect. Are o acoperire perfectă şi am aranjat lucrurile în aşa fel încât să facă echipă cu

tine cât se poate de uşor. Ce e mai firesc decât să agăţi aici o fată drăguţă? Ca milionar jamaican, zise el dregându-şi glasul cu respect, date fiind sângele tău fierbinte şi toate celelalte, ai fi bătător la ochi fără parteneră.

Bond mormăi cu îndoială şi întrebă bănuitor:

— Mai sunt şi alte surprize?

— Nu prea multe, răspunse Mathis. Le Chiffre e instalat în vila lui, la vreo cincisprezece kilometri în jos pe drumul de coastă. Are două gărzi cu el. Băieţii par destul de capabili. Unul dintre ei a fost văzut vizitând o mică „pensiune" din oraş, unde s-au cazat acum două zile trei personaje misterioase şi dintr-o categorie mai degrabă sub-umană. S-ar putea să facă parte din echipă. Au documente în regulă – din câte se pare apatrizi de origine cehă –, dar unul dintre oamenii noştri spune că în cameră vorbesc în bulgară. Nu prea vezi dintr-ăştia pe-aici. Sunt folosiţi în principal împotriva turcilor şi a iugoslavilor. Sunt proşti, dar ascultători. Ruşii îi folosesc pentru omoruri simple sau ca ţapi ispăşitori în cele mai complicate.

— Mulţumesc foarte mult. Uciderea mea cum va fi, simplă sau complicată? întrebă Bond retoric. Altceva?

— Nimic. Vino în barul de la Hermitage înainte de prânz, am să aranjez s-o cunoşti. Invit-o la cină diseară. Astfel va părea firesc să te însoţească la cazinou după aceea. Voi fi şi eu pe-acolo, dar în fundal. Am vreo doi flăcăi

de ispravă şi te vom supraveghea. A, şi mai este un american care stă aici în hotel. Îl cheamă Leiter, Felix Leiter. E reprezentantul CIA de la Fontainebleau. Cei din Londra mi-au cerut să-ţi spun de el. Pare în regulă şi s-ar putea să se dovedească util.

Din radioul de pe podea năvăli un torent de cuvinte italiene. Mathis îl închise şi cei doi schimbară câteva replici despre aparat şi despre modul în care avea să-l achite Bond. Apoi, după saluturi pline de efuziune şi un ultim clipit cu subînţeles, Mathis se înclină şi ieşi.

Bond rămase la fereastră şi-şi adună gândurile. Mathis nu-i spusese nimic menit să-l liniştească. Era complet descoperit şi se afla sub supravegherea unor adevăraţi profesionişti. Puteau încerca să-l scoată din joc înainte să aibă şansa de a se aşeza la masa de joc a lui Le Chiffre. Ruşii n-au prejudecăţi prosteşti în privinţa crimelor. Şi-apoi mai era şi beleaua aceea de fată! Oftă. Femeile sunt pentru destindere. Într-o misiune îţi stau în cale şi începoşează totul din cauza sexului, a sentimentelor rănite şi a întregului bagaj emoţional pe care-l poartă cu ele. Trebuie să fii tot timpul cu ochii pe ele şi să le porţi de grijă.

— Căţea! exclamă el.

Apoi, amintindu-şi de soţii Muntz, repetă cuvântul pe un ton mai ridicat şi ieşi din cameră.

CAPITOLUL 5

Fata de la sediu

Era ora douăsprezece când Bond părăsi hotelul Splendide, iar ceasul de pe clădirea care adăpostea *la mairie*[1] își suna poticnit clopotele ce anunțau ora prânzului. În aer se simțea miros puternic de pin și mimoze, iar parcul proaspăt udat al cazinoului de peste drum, străbătut de alei de pietriș îngrijite, împrumuta scenei un formalism frumos, mai potrivit cu o reprezentație de balet decât cu o melodramă.

Soarele strălucea și în atmosferă exista o veselie și o strălucire ce păreau să prevestească de bine pentru noua epocă de modă și prosperitate în care orășelul de la marginea mării încerca acum să intre cu oferta-i galantă.

Royale-les-Eaux, așezat în apropierea gurii de vărsare a râului Somme, înainte ca faleza plată să se înalțe abrupt dinspre plajele sudice ale Picardiei spre stâncile din Bretania ce merg până la Le Havre, avusese o soartă foarte asemănătoare cu Trouville.

Royale (fără les-Eaux) a fost la începuturile lui un sătuc de pescari, iar faima de

[1] Primărie (fr.).

stațiune balneară la modă dobândită în timpul celui de-Al Doilea Imperiu a fost meteorică, la fel ca aceea a orașului Trouville. Și așa cum Deauville a ruinat Trouville, Le Toquet a ruinat Royale după o lungă perioadă de declin.

La începutul secolului, când treburile mergeau prost în orășelul de pe litoral și când era la modă să combini destinderea cu o „cură", s-a descoperit că izvorul aflat pe dealurile din spatele localității conținea suficient sulf diluat încât să aibă un efect benefic asupra ficatului. Cum toți francezii se plâng de probleme cu ficatul, Royale a devenit rapid Royale-les-Eaux, iar „Eau Royale"[1], îmbuteliată în sticle de formă cilindrică, s-a lipit cu modestie la coada listei de ape minerale din meniurile hotelurilor și restaurantelor.

N-a putut ține piept prea multă vreme forței combinate a celebrelor ape Vichy, Perrier și Vittel. A urmat o serie de procese prin tribunale, niște oameni au pierdut o grămadă de bani și, în foarte scurt timp, apa a ajuns să se vândă din nou numai pe plan local. Royale a reînceput să trăiască din banii familiilor de francezi și englezi care-și petreceau vara acolo, din pescuit în timpul iernii și din firimiturile care cădeau de la mesele din Le Toquet în cazinoul devenit o ruină elegantă.

Însă barocul Negresco al arhitecturii cazinoului Royale avea un aer de splendoare, un iz puternic de eleganță și lux victorian; în 1950,

[1] Apa de Royale (fr.).

oraşul a atras imaginaţia unui sindicat din Paris care dispunea de fondurile însemnate ale unui grup de expatriaţi de la Vichy.

După război, Brighton îşi recăpătase strălucirea, la fel şi Nisa, ceea ce însemna că nostalgia după vremurile de aur, mai relaxate, putea constitui o sursă de venit.

Cazinoul a fost revopsit în culorile iniţiale, alb şi auriu, iar încăperile au fost decorate în cea mai palidă nuanţă de cenuşiu, cu draperii şi covoare de culoarea vinului roşu. Pe tavane s-au atârnat candelabre uriaşe. Parcurile au fost reamenajate, fântânile arteziene au fost puse din nou în funcţiune, iar cele două hoteluri, Splendide şi Hermitage, au fost dichisite, lustruite şi înzestrate cu personal nou.

Până şi orăşelul şi *le vieux-port*[1] au reuşit să-şi întipărească un zâmbet primitor pe chipul brăzdat de ani, iar strada principală s-a înviorat datorită vitrinelor marilor bijutieri şi modişti din Paris, ademeniţi pentru un scurt sezon prin spaţii scutite de chirie şi promisiuni extravagante.

Sindicatul Mahomed Ali a fost apoi convins cu linguşiri să deschidă la cazinou un joc la mize foarte mari, iar Societatea Băilor Marine din Royale a simţit că, în sfârşit, Le Toquet va trebui să cedeze o parte din comoara furată de la ea de-a lungul anilor.

Pe fundalul acestei scene luminoase şi scânteietoare, Bond stătea în soare cu sentimentul

[1] Portul vechi (fr.).

că misiunea lui e nepotrivită şi fără legătură, iar profesia lui întunecată constituie un afront adus celorlalţi actori de pe scenă.

Îndepărtă cu o ridicare din umeri senzaţia trecătoare de nelinişte, merse în spatele hotelului şi coborî rampa spre garaj. Hotărâse ca, înainte de întâlnirea de la Hermitage, să meargă cu maşina în josul drumului de coastă, să arunce o privire rapidă la vila lui Le Chiffre şi apoi să se întoarcă pe drumul paralel până la intersecţia acestuia cu şoseaua naţională spre Paris.

Bond avea un singur hobby: maşina lui. Cumpărase în 1933, aproape nou, unul din ultimele automobile Bentley cu patru cilindri în V, dotat cu compresor electric marca Amherst Villiers, şi-l ţinuse bine adăpostit în timpul războiului. Îl ducea la revizii generale în fiecare an, iar în Londra un fost mecanic de la Bentley, care lucra la un service auto din apropierea apartamentului său din Chelsea, îl îngrijea ca pe o iubită. Bond îl conducea cu viteză mare şi cu o plăcere aproape senzuală. Era o maşină sport decapotabilă de culoarea cenuşie a navelor de război, care chiar se decapota şi atingea fără probleme 140 de kilometri la oră, viteza maximă fiind de 190.

Bond scoase maşina din garaj, urcă rampa şi în scurt timp bubuitul leneş al ţevii de eşapament cu diametru de cinci centimetri răsună pe bulevardul mărginit de copaci, apoi pe strada principală aglomerată a oraşelului şi mai departe, printre dunele de nisip, spre sud.

O oră mai târziu, Bond intră în barul hotelului Hermitage şi alese o masă aflată lângă una dintre ferestrele mari.

Barul era somptuos, cu acele accesorii ultramasculine care, împreună cu pipele din lemn de măceş şi cu terierii cu păr sârmos, constituie emblema luxului în Franţa. Totul era numai piele cu ţinte de alamă şi mahon lustruit, iar draperiile şi covoarele erau albastru-închis. Chelnerii purtau vestă cu dungi şi şorţ verde. Bond comandă un Americano şi-i examină pe cei câţiva consumatori îmbrăcaţi excesiv de elegant, majoritatea parizieni, după câte bănuia el, care stăteau şi discutau cu concentrare şi vioiciune, creând acea atmosferă teatrală de club aflat *à l'heure de l'apéritif*[1].

Bărbaţii beau inepuizabile sticle de şampanie de un sfert de litru, iar femeile, martini sec.

— *Moi, j'adore le „Dry"*[2], îi spuse o fată cu chip luminos de la masa alăturată însoţitorului ei îmbrăcat în inevitabilul tweed, care o privea cu ochi căprui umezi peste mânerul unui baston scump, de la Hermes. *Fait avec du Gordon, bien entendu.*[3].

— *D'accord, Daisy. Mai tu sais, un zeste de citron...*[4]

Bond surprinse cu privirea silueta înaltă a lui Mathis pe trotuar, în faţa hotelului, cu faţa animată de interes întoarsă spre o tânără

[1] La ora aperitivului (fr.).

[2] Ador Martini sec (fr.).

[3] Dar numai preparat cu Gordon, bineînţeles (fr.).

[4] De acord, Daisy. Dar ştii, coaja de lămâie... (fr.).

brunetă, îmbrăcată în gri. O ținea de braț, mai sus de cot, dar în înfățișarea lor exista o lipsă de intimitate, o răceală ironică în profilul fetei, care îi făcea să arate ca doi oameni separați și nu ca un cuplu. Bond îi aștepta să intre în bar pe ușa dinspre stradă, dar, pentru a salva aparențele, continuă să se uite pe geam la trecători.

— O, iată-l pe domnul Bond!

Glasul lui Mathis, venind din spatele lui, era plin de surprindere și încântare. Bond, cu o expresie de tulburare adecvată, se ridică în picioare.

— Se poate să fiți singur? Așteptați pe cineva? Îmi permiteți să v-o prezint pe colega mea, domnișoara Lynd? Draga mea, acesta este domnul din Jamaica, cu care am avut plăcerea să fac afaceri azi-dimineață.

Bond se înclină cu un aer de prietenie rezervată.

— Îmi face mare plăcere, se adresă el fetei. Sunt singur. Ați vrea să stați la masa mea?

Trase un scaun pentru ea și, în timp ce se așezau, făcu semn unui chelner și insistă, în ciuda protestelor interminabile ale lui Mathis, să comande băuturi – *fine a l'eau*[1] pentru Mathis și Bacardi pentru fată.

Mathis și Bond purtară o conversație voioasă despre vremea frumoasă și despre perspectivele întoarcerii norocului în favoarea stațiunii Royale-les-Eaux. Fata stătea tăcută. Acceptă o țigară de la Bond, o examină și

[1] Cocteil din coniac scump și apă (fr.).

apoi o fumă, apreciativ şi fără afectare, inhalând adânc fumul în plămâni cu un mic oftat şi expirându-l alene printre buze şi pe nări. Mişcările ei erau economice şi precise, fără cea mai mică urmă de timiditate.

Bond îi resimţea puternic prezenţa. În timp ce vorbea cu Mathis, se întorcea din când în când spre ea, incluzând-o politicos în conversaţie şi acumulând totodată impresii noi cu fiecare privire.

Părul foarte negru, tuns scurt şi drept, la baza gâtului, îi încadra faţa mai jos de linia netă, frumoasă a maxilarului. Deşi era greu şi se mişca de fiecare dată când întorcea capul, ea nu-l aşeza fără încetare la loc, ci îl lăsa în pace. Ochii depărtaţi unul de altul, de un albastru intens, îi întorceau candid privirile, cu o undă de dezinteres ironic, pe care descoperi, spre iritarea lui, că ar fi vrut s-o spulbere brutal. Tenul îi era uşor bronzat şi fără fard, cu excepţia rujului de pe gura generoasă şi senzuală. Braţele goale şi mâinile ei aveau o atitudine de relaxare, şi impresia generală de stăpânire de sine desprinsă din înfăţişarea şi din mişcările ei se vădea până şi în unghiile de la mâini, care erau tăiate scurt şi fără ojă. La gât purta un lanţ simplu de aur, cu zale mari şi plate, iar pe inelarul mâinii drepte avea un inel mare cu topaz. Rochia, de lungime medie, era din *soie sauvage*[1] de culoare cenuşie, cu decolteu pătrat şi corsaj provocator de strâmt peste sânii frumoşi.

[1] Mătase naturală (fr.).

Fusta avea pliuri mărunte şi se desfăcea ca o floare pornind din talia subţire, dar nu slabă. Purta o curea neagră din piele lucrată manual, lată de aproape opt centimetri. Poşeta neagră, lucrată şi ea manual, stătea pe scaunul de lângă ea, alături de o pălărie din pai aurie, cu boruri largi, mare cât o roată de căruţă, cu calota înconjurată de o bentiţă subţire de catifea neagră legată la spate într-o fundă mică. Purta pantofi negri cu bot pătrat, din piele fină.

Bond era tulburat de frumuseţea ei şi intrigat de calmul pe care-l afişa. Perspectiva de a lucra împreună cu ea îl stimula. Simţea totodată o vagă neliniştе şi, mânat de un impuls subit, bătu în lemn.

Mathis observă ce-l preocupa pe Bond şi după o vreme se ridică.

— Scuză-mă, îi spuse el fetei. Trebuie să telefonez la Dubernes şi să-mi aranjez întâlnirea pentru cina din seara asta. Eşti sigură că nu te deranjează să rămâi singură astă-seară?

Fata clătină din cap. Bond prinse aluzia şi, în timp ce Mathis traversa încăperea îndreptându-se spre cabinele telefonice de lângă bar, o întrebă:

— Dacă vei fi singură în seara asta, n-ai vrea să iei cina cu mine?

Fata îi zâmbi, vădind pentru prima oară o uşoară complicitate.

— Mi-ar face foarte mare plăcere. Iar după aceea, poate mă vei lua cu dumneata la cazinou, unde domnul Mathis spune că te simţi ca acasă. Poate că-ţi voi aduce noroc.

În lipsa lui Mathis, atitudinea fetei față de el vădea o căldură neașteptată. Părea să recunoască tacit că formează o echipă și, în timp ce fixau ora și locul unde urmau să se întâlnească, Bond își dădu seama că, până la urmă, îi va fi ușor să discute cu ea detaliile misiunii. Simțea că rolul pe care urma să-l aibă o interesa și o incita și că va lucra de bunăvoie împreună cu el. Își imaginase că va întâmpina numeroase obstacole până să stabilească o relație armonioasă cu ea, dar acum simțea că poate să treacă direct la detaliile de ordin profesional. Era sincer cu sine însuși în privința ipocriziei atitudinii pe care o adoptase față de ea. O plăcea ca femeie și voia să se culce cu ea, însă numai după îndeplinirea misiunii.

Când Mathis reveni la masă, Bond ceru să i se aducă nota. Le spuse celor doi că este așteptat la hotel, unde urmează să ia masa cu niște prieteni. În clipa când ținu mâna fetei într-a lui, simți un val cald de afecțiune și înțelegere circulând de la unul la altul – lucru care ar fi părut imposibil cu o jumătate de oră mai devreme.

Fata îl urmări cu privirea până ajunse pe bulevard. Mathis își apropie scaunul de al ei și spuse încet:

— Mi-e prieten foarte bun. Mă bucur că v-ați cunoscut. Simt deja cum încep să crape podurile de gheață de pe ambele râuri, adăugă el zâmbind. Nu cred că Bond s-a topit vreodată până acum. Va fi o experiență nouă pentru el. Și pentru tine.

Fata nu-i dădu un răspuns direct.

— E foarte atrăgător. Îmi aminteşte de Hoagy Carmichael[1], dar este ceva rece şi nemilos în...

Propoziția rămase neterminată. Dintr-o dată, la câțiva paşi de ei, întregul geam se transformă în confeti. Suflul unei explozii cumplite, petrecută foarte aproape, îi izbi zgâlțâindu-i pe scaune. Urmă o clipă de linişte. Câteva obiecte căzură cu zgomot pe trotuar, afară. Nişte sticle se dărâmară cu încetineală de pe rafturile din spatele barului. Apoi se auziră țipete şi lumea porni într-o goană dezordonată spre uşă.

— Stai aici! îi ceru Mathis.

Îşi împinse scaunul în spate cu o lovitură de picior şi se azvârli pe trotuar prin tocul gol al ferestrei.

[1] Compozitor, pianist, interpret şi actor american (1899–1981).

Doi bărbați cu pălărie de pai

După ce plecă din bar, Bond porni intenționat pe jos, pe trotuarul ce încadra bulevardul mărginit de copaci, spre hotelul lui situat la câteva sute de metri distanță. Îi era foame.

Vremea rămăsese frumoasă, dar soarele ardea foarte tare şi platanii dispuşi la intervale de şase metri unul de altul pe porțiunea de iarbă dintre trotuar şi şoseaua lată ofereau o umbră răcoroasă.

Pe stradă erau puțini oameni şi de aceea cei doi bărbați care stăteau tăcuți sub un copac, de partea cealaltă a bulevardului, păreau nelalocul lor. Bond îi observă când ajunse la vreo sută de metri de ei, aceeaşi distanță separându-i pe cei doi de superbul *porte cochère*[1] ornamental de la intrarea hotelului Splendide.

Înfățişarea indivizilor avea ceva neliniştitor. Amândoi erau scunzi şi erau îmbrăcați la fel, în costume negre ce păreau prea groase pentru vremea aceea. Aveau înfățişarea

[1] Portic (fr.).

unor actori de varieteu care aşteptă autobuzul spre teatru. Fiecare purta o pălărie de pai cu panglică neagră, groasă – probabil ca o concesie făcută atmosferei de vacanță din stațiune –, iar borul pălăriei şi umbra copacului sub care stăteau le ascundeau chipul. În mod cu totul nepotrivit, fiecare siluetă neagră, scundă şi voinică era luminată de câte o pată de culoare vie. Fiecare avea atârnat de umăr un aparat de fotografiat în husă pătrată. Una din huse era de un roşu viu, cealaltă, albastru intens.

Până să asimileze toate aceste detalii, Bond ajunsese cam la cincizeci de metri de cei doi. Reflecta la bătaia unor diferite tipuri de arme şi la posibilitățile de a se adăposti, când se petrecu o scenă extraordinară şi îngrozitoare.

Roşul păru că dă scurt din cap în direcția Albastrului. Acesta îşi dădu jos cu o mişcare rapidă aparatul de fotografiat de pe umăr. Bond nu vedea prea bine ce se petrece, căci trunchiul platanului lângă care se afla îi acoperea în bună parte câmpul vizual, dar Albastrul se aplecă în față şi păru să umble la husă. Şi atunci se produseră strălufgerarea orbitoare de lumină albă şi bubuitul asurzitor al unei explozii monstruoase. În ciuda protecției pe care i-o oferea trunchiul copacului, Bond fu trântit pe trotuar de un suflu năucitor de aer fierbinte care-i creă depresiuni în obraji şi-n piept, de parcă ar fi fost din hârtie. Rămase lungit, privind spre soare, în timp ce aerul continua să vibreze după explozie (sau cel puțin aşa i se părea lui), ca şi cum cineva ar fi izbit cu barosul registrul de bas al unui pian.

Când, ameţit şi doar pe jumătate conştient, se ridică într-un genunchi, o ploaie oribilă de bucăţele de carne şi fâşii de stofă îmbibate de sânge, amestecate cu crengi şi pietriş, căzu asupra lui şi-n jurul lui, urmată de o ploaie mai rară de rămurele şi frunze. Din toate direcţiile se auzea clinchetul ascuţit al sticlei sparte în cădere. Pe cer plutea o ciupercă uriaşă de fum negru, care se ridică şi se dizolvă în timp ce el o privea buimăcit, ca beat. Peste tot plutea un miros obscen de exploziv de mare putere, de lemn ars şi... de... ah, da, asta era! friptură de oaie. De-a lungul bulevardului, pe o distanţă de cincizeci de metri, copacii erau carbonizaţi şi rămaşi fără frunze. De partea cealaltă, doi se prăbuşiseră retezaţi aproape de la bază şi zăceau inerţi de-a curmezişul străzii. Între ei era un crater ce încă mai fumega. Din cei doi bărbaţi cu pălărie de pai nu mai rămăsese absolut nimic. Se vedeau însă urme de sânge pe asfalt, pe trotuare şi pe trunchiurile copacilor, iar sus, printre ramuri erau nişte zdrenţe care luceau în lumină.

Bond simţi că-i vine să vomite.

Mathis ajunse primul la el, iar până atunci, Bond izbutise să se ridice în picioare, cu un braţ în jurul platanului care-i salvase viaţa.

Stupefiat, dar nevătămat, îl lăsă pe Mathis să-l conducă spre hotelul Splendide, din care se revărsau clienţi şi angajaţi gălăgioşi şi speriaţi. Pe când sunetul îndepărtat al sirenelor vestea sosirea ambulanţelor şi a maşinilor de pompieri, reuşiră să se strecoare amândoi prin

înghesuială, să urce scările şi să străbată coridorul până la camera lui Bond.

Mathis se opri doar cât să pornească aparatul de radio din faţa şemineului, după care, în timp ce Bond îşi scotea hainele împroşcate cu sânge, începu să-l bombardeze cu întrebări.

Când acesta ajunse la descrierea celor doi bărbaţi, Mathis înşfăcă receptorul telefonului de lângă pat.

— ... şi spune-le poliţiştilor, încheie el, spune-le că mă ocup eu de englezul din Jamaica pe care l-a trântit suflul exploziei pe trotuar. E teafăr, aşa că nu trebuie să-şi facă griji pentru el. Le explic eu totul, într-o jumătate de oră. Să spună presei că, pe cât se pare, a fost o vendetă între doi comunişti bulgari şi că unul l-a omorât pe celălalt cu o bombă. Nu trebuie să spună nimic despre al treilea bulgar, care se afla probabil undeva prin preajmă, însă trebuie să pună mâna pe el, cu orice preţ! O să plece cu siguranţă spre Paris, aşa că instalaţi filtre pe toate şoselele. S-a înţeles? *Alors, bonne chance!*[1]

Mathis se întoarse spre Bond şi-i ascultă istorisirea până la capăt.

— *Merde*[2], să ştii că ai noroc! spuse el când Bond încheie. Evident, bomba îţi era destinată. Probabil a avut un defect. Aveau intenţia s-o arunce şi apoi să se ascundă după copac, dar s-a întâmplat tocmai pe dos. Nu-i nimic, descoperim noi cum a fost.

[1] Atunci, mult noroc! (fr.)

[2] Drăcie! (fr.)

Reluă după o scurtă pauză:

— Însă e categoric o treabă curioasă. Şi indivizii ăştia par să te ia în serios. Dar cum aveau de gând aceşti *sacre*[1] de bulgari să scape de arestare? întrebă el cu un aer lezat. Şi ce semnificaţie aveau husele acelea, una roşie şi alta albastră? Trebuie să încercăm să găsim nişte fragmente din cea roşie.

Mathis îşi rodea unghiile, animat şi cu ochii strălucind. Misiunea aceasta devenea dificilă şi dramatică în multe privinţe, în care se vedea acum implicat personal. Fără îndoială, rolul lui nu se mai limita la a-i ţine lui Bond haina cât timp acesta îşi purta bătălia personală cu Le Chiffre, în cazinou. Sări în picioare.

— Comandă-ţi ceva de băut şi prânzul şi odihneşte-te, spuse el imperativ. În ce mă priveşte, trebuie să-mi bag rapid nasul în afacerea asta, înainte ca poliţiştii să încurce urmele cu bocancii lor mari şi negri.

Mathis opri radioul şi-şi flutură mâna într-un semn prietenos de „la revedere". Uşa se trânti şi încăperea rămase tăcută. Bond rămase o vreme în faţa ferestrei, bucurându-se că e în viaţă.

Mai târziu, pe când îşi termina de băut paharul de whisky simplu cu gheaţă şi se gândea să încerce *le paté de foie gras* şi langusta rece pe care tocmai i le aşezase chelnerul în faţă, sună telefonul.

[1] Blestemat (fr.).

— Sunt domnişoara Lynd, rosti un glas scăzut şi neliniştit. Te simți bine?

— Da, foarte bine.

— Mă bucur. Te rog să ai grijă de dumneata.

Apoi închise.

Bond scutură din cap ca să-şi alunge gândurile, apoi luă cuțitul şi alese cea mai groasă din feliile fierbinți de pâine prăjită. Brusc, îi trecu prin minte: doi dintre ei sunt morți, aşa că a mai rămas doar unul pe urmele mele. E şi ăsta un început.

Îşi cufundă cuțitul în paharul cu apă foarte fierbinte aşezat lângă vasul din porțelan de Strasbourg şi-şi spuse că va trebui să-i dea chelnerului bacşiş dublu pentru servirea ireproşabilă.

CAPITOLUL 7

Rouge et noir[1]

Bond era hotărât să fie perfect relaxat şi în formă excelentă pentru partida de joc care putea să dureze aproape toată noaptea, aşa că îşi comandă un masor pentru ora trei. După ce fură luate din cameră rămăşiţele prânzului, stătu la fereastră privind spre mare până când auzi o bătaie în uşă, iar masorul, un suedez, i se înfăţişă.

Suedezul se apucă de treabă tăcut, masându-l de la tălpi până la gât, topind încordarea acumulată în corpul lui şi calmând nervii încă întinşi. Până şi vânătăile lungi, vinete de pe umăr şi de pe partea stângă a coastelor încetară să mai pulseze. După plecarea masorului, Bond căzu într-un somn adânc, fără vise.

Se trezi spre seară, complet înviorat, şi după un duş rece, plecă la cazinou. De când îl părăsise, în seara precedentă, pierduse contactul cu dispoziţia predominantă în jurul meselor. Avea nevoie să-şi recapete acea concentrare care e pe jumătate matematică şi pe

[1] Roşu şi negru (fr.).

jumătate intuitivă şi pe care o considera – alături de un puls lent şi un temperament sangvin – înzestrarea esenţială a oricărui jucător decis să câştige.

El fusese mereu un jucător pasionat. Îi plăcea fâşâitul sec al cărţilor de joc şi drama constantă, discretă a figurilor tăcute aşezate în jurul meselor verzi. Îi plăcea confortul solid, studiat al sălilor de joc şi al cazinourilor, braţele bine tapiţate ale fotoliilor, paharul cu şampanie sau whisky de lângă cot, atenţia tăcută şi calmă a chelnerilor pricepuţi. Îl amuza imparţialitatea bilei ruletei şi a cărţilor de joc – şi eterna lor părtinire. Îi plăcea să fie şi actor, şi spectator, să ia parte, din fotoliul lui, la dramele şi hotărârile altora, până când venea rândul lui să spună vitalul „da" sau „nu", în general cu şanse de jumătate-jumătate.

Şi, mai presus de toate, îi plăcea faptul că tot ce se petrecea era din propria vină a cuiva. Nu exista decât propria persoană de lăudat sau de învinovăţit. Norocul e servitor, nu stăpân; trebuie acceptat cu o ridicare din umeri sau folosit în propriul avantaj până la ultimul strop. Dar trebuie să fie înţeles şi recunoscut drept ceea ce este şi nu confundat cu o apreciere eronată a şanselor, căci în jocurile de noroc e un păcat capital să iei greşeala la joc drept ghinion. Trebuie să iubeşti norocul, cu toate toanele lui, şi nu să te temi de el. El asemuia norocul cu o femeie, pe care să o curtezi cu blândeţe sau s-o răvăşeşti cu brutalitate, dar să nu profiţi de ea şi nici s-o iei prizonieră.

Pe de altă parte, era destul de cinstit ca să recunoască faptul că nu suferise niciodată din pricina cărților sau a femeilor. Era conștient că într-o bună zi va fi îngenuncheat de iubire sau de noroc. Știa că, atunci când se va întâmpla, va fi și el înfierat cu semnul de întrebare mortal pe care-l recunoștea atât de des la alții, promisiunea de a plăti înainte să fi pierdut – acceptarea putinței de a greși.

Dar în această seară de iunie, când Bond trecu prin „bucătărie", intră în *salle privée,* schimbă un milion de franci în fise de cincizeci de mii și se așeză lângă *le chef de partie* la masa de ruletă numărul 1, îl anima un sentiment de încredere și de anticipare voioasă.

Luă carnetul de pariuri al crupierului șef și studie mersul jocului de la începutul partidei, care avusese loc la trei după-amiază. Întotdeauna proceda astfel, deși știa că fiecare învârtire a roții, fiecare oprire a bilei într-o despărțitură numerotată nu avea absolut nici o legătură cu cele anterioare. Accepta ideea că jocul începe de fiecare dată când crupierul ia bila de fildeș în mâna dreaptă, imprimă unuia din cele patru mânere ale roții o mișcare precisă, în direcția acelor de ceasornic, cu aceeași mână, după care, cu o a treia mișcare executată tot cu mâna dreaptă, aruncă bila în șanțul exterior al ruletei în sens contrar acelor de ceasornic și rotirii.

Era evident că tot acest ritual, precum și toate detaliile mecanice ale roții, ale despărțiturilor numerotate și ale cilindrului

fuseseră elaborate şi perfecţionate de-a lungul timpului în aşa fel încât nici abilitatea crupierului, nici vreo toană a roţii să nu poată afecta căderea bilei. Şi totuşi, printre jucătorii la ruletă exista o convenţie la care adera şi Bond cu rigurozitate: trebuie să te informezi cu atenţie despre cele petrecute la masa de joc de la începerea partidei şi să te laşi călăuzit de orice ciudăţenie a mersului roţii. Să observi, de exemplu, şi să consideri semnificativ faptul că s-au câştigat mai mult de două pariuri consecutive pe acelaşi număr sau mai mult de patru la celelalte tipuri de pariu, până la cel pe egal.

Bond nu susţinea acest obicei, ci susţinea doar că, cu cât depui mai mult efort şi ingeniozitate în joc, cu atât ţi-e mai mare câştigul.

Nu observă nimic demn de interes în istoricul de joc al mesei la care se aşezase, după trei ore de la începerea partidei, cu excepţia faptului că nu se pariase pe ultimele duzini. El obişnuia să joace întotdeauna cu roata şi să se întoarcă împotriva tiparului ei anterior, abordând o nouă tactică, doar atunci când ieşea zero. Aşa că decise să joace unul din gambiturile lui favorite şi parie pe două duzini – în acest caz primele două –, fiecare pe maxim, câte o sută de mii de franci. În felul acesta avea acoperite două treimi din tablă (mai puţin zero) şi, cum la duzină se plătea la egal doi la unu, urma să câştige o sută de mii de franci de fiecare dată când ieşea un număr mai mic de douăzeci şi cinci.

La următoarele şapte ture câştigă de şase ori şi pierdu a şaptea oară, când ieşi treizeci. Profitul său net se ridica la patru sute de mii de franci. La următoarea aruncare nu parie şi ieşi zero. Norocul avut îi ridică şi mai mult moralul şi, luând numărul treizeci ca semn indicator către ultima duzină, hotărî să continue să parieze pe prima şi ultima duzină până pierdea de două ori. Zece aruncări mai târziu, duzina din mijloc ieşi de două ori, ceea ce îl costă patru sute de mii de franci, dar se ridică de la masă cu un câştig de un milion de franci.

Imediat ce începu să parieze pe maxim, jocul lui deveni centrul de interes al mesei de joc. Cum părea să aibă noroc, vreo doi peşti pilot începură să înoate alături de rechin. Unul dintre ei, care stătea exact în faţa lui şi pe care-l luă drept american, manifestase mai mult decât obişnuita atitudine prietenoasă şi plăcerea pentru faptul că-i împărtăşea norocul. Îi zâmbise peste masă o dată sau de două ori, iar în felul cum imita mişcările lui Bond, de fiecare dată când îşi aşeza cele două fise modeste de zece mii exact faţă-n faţă cu cele mari ale acestuia, exista ceva intenţionat. Când îl văzu pe Bond ridicându-se îşi împinse şi el scaunul îndărăt şi-i strigă peste masă cu glas vesel:

—Mulţumesc pentru îndrumare! Cred că-ţi sunt dator cu ceva de băut. Vrei să bem un pahar împreună?

Bond presimţea că acesta trebuia să fie tipul de la CIA. Supoziţia i se confirmă imediat

ce porniră împreună agale spre bar, după ce Bond aruncase o fisă de zece mii crupierului și dăduse una de o mie picolo-ului[1] care-i trăsese scaunul când se ridicase.

— Mă numesc Felix Leiter, spuse americanul. Mă bucur să te cunosc.

— Eu sunt Bond – James Bond.

— Ah, da! Să vedem acum, ce bem ca să sărbătorim?

Bond insistă să comande el scotch-ul lui Leiter, un Haig-and-Haig cu gheață, apoi îl privi atent pe barman.

— Un martini sec, ceru el. Unul. În cupă adâncă, de șampanie.

— *Oui, monsieur.*[2]

— Stai așa: trei măsuri de Gordon's, una de votcă, jumătate de măsură de Lillet Kina. Amestecă-l bine în blender până e rece ca gheața și apoi adaugă o felie lungă și subțire de coajă de lămâie. Ai priceput?

— Desigur, monsieur, spuse barmanul, părând încântat de idee.

— Măiculiță, asta da băutură! zise americanul.

Bond râse.

— Când... hm... mă concentrez, nu beau niciodată mai mult de un pahar înainte de cină, explică el. Dar paharul acela îmi place să fie mare, foarte tare, foarte rece și foarte bine preparat. Urăsc porțiile mici din orice, mai

[1] *Le huissier* (în fr. în original).

[2] Da, domnule. (fr.)

ales atunci când au şi gust rău. Cocteilul ăsta e invenţia mea. Când o să-i găsesc un nume potrivit, îl brevetez.

Urmări cu atenţie cum se brumează cupa adâncă în contact cu băutura de un galben palid, rece ca gheaţa şi uşor aerată în blender. Întinse mâna după ea şi luă o înghiţitură bună.

— Excelentă, îi spuse barmanului, dar dacă îi pui votcă din cereale şi nu din cartofi, vei vedea că iese şi mai bună. *Mais n'enculons pas des mouches,* adăugă el pe un ton conspirativ.

Barmanul zâmbi larg.

— Ăsta-i un mod vulgar de a spune „să nu despicăm firul în patru", îi explică Bond americanului, însă pe acesta îl preocupa în continuare noul cocteil.

— Zău că te pricepi să născoceşti chestii! spuse el amuzat în timp ce se duceau, cu paharele în mână, spre colţul sălii. Ar trebui să-l botezi mai bine „Cocteil Molotov", adăugă cu glas scăzut. După cel pe care l-ai gustat după-amiaza aceasta.

Se aşezară, iar Bond râse cu poftă.

— Am observat că locul marcat cu X a fost delimitat cu panglica poliţiei şi maşinile sunt puse să ocolească pe trotuar. Sper că tipii plini de bani nu s-au înspăimântat atât de tare încât să plece.

— Oamenii acceptă povestea cu comuniştii sau îşi închipuie că a explodat o conductă principală de gaz. Toţi copacii arşi vor fi tăiaţi în noaptea asta şi, dacă aici se lucrează la fel

ca-n Monte Carlo, mâine dimineața nu va mai exista nici urmă din toată mizeria.

Leiter scoase o țigară Chesterfield din pachet.

— Mă bucur că lucrez cu tine la cazul ăsta, începu el uitându-se în pahar, așa că mă bucur în mod deosebit că n-ai fost trimis de explozie direct în ceruri. Ai noștri sunt categoric interesați de ceea ce se întâmplă aici. Dau misiunii aceeași importanță pe care o dau și ai voștri și nu cred deloc că e o nebunie. De fapt, cei de la Washington regretă că nu dirijăm noi spectacolul, dar știi și tu cum sunt tipii ăștia de la conducere. Îmi închipui că șefii tăi de la Londra sunt tot așa.

Bond încuviință cu capul.

— Înclină să fie cam invidioși pe porția lor, recunoscu el.

— Oricum, sunt la ordinele tale și am fost însărcinat să-ți ofer tot ajutorul de care ai nevoie. Cum Mathis și băieții lui sunt prezenți, probabil că n-au rămas multe lucruri care să nu fi fost deja rezolvate. Dar oricum, iată-mă.

— Sunt încântat, spuse Bond. Cei din tabăra opusă m-au cântărit și m-au evaluat, și probabil că și pe tine și pe Mathis, și se pare că nici o tactică nu va fi interzisă. Mă bucur că Le Chiffre pare pe cât disperat credeam noi că e. Mă tem că deocamdată nu am ce însărcinare concretă să-ți dau, însă ți-aș fi recunoscător dacă ai mai rămâne prin cazinou în seara asta. Am o asistentă, domnișoara Lynd, și aș vrea s-o las în grija ta când încep să joc. N-o

să-ți fie rușine cu ea, e o fată foarte atrăgătoare, adăugă el cu un zâmbet. Și ai putea să încerci să-i depistezi pe cei doi pistolari ai lui Le Chiffre. Nu-mi închipui că va încerca o lovitură aici, în cazinou, dar nu se știe niciodată.

— Aș putea să-ți fiu de ajutor. Înainte să intru în această afacere, am servit în marina militară – dacă asta înseamnă ceva pentru tine, spuse americanul uitându-se spre Bond cu o undă de autocritică aspră în privire.

— Înseamnă mult, îi răspunse englezul.

Leiter era din Texas. În timp ce-i vorbea despre slujba lui în cadrul Serviciului de informații unit al NATO și despre dificultatea de a menține securitatea într-o organizație în care erau reprezentate atâtea națiuni, Bond își spuse că bunii americani sunt oameni de calitate și că majoritatea par să vină din Texas.

Felix Leiter avea în jur de treizeci și cinci de ani. Era înalt, cu un trup subțire și osos, iar costumul ușor, maro-roșcat îi atârna lejer de pe umeri, precum hainele lui Frank Sinatra. Se mișca și vorbea lent, însă dădea senzația că are în el forță și viteză din belșug, că s-ar dovedi un luptător dur și plin de cruzime. Așa cum stătea aplecat peste tăblia mesei, avea un aer ager și tăios, ca de șoim. Și chipul lui făcea aceeași impresie, datorită liniei ascuțite a bărbiei și pomeților și gurii mari, puțin strâmbe. Ochii lui cenușii erau puțin oblici, ca de felină, aspectul fiindu-le sporit și de felul cum îngusta pleoapele, spre a se feri de

fumul țigărilor Chesterfield pe care le aprindea una după alta. Ridurile pe care i le săpase la coada ochilor acest obicei te făceau să crezi că zâmbește mai mult cu ochii decât cu gura. Chica de păr blond-auriu împrumuta acestui chip un aspect băiețesc, pe care o examinare mai atentă îl contrazicea imediat. Deși părea că vorbește deschis despre îndatoririle lui la Paris, Bond remarcă în scurt timp că nu-și menționează colegii americani din Europa sau de la Washington și presupuse că interesele lui Leiter în organizația căreia îi aparținea depășeau cu mult buna înțelegere între aliații Pactului Nord-Atlantic. Bond era de acord cu el.

În timp ce Leiter mai bău un whisky, iar Bond îi povesti despre familia Muntz și despre scurta plimbare de recunoaștere făcută în dimineața aceea pe coastă, se făcu ora șapte și jumătate și hotărâră să se întoarcă împreună la hotel. Înainte de a părăsi cazinoul, Bond își depuse întregul capital de douăzeci și patru de milioane de franci la *caisse*, păstrându-și doar câteva bancnote de zece mii ca bani de buzunar.

În drum spre Splendide, văzură o echipă de muncitori care lucrau deja la locul exploziei. Câțiva copaci fuseseră scoși din rădăcină și mașinile-cisternă ale primăriei, dotate cu furtunuri, spălau bulevardul și trotuarele. Craterul făcut de bombă dispăruse și doar câțiva trecători se opriseră să caște gura. Bond presupunea că o cosmetizare similară

avusese loc deja la Hermitage şi la magazinele şi faţadele alăturate, ale căror vitrine şi ferestre fuseseră distruse.

În amurgul cald şi albăstrui, Royale-les-Eaux arăta din nou ordonat şi paşnic.

— Pentru cine lucrează *le concierge*? întrebă Leiter în timp ce se apropiau de hotel.

Bond îi spuse că nu ştie sigur. Mathis nu fusese în stare să-i lămurească această enigmă.

— În cazul în care nu l-ai cumpărat tu, îi spusese francezul, trebuie să presupui că a fost cumpărat de tabăra opusă. Toţi *concierge* sunt coruptibili, dar nu-i vina lor. Sunt instruiţi să-i considere pe toţi clienţii hotelului, exceptându-i pe maharajahi, drept potenţiali escroci şi hoţi. Se preocupă de confortul şi bunăstarea ta la fel de mult cât se preocupă crocodilii.

Bond îşi aminti de afirmaţiile convinse ale lui Mathis când *le concierge* veni în grabă spre el, ca să-l întrebe dacă şi-a revenit după experienţa nefericită din acea după-amiază. Se gândi că ar fi indicat să-i răspundă că încă se mai simte nitel zguduit. Spera că, dacă informaţia va fi transmisă mai departe, Le Chiffre va începe în orice caz să joace în seara aceea pornind de la o evaluare elementară greşită a forţelor adversarului. *Le concierge* îl potopi cu urări dulcege de recuperare grabnică.

Camera lui Leiter se afla la unul dintre etajele superioare, aşa că se despărţiră la lift după ce stabiliră să se întâlnească la cazinou în jur de zece jumătate sau unsprezece – ora când începea de obicei jocul la mize ridicate.

CAPITOLUL 8

Lumini roz şi şampanie

Bond intră în camera lui, în care nu exista nici de data aceasta vreun semn că s-ar fi pătruns prin efracție, aruncă hainele de pe el, făcu o baie lungă şi fierbinte, urmată de un duş rece ca gheața, şi se întinse pe pat. Îi rămânea o oră să se odihnească şi să-şi adune gândurile înainte de întâlnirea cu fata în barul hotelului Splendide, o oră în care să examineze minuțios detaliile planului pentru joc şi pentru ceea ce ar fi urmat după joc, în toate diferitele circumstanțe de victorie sau de înfrângere. Trebuia să planifice rolurile de ajutoare pentru Mathis, Leiter şi fată şi să-şi închipuie reacția inamicului în diferite împrejurări. Închise ochii şi-şi lăsă gândurile să-i urmeze imaginația de-a lungul unei serii de scene atent construite, ca şi cum ar fi privit rotindu-se bucățelele de sticlă colorată dintr-un caleidoscop.

La ora nouă fără douăzeci epuizase toate permutările situațiilor ce puteau lua naştere din duelul său cu Le Chiffre. Se ridică şi se îmbrăcă, alungând cu desăvârşire viitorul din minte.

În timp ce-şi lega papionul subțire din satin negru se opri o clipă şi se examină cu detaşare în oglindă. Ochii albaştri-cenuşii aveau o privire calmă, cu o undă de ironie întrebătoare, iar şuvița scurtă de păr negru care nu voia niciodată să stea la locul ei se răsucise uşor, ca o virgulă groasă, deasupra sprâncenei drepte. Toate acestea, împreună cu cicatricea subțire, verticală, care-i brăzda obrazul drept creau un efect general uşor pirateresc. „Nu prea seamăn cu Hoagy Carmichael", îşi spuse el (Mathis îi relatase comentariul fetei) în timp ce umplea o tabacheră plată şi uşoară din alamă roşie cu cincizeci de țigări cu bandă aurie triplă, fabricate de Morland.

Băgă tabachera în buzunar şi scăpără bricheta Ronson oxidată, să vadă dacă are nevoie să fie încărcată. După ce strecură în buzunar teancul subțire de bancnote de zece mii de franci, deschise un sertar, scoase un toc de pistol uşor, din piele de antilopă, şi-l prinse peste umărul stâng, în aşa fel încât să atârne la vreo opt centimetri mai jos de subsuoară. Dintr-un alt sertar ce conținea cămăşi, luă de sub teancul de haine un pistol Beretta automat extraplat, cu calibrul 25, al cărui pat avea numai rama, scoase încărcătorul şi unicul glonț de pe țeavă şi trase chiulasa înainte şi înapoi de câteva ori, iar la urmă apăsă pe trăgaci cu încărcătorul gol. Băgă glonțul la loc pe țeavă, umplu încărcătorul, puse piedica şi dădu drumul armei în tocul de umăr. Privi cu atenție prin cameră să vadă dacă n-a uitat ceva şi îmbrăcă

smochingul la un rând peste cămaşa elegantă, din mătase grea. Se simţea relaxat şi comod. Privi în oglindă, ca să se convingă că pistolul plat de sub braţul lui nu se vede absolut deloc, mai aranjă o dată papionul îngust, ieşi din cameră şi o încuie.

Când ajunse la baza scărilor şi se întoarse în direcţia barului, auzi uşa liftului deschizându-se în spatele lui şi o voce degajată care rosti:

— Bună seara!

Era fata. Se opri şi-l aşteptă să vină spre ea.

Bond îşi amintea cu exactitate cât e de frumoasă, aşa că nu-l surprinse să constate că-l emoţiona din nou.

Purta o rochie din catifea neagră, simplă, şi totuşi cu tuşa de eleganţă şi stil pe care o pot obţine doar câţiva *couturièrs*[1] din lume. La gât avea un colier subţire cu diamante şi un alt diamant strălucea pe o broşă, la marginea decolteului adânc, în V, care-i dezvăluia rotunjimea sânilor. Într-o mână ţinea, la nivelul taliei, o poşetă de seară neagră, plată şi fără ornamente. Părul negru ca tăciunele cădea drept şi simplu, formând mai jos de bărbie o buclă răsucită înăuntru.

Arăta splendid; Bond simţi că-i tresare inima.

— Arăţi absolut minunat! Probabil că afacerile merg strună în lumea radiourilor.

Fata îl luă de braţ şi îl întrebă:

[1] Croitor de lux (fr.).

— Te superi dacă mergem direct la cină? Vreau să-mi fac intrarea cu grandoare şi, ca să fiu sinceră, catifeaua neagră ascunde un secret oribil: rămân urme dacă te aşezi pe ea. Şi apropo, dacă mă auzi ţipând în seara asta, înseamnă că am stat pe un scaun din împletitură de răchită.

Bond râse.

— Sigur că da, să mergem direct în restaurant! Bem un pahar de votcă în timp ce ne comandăm cina.

Ea îi aruncă o privire amuzată, făcându-l să se corecteze imediat:

— Sau un cocteil, desigur, dacă preferi. Aici se serveşte mâncarea cea mai bună din întreaga staţiune.

Pe moment se simţi iritat de ironia ei, de umbra uşoară de dispreţ cu care fata răspunsese la purtarea lui hotărâtă şi de felul în care reacţionase la privirea ei fugară.

Însă incidentul fu doar o încrucişare fulgerătoare a floretelor, uitată imediat ce *maître d'hôtel*[1] îi conduse cu o înclinare în încăperea aglomerată, iar el putu să observe, din spatele fetei, cum se întorc capetele mesenilor ca s-o privească.

Partea la modă a restaurantului era cea din dreptul unei ferestre mari în formă de semilună, precum pupa amplă a unei corăbii, ieşită în afară deasupra parcului hotelului, dar Bond alese o masă dintr-unul din separeurile cu

[1] Şef de sală (fr.).

oglinzi din partea din spate a sălii celei mari. Aceste separeuri supraviețuiseră din epoca eduardiană și erau intime și vesele, zugrăvite în alb și auriu, cu masa îmbrăcată în mătase roșie, iar pe pereți, lămpi în stilul Empire.

În timp ce descifrau hieroglifele scrise cu cerneală violet care acopereau meniul alcătuit din două pagini în format folio, Bond îl chemă pe *sommelier*[1] și se întoarse spre însoțitoarea lui.

— Te-ai hotărât?

— Mi-ar plăcea un pahar cu votcă, spuse ea simplu, după care reluă studierea meniului.

— O carafă mică cu votcă, foarte rece, comandă el.

Apoi îi spuse fetei pe neașteptate:

— Nu pot să beau în sănătatea noii tale rochii, dacă nu-ți știu numele de botez.

— Vesper. Vesper Lynd.

Bond o privi întrebător.

— E cam plictisitor să trebuiască să tot explic, dar se întâmplă că m-am născut seara, într-o seară cu furtună puternică, spun părinții mei. Se pare că au vrut să n-o uite, lămuri ea zâmbind. Unora le place, altora nu. Eu m-am obișnuit cu el.

— Cred că e un nume frumos, zise Bond.

Îi veni brusc o idee și o întrebă pe fată:

— Pot să-l folosesc?

Îi explică despre cocteilul special cu martini pe care-l inventase și căruia îi căuta un nume.

[1] Specialistul și responsabilul cu vinuri într-un restaurant de lux (fr.).

— Vesper, rosti el. Sună perfect şi e foarte potrivit cu ora violetă la care va fi băut cocteilul meu în lumea întreagă. Pot să-l folosesc?

— Numai dacă încerc mai întâi cocteilul, promise ea. Pare o băutură de care poți fi mândru.

— O să bem unul împreună când se încheie toată povestea. Fie că învingem, fie că pierdem. Şi acum, te-ai hotărât ce-ai vrea să mănânci la cină? Te rog, fii cheltuitoare! adăugă el simțindu-i ezitarea. Altfel îți faci de ruşine rochia cea frumoasă.

— Am făcut două alegeri, râse ea, şi oricare din ele ar fi fost delicioasă, dar e un răsfăț minunat să te porți când şi când ca un milionar, iar dacă eşti sigur... ei bine, mi-ar place să încep cu caviar, apoi un *rognon de veau*[1] simplu la grătar, cu *pommes soufflés*[2]. Şi după aceea aş vrea *fraises de bois*[3] cu multă frişcă. Este foarte lipsit de ruşine să fiu atât de sigură pe mine şi de cheltuitoare? îi zâmbi ea întrebător.

— E o adevărată virtute şi oricum, e doar o masă bună, simplă şi sănătoasă. (Bond se întoarse spre *maître d'hôtel*.) Şi adu-ne pâine prăjită din belşug. Problema e întotdeauna nu cum să ți se aducă destul caviar, ci cum să ți se aducă destulă pâine prăjită, îi explică el lui Vesper. Acum, spuse el întorcându-se la meniu, o însoțesc pe domnişoara la caviar, dar pe

[1] Antricot de vițel (fr.).

[2] Sufleu de cartofi (fr.).

[3] Fragi sălbatici (fr.).

urmă aş vrea o porţie foarte mică de *tournedo*[1], în sânge, cu sos *Bearnaise* şi *coeur d'artichaut*[2]. Iar cât timp domnişoara îşi savurează fragile, doresc o jumătate de avocado cu puţin sos franţuzesc. Eşti de acord?

Maître d'hôtel se înclină.

— Complimentele mele, domnişoară şi domnule. Domnule George, spuse el întorcându-se spre *sommelier*, căruia îi anunţă meniul celor doi.

— *Parfait*[3], spuse *le sommelier*, oferindu-le lista cu vinuri legată în piele.

— Dacă eşti de acord, spuse Bond, aş prefera să beau şampanie cu tine astă-seară. E un vin care înveseleşte şi se potriveşte ocaziei – cel puţin aşa sper.

— Da, mi-ar plăcea nişte şampanie.

Cu degetul pe o pagină, Bond se întoarse spre *sommelier*.

— Taittinger din 1945?

— Un vin minunat, *monsieur*. Dar dacă *monsieur* îmi permite, şampania Blanc de Blanc seacă din 1943, de aceeaşi calitate, este fără egal, propuse el indicând cu vârful stiloului.

— Aşa să fie, acceptă Bond zâmbind, apoi îi explică însoţitoarei lui: E o marcă mai puţin cunoscută, însă e probabil cea mai fină şampanie din lume.

[1] File de pulpă de vită (fr.).

[2] Miez de anghinare (fr.).

[3] Perfect. (fr.)

Nota de ostentație din remarca făcută îi stârni brusc un zâmbet cu gura până la urechi.

— Trebuie să mă ierți, spuse el. Găsesc o plăcere de-a dreptul ridicolă în ceea ce mănânc și beau. Asta mi se trage în parte de la faptul că sunt burlac, dar în principal din obiceiul de a acorda foarte multă atenție detaliilor. Pare un comportament obsesiv, de fată bătrână, însă de regulă, când lucrez trebuie să iau masa singur și e mai interesant dacă acorzi atenție acestor lucruri.

Vesper îi zâmbi.

— Îmi place asta, spuse ea. Îmi place să fac totul la maximum, să obțin tot ce se poate din tot ce fac. Cred că e modul cel mai bun de a trăi. Atâta doar că sună cam copilărește când o spui cu voce tare, încheie ea pe un ton de scuză.

Li se aduse carafa micuță cu vodcă într-un bol cu gheață pisată și Bond umplu paharele.

— Ei bine, sunt întru totul de acord cu tine. Și... noroc pentru seara asta, Vesper!

— Da, spuse ea încet ridicând paharul și privindu-l țintă în ochi, ciudat de direct. Sper că totul o să meargă bine astă-seară.

În timp ce vorbea, lui Bond i se păru că ridică iute din umeri într-un gest involuntar, dar apoi se aplecă impulsiv spre el.

— Am veşti pentru tine, de la Mathis. Ardea de nerăbdare să-ți spună chiar el. Despre bombă, e o poveste extraordinară!

Jocul se cheamă bacara

Bond privi în jur, dar era imposibil să fie auziți, iar caviarul urma să le fie adus când se prăjea pâinea la bucătărie.

— Spune-mi! îi ceru cu ochii strălucind de interes.

— L-au prins pe al treilea bulgar, pe drumul spre Paris. Era într-un Citroën şi luase doi autostopişti englezi, drept camuflaj. A fost oprit la un filtru pe şosea şi vorbea franceza atât de prost, încât i-au cerut actele, dar el a scos un pistol şi l-a împuşcat pe unul din cei doi polițişti pe motocicletă. Celălalt a reuşit să pună mâna pe el, nu ştiu cum, şi l-a împiedicat să se sinucidă. Apoi l-au dus la Rouen şi au scos de la el toată povestea – în maniera franțuzească obişnuită, presupun. Se pare că făceau parte toți trei dintr-un grup ținut pe teritoriul Franței tocmai pentru treburi de felul ăsta – sabotori, bătăuşi şi aşa mai departe –, aşa că acum, prietenii lui Mathis încearcă deja să-i ridice pe ceilalți. Urmau să capete două milioane de franci pentru uciderea ta, iar persoana care a comandat asasinatul i-a asigurat că nu există

absolut nici o posibilitate de a fi prinşi dacă urmează cu precizie instrucţiunile.

Vesper luă o înghiţitură de votcă, apoi continuă:

— Şi-acum urmează partea interesantă. Cel care a comandat asasinatele le-a dat cele două huse de aparat de fotografiat pe care le-ai văzut. Culorile vii, le-a spus el, le vor uşura misiunea. Le-a spus că husa albastră conţine o bombă fumigenă foarte puternică, iar cea roşie, explozibil. În timp ce unul dintre ei arunca husa roşie, celălalt trebuia să apese un buton de pe cea albastră, după care se făceau amândoi nevăzuţi la adăpostul fumului. De fapt, bomba fumigenă era o pură invenţie, pentru a-i face pe bulgari să creadă că pot scăpa. Ambele huse conţineau bombe identice, cu explozibil de mare putere. Nu exista nici o diferenţă între husa albastră şi cea roşie. Ideea era să te distrugă şi pe tine şi pe asasini, fără să rămână nici o urmă. Probabil că pentru anihilarea celui de-al treilea bulgar exista alt plan.

— Spune mai departe, spuse Bond, plin de admiraţie pentru ingeniozitatea înşelătoriei.

— Ei bine, se pare că bulgarii şi-au zis că planul sună foarte bine, dar au decis cu prudenţă să nu-şi asume nici un risc. S-au gândit că ar fi mai bine să declanşeze întâi bomba fumigenă şi după aceea, la adăpostul norului de fum, să arunce bomba spre tine. Tu l-ai văzut pe aghiotantul aruncătorului bombei apăsând butonul aşa-zisei fumigene; fireşte au sărit în aer amândoi. Al treilea bulgar aştepta în spatele

hotelului Splendide să-şi ia prietenii cu maşina. Când a văzut cele întâmplate, şi-a închipuit că au dat-o în bară. Dar poliția a cules câteva fragmente din bomba roşie, care n-a explodat, şi i le-a pus în față. Când a văzut că au fost duşi de nas şi că intenția a fost de la început ca prietenii lui să moară o dată cu tine, şi-a dat drumul la gură. Bănuiesc că mai vorbeşte şi acum. Însă nimic din spusele lui nu face legătura între atentat şi Le Chiffre. Misiunea le-a fost dată printr-un intermediar, poate una din gărzile de corp ale lui Le Chiffre, iar numele acestuia nu-i spune absolut nimic bulgarului supraviețuitor.

Termină de povestit tocmai când apăreau chelnerii aducând caviarul, un morman de felii fierbinți de pâine prăjită şi farfurii mici ce conțineau ceapă tăiată foarte fin şi ouă fierte, rase - albuşul într-o farfurioară, gălbenuşul în alta. Li se puse caviarul în farfurii şi cei doi mâncară o vreme în tăcere. După un timp, Bond spuse:

— E foarte plăcut să fii un cadavru care schimbă locul cu propriii ucigaşi. Lor chiar li se aplică zicala aceea, „cine sapă groapa altuia cade el în ea". Pesemne că Mathis e foarte mulțumit de rezultatele obținute azi - cinci oameni din tabăra adversă neutralizați în douăzeci şi patru de ore.

Apoi îi povesti lui Vesper cum îi pusese la locul lor pe soții Muntz.

— Apropo, zise el, cum ai ajuns să fii implicată în misiunea asta? De care secții aparții?

— Sunt asistenta personală a directorului Secției S. Cum planul a fost conceput de el, a

dorit ca secția lui să participe direct la operațiune şi l-a întrebat pe M. dacă pot să merg. Părea doar o misiune de om de legătură, aşa că M. a acceptat, însă i-a spus şefului meu că vei fi furios pentru că eşti pus să lucrezi cu o femeie.

Vesper se opri, dar când văzu că Bond nu spune nimic, continuă:

— A trebuit să mă întâlnesc cu Mathis la Paris şi să venim aici împreună. Am o prietenă care e *vendeuse*[1] la Dior şi care a reuşit cumva să-mi împrumute rochia asta şi pe cea pe care o purtam azi-dimineață, altfel n-aş fi putut concura cu toți aceşti oameni, spuse ea făcând un gest spre sală. Cei de la birou au fost foarte geloşi, deşi nu ştiau în ce constă misiunea mea. Ştiau doar că voi lucra cu un agent zero-zero. Fireşte, voi sunteți eroii noştri! Am fost de-a dreptul încântată.

Bond se încruntă şi replică:

— Nu e deloc greu să obții un indicativ cu doi de zero dacă eşti pregătit să omori oameni. Asta e singura semnificație a indicativului şi nu e un lucru de care să fiu prea mândru. Am devenit agent zero-zero mulțumită cadavrului unui japonez expert în cifruri aflat la New York şi celui al unui norvegian din Stockholm, agent dublu. Probabil că erau nişte oameni de treabă, numai că au fost prinşi în furtuna acestei lumii, ca iugoslavul acela pe care l-a lichidat Tito. E o muncă ciudată, dar dacă ți-ai ales-o drept profesie, faci ce ți se spune. Cum îți place caviarul cu ou fiert ras?

[1] Vânzătoare (fr.).

— E o combinație minunată, spuse ea. Îmi place mult cina. Pare păcat că...

Se opri, avertizată de privirea rece pe care i-o aruncă Bond. Dintr-o dată, acesta simți că regretă atmosfera de intimitate a cinei și a conversației lor. Simțea că spusese prea mult și că ceea ce fusese doar o relație profesională devenise un lucru confuz.

— Hai să ne ocupăm ceea ce avem de făcut, zise el pe un ton degajat. Ar fi bine să-ți explic ce voi încerca să fac și cum mă poți ajuta – ceea ce mă tem că nu e prea mult. Iată deci datele de bază...

Începu să schițeze planul și să enumere diferitele situații posibile cu care s-ar fi putut confrunta.

Maître d'hôtel supraveghe servirea felului următor, iar Bond continuă, în timp ce-și savurau mâncarea delicioasă.

Vesper îl asculta cu răceală, dar cu o supunere plină de atenție. Asprimea lui o dezumflase complet, însă recunoștea în sinea ei că ar fi trebuit să acorde mai multă atenție avertismentului primit de la directorul Secției S.

— E un om absolut devotat meseriei, spusese șeful ei când o desemnase să participe la misiune. Să nu-ți închipui că va fi plăcut. Nu se gândește decât la treaba pe care o are de făcut, atât timp cât se află în desfășurare. Să lucrezi cu el e iadul pe pământ! Însă e expert și nu există mulți ca el, așa că nu-ți vei irosi timpul. E un tip arătos, dar să nu te îndrăgostești de el, cred că nu prea are inimă. În orice caz, baftă și ai grijă să nu pățești nimic!

Luase avertismentul ca pe o provocare, aşa că fusese mulţumită văzând că-l atrage şi-l interesează, aşa cum îi spunea intuiţia. Apoi, la prima aluzie că se simt bine împreună, aluzie care constase doar în primele cuvinte ale unei fraze convenţionale, el devenise subit de gheaţă şi se îndepărtase cu brutalitate, ca şi cum pentru el căldura sufletească ar fi fost o otravă. Se simţea rănită şi neghioabă. Ridică însă din umeri, în gând, şi-şi concentră toată atenţia asupra spuselor lui. N-avea de gând să comită aceeaşi greşeală a doua oară!

— ... acum trebuie să ne rugăm să am eu noroc sau să aibă el ghinion, asta-i speranţa noastră cea mare, rosti Bond.

Îi explică regulile jocului de bacara.

— În linii mari, e similar cu alte jocuri de noroc. Şansele pariurilor împotriva bancherului şi a jucătorului sunt aproximativ egale. Numai un ghinion cumplit al unuia dintre ei poate să fie decisiv şi să „spargă banca" sau să-i spargă pe jucători. Ştim că astă-seară, Le Chiffre a cumpărat banca de bacara de la sindicatul egiptean care deţine mesele de joc la miză mare din cazinou. A plătit un milion de franci pentru asta, aşadar capitalul lui s-a redus la douăzeci şi patru de milioane. Eu am cam tot atât. Mă aştept să fie zece jucători şi vom sta în jurul bancherului, la o masă în formă de boabă de fasole. De obicei, masa asta se împarte în două grupuri. Bancherul joacă două ture, una împotriva grupuluiu situat la dreapta lui şi una împotriva celui din stânga. Într-o

partidă, bancherul ar trebui să poată câştiga dacă joacă cu un grup împotriva celuilalt şi dacă are cunoştinţe de contabilitate excelente. Însă deocamdată nu există destui jucători de bacara la Royale, aşa că Le Chiffre îşi va încerca norocul jucând pur şi simplu împotriva celorlalţi jucători, într-un singur grup. E un lucru neobişnuit, fiindcă şansele în favoarea bancherului nu sunt prea bune; ele există totuşi şi, în plus, fireşte, el controlează mărimea sumelor pariate. Aşadar, bancherul stă la mijlocul mesei, cu un crupier care adună cărţile şi anunţă suma fiecărei bănci şi cu un *chef de partie* care arbitrează partida la modul general. Eu voi juca, pe cât posibil, chiar faţă-n faţă cu Le Chiffre. În dreptul lui se va afla o cutie cu şase seturi de cărţi de joc bine amestecate. Nu există absolut nici o posibilitate de a umbla la cutie. Cărţile sunt amestecate de crupier, tăiate de unul dintre jucători şi puse în cutie în văzul tuturor celor de la masă. Am verificat deja personalul şi e în regulă. Ar fi util, dar aproape imposibil, să se marcheze toate cărţile; asta ar însemna cel puţin complicitatea crupierului. În orice caz, vom urmări şi acest aspect.

Bond bău nişte şampanie şi apoi continuă:

— Jocul se desfăşoară în felul următor. Bancherul anunţă deschiderea la cinci sute de mii de franci, adică cinci sute de lire la cursul de schimb actual. Fiecare loc este numerotat începând din dreapta bancherului; jucătorul care stă chiar lângă bancher, adică numărul 1, poate să accepte miza şi să-şi împingă banii

spre centrul mesei sau să spună „pas" dacă miza e prea mare pentru el sau dacă nu vrea să parieze. După aceea, numărul 2 are dreptul să accepte miza sau să o refuze, apoi numărul 3 şi tot aşa, până la ultimul jucător de la masă. Dacă nici unul dintre jucători nu acceptă pariul, miza este oferită mesei ca întreg şi toţi jucătorii contribuie cu o sumă, ba chiar uneori contribuie şi spectatorii din jurul mesei, până se adună cei cinci sute de mii. Ăsta e un pariu mic, care va fi acceptat imediat, dar deseori, când urcă la un milion sau două, e greu de găsit un jucător sau, dacă banca pare să aibă noroc, chiar un grup de jucători care să accepte pariul. Într-un moment ca acesta, voi încerca de fiecare dată să intervin şi să accept pariul – de fapt, voi ataca banca lui Le Chiffre ori de câte ori voi avea ocazia, până când fie îi dărâm banca, fie mă dărâmă el pe mine. Asta ar putea să ia ceva timp, dar până la urmă unul dintre noi va trebui să-l învingă pe celălalt, indiferent ce fac ceilalţi jucători de la masă, cu toate că între timp pot şi ei, desigur, să aibă o contribuţie la sărăcirea sau îmbogăţirea lui. Întrucât e bancher, are un mic avantaj în joc, însă cum ştie că sunt pornit să-l fac praf şi cum, sper, nu-mi cunoaşte capitalul, va avea precis nervii puţin întinşi, aşa că trag nădejde că vom porni cu şanse aproximativ egale.

Se opri, fiindcă li se aduseră fragii şi avocado. Mâncară o vreme în tăcere, apoi discutară despre alte lucruri în timp ce li se servi cafeaua. Fumară amândoi, dar nu băură nici coniac,

nici lichior. În cele din urmă, Bond consideră că a sosit momentul să-i explice fetei mecanismul concret al jocului.

— E o treabă simplă şi o vei înţelege imediat dacă ai jucat vreodată „douăzeci şi unu", joc în care urmăreşti să obţii de la bancher cărţi a căror sumă de puncte e mai aproape de douăzeci şi unu decât suma punctelor cărţilor bancherului. În jocul acesta, eu primesc două cărţi şi bancherul tot două; dacă nu câştigă nici el, nici eu din prima, unul dintre noi sau amândoi mai putem lua o carte. Obiectivul jocului este să ai două sau trei cărţi ale căror puncte adunate dau nouă sau o cifră cât mai apropiată de nouă. Figurile şi decarii nu au valoare, aşii valorează un punct, iar celelalte cărţi au fiecare valoarea punctelor înscrise pe ele. La adunarea punctelor, contează doar ultima cifră a totalului. Aşadar, nouă plus şapte fac şase, nu şaisprezece. Câştigă cel al cărui total este cel mai aproape de nouă. Când ambii jucători au acelaşi total de puncte, jocul se reia.

Vesper îl asculta cu atenţie, urmărind totodată expresia de pasiune abstractă de pe chipul lui.

— Acum, continuă Bond, când bancherul îmi dă două cărţi ale căror puncte adunate fac opt sau nouă, ele alcătuiesc un „natural"; atunci le întorc cu faţa în sus şi dublez miza, dacă nu cumva are şi el un natural egal cu al meu sau mai bun. Dacă nu am natural, pot să păstrez un şapte sau un şase; dacă am cinci,

poate mai cer o carte sau poate nu, iar dacă punctajul meu e sub cinci mai cer categoric una. Cinciul e cartea decisivă a jocului, fiindcă şansele să-ţi îmbunătăţeşti sau înrăutăţeşti mâna când ai un cinci sunt exact egale. Bancherul are voie să se uite la cărţile lui numai dacă cer carte sau bat uşor cu degetele în cărţile mele ca să anunţ că rămân cu ce am. Dacă are natural, întoarce cărţile cu faţa în sus şi câştigă; altfel se confruntă cu aceleaşi probleme pe care le-am avut şi eu, atâta doar acţiunile mele îl ajută să decidă dacă să ia sau nu a treia carte. Dacă am rămas cu ce am primit, va presupune că am cinci, şase sau şapte; dacă am cerut carte, va şti că am mai puţin de şase şi că-mi pot îmbunătăţi sau nu mâna, în funcţie de cartea pe care mi-a dat-o. Iar această a treia carte mi-a fost dată cu faţa în sus. Pe baza valorii acesteia şi a cunoaşterii şanselor, va şti dacă să ia încă o carte sau să rămână cu ce are. Deci are un uşor avantaj faţă de mine, având parte de un foarte mic ajutor când decide dacă să mai ia o carte sau să rămână cu ce are. Însă la jocul ăsta există mereu o carte-problemă: să ceri sau nu carte dacă ai cinci? Şi ce va face adversarul tău dacă are un cinci în mână? Unii jucători procedează de fiecare dată la fel – fie cer carte, fie nu. Eu îmi urmez intuiţia. În final, încheie Bond stingându-şi ţigara şi făcând semn să i se aducă nota de plată, naturalul de opt şi cel de nouă sunt cele care contează, iar eu trebuie să mă asigur că obţin mai multe decât el.

Masa cu mize mari

În timp ce explica regulile jocului, anticipând totodată confruntarea care urma, chipul lui Bond se luminase din nou. Perspectiva de a ajunge cel puțin să se confrunte direct cu Le Chiffre îl stimula şi-i iuțea pulsul. Părea să fi uitat cu desăvârşire scurtul moment de răceală dintre ei, aşa că Vesper, uşurată, intră în starea care-l domina pe el.

Bond achită nota, lăsând un bacşiş consistent pentru *le sommelier.* Vesper se ridică de la masă şi, mergând înaintea lui, ieşi din restaurant şi coborî scările hotelului.

Automobilul Bentley îi aştepta, aşa că porniră spre cazinou. Bond parcă maşina cât de aproape de intrare putu. Nu vorbi aproape deloc cât timp străbătură anticamerele bogat ornamentate. Vesper îl privi şi observă că nările îi fremătau uşor. În rest, părea complet relaxat şi răspundea vesel la saluturile angajaților de la cazinou. La intrarea în *salle privée* nu li se ceru să prezinte legitimațiile de membru: jocul la mize mari practicat de Bond îl transformase deja în client privilegiat şi oricine îl însoțea îi împărtăşea statutul.

Înainte să avanseze prea mult în încăperea principală, Felix Leiter se desprinse de la una din mesele de ruletă şi-l salută pe Bond ca pe un prieten vechi. După ce-i fu prezentat lui Vesper Lynd şi schimbară câteva fraze fără importanţă, Leiter spuse:

— Dacă tot joci bacara în seara asta, îmi dai voie să-i arăt domnişoarei Lynd cum să spargă banca la ruletă? Am trei numere norocoase care trebuie să iasă curând şi sunt convins că şi ea are câteva. După aceea, poate că am putea veni să ne uităm la tine, când se mai încinge jocul.

Bond o privi pe Vesper întrebător.

— Mi-ar face mare plăcere, replică ea, dar vrei să-mi spui unul din numerele tale norocoase, să pariez pe el?

— N-am numere norocoase, îi răspunse Bond fără să zâmbească. Pariez doar pe egal sau cât de aproape de egal reuşesc. Ei bine, atunci vă las şi vă rog să mă scuzaţi. Cu prietenul meu Felix Leiter vei fi pe mâini excelente.

Şi, cu un zâmbet scurt adresat amândurora, porni cu pas măsurat spre *caisse*. Leiter sesiză atitudinea de respingere a englezului, aşa că spuse:

— E un jucător foarte serios, domnişoară Lynd. Şi bănuiesc că aşa trebuie să şi fie. Acum veniţi cu mine şi priviţi cum numărul 17 se supune percepţiilor mele extrasenzoriale. Veţi descoperi că a primi o mulţime de bani fără să faci nimic îţi dă o senzaţie absolut nedureroasă.

Uşurat că e singur din nou şi că poate să-şi alunge totul din minte, mai puţin sarcina pe care o avea de îndeplinit, Bond se duse la *caisse* şi-şi primi cele douăzeci şi patru de milioane de franci contra chitanţei care i se dăduse în după-amiaza aceea. Împărţi bancnotele în teancuri egale şi puse jumătate din sumă în buzunarul din dreapta al hainei, iar cealaltă jumătate în cel stâng. Apoi străbătu agale încăperea, mergând printre mesele aglomerate, până ajunse în capăt, unde aştepta masa de baccara în spatele balustradei de alamă.

Masa începea să se umple, iar cărţile erau împrăştiate cu faţa în jos, amestecate şi bătute în stilul numit „al crupierilor", presupus a fi cea mai eficientă şi mai puţin susceptibilă de trişare modalitate de a bate cărţile de joc.

Le chef de partie ridică lanţul îmbrăcat în catifea care permitea trecerea dincolo de balustrada de alamă.

— V-am reţinut numărul 6, aşa cum aţi dorit, domnule Bond.

La masă mai erau trei locuri libere. Bond trecu de balustradă şi se apropie de scaunul tras de un *huissier* pentru el. Se aşeză, salutând cu o înclinare a capului jucătorii din dreapta şi din stânga lui, îşi scoase tabachera din alamă roşie şi bricheta neagră şi le aşeză pe postavul verde al mesei, lângă cotul drept. *Le huissier* şterse cu cârpa o scrumieră groasă din sticlă, pe care o aşeză în faţa lui. Bond aprinse o ţigară şi se sprijini de spateaza scaunului.

Față-n față cu el, scaunul bancherului era gol. Privi spre cei din jurul mesei. Îi cunoştea din vedere pe majoritatea jucătorilor, dar numai câtorva le ştia numele. La numărul 7, în dreapta lui, şedea monsieur Sixte, un belgian bogat, care avea exploatări miniere în Congo. La numărul 9 se afla lordul Danvers, un bărbat cu înfăţişară distinsă dar fragilă, ai cărui franci proveneau probabil de la nevasta lui, o americancă bogată de vârstă mijlocie, cu gura de prădător a unei baracude, care stătea la numărul 3. Îşi spuse că probabil cei doi jucau stângaci şi agitat şi se vor număra printre primele lui victime. La numărul 1, în dreapta băncii, se afla un binecunoscut jucător grec care deţinea o companie maritimă profitabilă – aşa cum se părea, din experienţa lui Bond, că are toată lumea în zona de est a Mediteranei. Grecul avea să joace bine şi cu sânge rece şi avea să rămână până la sfârşit.

Bond ceru de la *l'huissier* o carte de joc pe care scrise, sub un semn de întrebare precis desenat, numerele rămase, 2, 4, 5, 8 şi 10, şi-l rugă să o dea crupierului şef. Cartea se întoarse la el în scurt timp, completată cu numele jucătorilor.

La numărul 2, încă neocupat, urma să stea Carmel Delane, vedetă americană de cinema care avea de consumat sumele consistente obţinute de la trei soţi la divorţ şi, presupunea Bond, posibilitatea de a cere fonduri suplimentare de la însoţitorul ei actual la Royale, oricine-ar fi fost el. Cu temperamentul ei

sangvin, avea să joace cu voioşie şi aplomb şi nu era exclus să aibă o pasă norocoasă.

Urma apoi lady Danvers, la numărul 3, iar la numerele 4 şi 5 domnul şi doamna Du Pont, oameni cu înfăţişare de bogătaşi, care puteau sau nu să aibă în buzunare parte din adevărata avere Du Pont. Bond opină că vor rămâne şi ei până la sfârşit. Amândoi aveau un aer de oameni de afaceri şi discutau împreună relaxaţi şi veseli, ca şi cum s-ar fi simţit foarte în largul lor la jocul cu mize mari. Era mulţumit să-i aibă lângă el – doamna Du Pont stătea la numărul 5 – şi se simţea pregătit să împartă miza cu ei sau cu monsieur Sixte din stânga lui dacă se trezeau în faţa unei bănci prea mari.

Numărul 8 îi aparţinea maharajahului unui mic stat indian, care avea probabil la dispoziţie pentru joc toate lirele sterline obţinute din profitul ţărişoarei lui în timpul războiului. Bond ştia din experienţă că puţine rase asiatice sunt curajoase la masa de joc; până şi mult-lăudaţii chinezi tind să se descurajeze dacă au ghinion. Însă maharajahul avea să rămână probabil în joc şi chiar să suporte pierderi grele, dacă surveneau treptat.

La numărul 10 se afla un tânăr italian cu înfăţişare prosperă, signor Tonelli, care ar fi putut să aibă bani din belşug, câştigaţi din chirii exorbitante în Milano, şi care avea să joace probabil într-un stil impetuos şi prostesc. N-ar fi exclus să-şi iasă din fire şi să facă o scenă.

Bond tocmai încheiase această sumară evaluare a jucătorilor când Le Chiffre, cu aerul taciturn şi mişcările reţinute ale unui mare mahăr, intră prin deschizătura balustradei de alamă, adresă un zâmbet rece tuturor celor de la masă şi-şi ocupă locul, exact faţă-n faţă cu Bond, pe scaunul bancherului.

Cu aceleaşi mişcări economice, tăie teancul gros de cărţi pe care crupierul le aşezase pe masă exact între mâinile lui bondoace şi relaxate. După ce crupierul introduse cu o mişcare rapidă şi precisă cele şase pachete de cărţi în cutia făcută din metal şi lemn, Le Chiffre îi spuse ceva cu glas scăzut.

— *Messieurs, mesdames, les jeux sont faits. Un banco de cinq cent mille*[1], zise acesta, iar când grecul de la numărul 1 bătu cu degetul în faţa movilei consistente de fise de o sută de mii din faţa lui, anunţă: *Le banco est fait!*[2]

Le Chiffre se aplecă spre cutia cu cărţi şi-i dădu o palmă rapidă şi precisă ca să aşeze cărţile, făcând-o pe prima dintre ele să apară, ca o limbă semicirculară roz pal, în fanta oblică de aluminiu. Apoi apăsă cu degetu-i arătător alb şi gros limba roz şi scoase prima carte, trimiţând-o pe masă cale de vreo treizeci de centimetri, spre mâna dreaptă a grecului. După aceea scoase o carte pentru el, încă una pentru grec şi una pentru el.

[1] Domnilor, doamnelor, jocurile sunt făcute. Bancă de cinci sute de mii. (fr.)

[2] Banca e plătită. (fr.)

Rămase nemişcat, fără să-şi atingă cărţile, şi privi faţa grecului.

Cu lopăţica lui din lemn ca o mistrie de zidar lungă, crupierul ridică delicat cele două cărţi ale grecului şi le deplasă cu iuţeală câţiva centimetri mai spre dreapta, aşa încât să se afle chiar în dreptul mâinilor palide şi păroase ale acestuia, ce aşteptau inerte pe masă, ca doi crabi trandafirii stând la pândă.

Cei doi crabi trandafirii se apropiară unul de altul, grecul luă cărţile în stânga-i lată şi-şi aplecă precaut capul în aşa fel încât să poată vedea, în umbra căuşului palmei, valoarea cărţii de dedesubt. Apoi, cu arătătorul mâinii drepte, mişcă puţin cartea de dedesubt în lateral, astfel încât să zărească valoarea cărţii de deasupra.

Cu chipul impasibil, îşi lipi mâna stângă de masă şi apoi o ridică, lăsând cele două cărţi de joc roz cu faţa în jos şi cu secretul nedezvăluit. Îşi ridică privirea, se uită ţintă în ochii lui Le Chiffre şi rosti sec:

— *Non.*

Decizia grecului de a rămâne cu aceste două cărţi şi de a nu mai cere încă una arăta limpede că avea un cinci, un şase sau un şapte. Ca să fie sigur de câştig, bancherul trebuia să arate un opt sau un nouă. În lipsa acestora, avea şi el dreptul să mai tragă o carte, care putea să-i îmbunătăţească sau nu situaţia.

Le Chiffre îşi ţinea mâinile împreunate în faţă, cu cărţile la opt-nouă centimetri distanţă. Le ridică cu mâna dreaptă şi le întoarse cu faţa în sus cu o plesnitură uşoară.

Erau un patru şi un cinci, un natural de nouă imposibil de învins.

Câştigase.

– *Neuf à la banque*[1], anunţă încet crupierul şi întoarse cele două cărţi ale grecului cu lopăţica. *El le sept*[2], adăugă el cu glas lipsit de emoţie.

Ridică grijuliu cadavrele cărţilor, un şapte şi o damă, şi le introduse în fanta lată a mesei aflată lângă scaunul lui, ce dădea în cutia de metal prevăzută cu o clemă în care ajungeau toate cărţile „moarte". Cele două cărţi ale lui Le Chiffre le urmară, scoţând un răpăit slab în contact cu metalul cutiei – sunet auzit la începutul fiecărei partide, până când cărţile scoase din joc formau o pernă amortizoare pe fundul acestei temniţe.

Grecul împinse în faţă cinci fise de câte o sută de mii şi crupierul le adăugă la fisa de jumătate de milion a lui Le Chiffre, aflată în mijlocul mesei. Cazinoul ia un mic procent din fiecare miză, numit caniotă, însă la un joc cu mize mari se obişnuieşte ca bancherul să acopere el însuşi această sumă, fie sub forma unei plăţi întregi, anterioare jocului, fie prin contribuţii la sfârşitul fiecărei mâini, în aşa fel încât suma pariată de bancher să fie întotdeauna rotundă. Le Chiffre alesese a doua modalitate.

Crupierul strecură câteva fise în fanta din masă unde se aduna caniota şi anunţă liniştit:

[1] Nouă la bancă. (fr.)

[2] Şi şapte. (fr.)

— *Un banco d'un million*[1].

— *Suivi*[2], murmură grecul, aceasta însemnând că-şi exercită dreptul de a continua să joace după pariul pierdut.

Bond aprinse o ţigară şi se instală mai comod pe scaun. Jocul cel lung începuse, iar înşiruirea acestor gesturi şi repetarea acestei litanii înăbuşite avea să continue până se încheia partida şi jucătorii se împrăştiau care încotro. După aceea, cărţile pline de enigme vor fi arse sau distruse, masa va fi acoperită cu un giulgiu, iar câmpul de luptă din postav de culoarea verde a ierbii va absorbi sângele victimelor şi se va reîmprospăta.

După ce luă şi a treia carte, grecul nu reuşi decât un patru, faţă de şaptele băncii.

— *Un banco de deux millions*[3], anunţă crupierul.

Jucătorii din stânga lui Bond rămaseră tăcuţi.

— *Banco*, rosti Bond.

[1] Bancă de un milion (fr.)

[2] Urmez (fr.), aici cu sensul de merg, ţin miza.

[3] Bancă de două milioane. (fr.)

CAPITOLUL 11

Momentul adevărului

Le Chiffre se uită la el cu indiferență, albul ochilor vizibil de jur-împrejurul irisului dând privirii lui un aer impasibil, de păpuşă.

Ridică încet de pe masă o mână groasă şi o strecură în buzunarul smochingului. Mâna ieşi ținând un cilindru din metal cu un capac pe care îl deşurubă, după care introduse cu o atitudine studiat obscenă capătul de sus al cilindrului de câte două ori, pe rând, în fiecare nară neagră şi inhală adânc vaporul de benzedrină. Puse inhalatorul înapoi în buzunar fără grabă, apoi mâna apăru rapid deasupra mesei şi lovi cutia cu cărți cu mişcarea obişnuită, scurtă şi puternică.

În timpul acestei pantomime jignitoare, Bond susținuse cu răceală privirea bancherului, cercetând marea întindere albă a feței mărginite în partea de sus de creasta scurtă şi abruptă a părului castaniu-roşcat, gura roşie şi umedă care nu ştia să zâmbească şi lățimea impresionantă a umerilor, acoperiți lejer de smochingul cu croială generoasă. Dacă n-ar fi fost strălucirea satinului care îmbrăca reverul-şal,

ar fi crezut că are în față bustul gros al unui Minotaur cu blană neagră ridicându-se deasupra unei câmpii cu iarbă verde.

Bond aruncă pe masă un teanc de bancnote, fără să le numere. Dacă pierdea, crupierul urma să ia din el exact suma necesară pentru a acoperi pariul, însă gestul nonşalant transmitea mesajul că Bond nu se aştepta să piardă şi că aceasta era doar o etalare de formă a fondurilor serioase de care dispunea.

Ceilalți jucători simțiră tensiunea dintre cei doi adversari şi se făcu tăcere, în timp ce Le Chiffre scoase patru cărți din cutie. Crupierul împinse cu lopățica două cărți în fața lui Bond. Acesta, continuând să-şi țintuiască adversarul cu privirea, întinse mâna dreaptă câțiva centimetri, se uită scurt în jos, ridică din nou ochii impasibil spre Le Chiffre şi, cu un gest disprețuitor, aruncă ambele cărți pe masă, cu fața în sus.

Avea un patru şi un cinci – un natural imbatabil de nouă!

În jurul mesei se auzi un icnet slab de invidie şi jucătorii din stânga lui Bond schimbară priviri ce exprimau regretul că nu acceptaseră pariul de două milioane de franci.

Cu o vagă ridicare din umeri, Le Chiffre îşi întoarse încet cărțile cu fața în sus şi le dădu deoparte cu unghia. Erau doi valeți fără valoare.

— *Le baccarat*, intonă crupierul împingând spre Bond mormanul de fise de pe masă.

Acesta le strecură în buzunarul din dreapta al hainei, alături de teancul de bancnote nefolosit. Chipul lui nu dezvăluia nici o emoție, însă

era mulțumit de succesul acestei prime loviturі şi de rezultatul înfruntării tăcute a voinţelor care avusese loc la masa de joc. Femeia din stânga lui, americanca, doamna Du Pont, se întoarse spre el cu un zâmbet strâmb.

— N-ar fi trebuit să-ți las pariul ăsta, domnule. În clipa când s-au dat cărțile mi-a venit să mă iau la palme!

— E doar începutul jocului. S-ar putea ca data viitoare când spuneți „pas" să aveți dreptate.

Domnul Du Pont, aşezat de partea cealaltă a soției lui, se aplecă spre Bond şi remarcă filosofic:

— Dacă omul ar avea dreptate la fiecare mână, nici unul dintre noi nu s-ar afla aici.

— Eu aş fi, râse soția lui. Tu nu crezi că o fac de plăcere!

În timp ce jocul continua, Bond analiză spectatorii care se sprijineau de balustrada înaltă de alamă ce înconjura masa şi-i descoperi în scurt timp pe cei doi pistolari ai lui Le Chiffre. Stăteau în spatele bancherului, flancându-l. Arătau destul de respectabil, dar nu se armonizau atât de bine cu mediul încât să treacă neobservați.

Cel care stătea oarecum în spatele umărului drept al lui Le Chiffre era înalt şi ținuta de seară îi dădea un aer de cioclu. Avea un chip cenuşiu şi tăbăcit, însă ochii îi umblau de colo-colo şi luceau ca ai unui vrăjitor. Întregu-i trup înalt n-avea stare şi omul îşi schimba întruna poziția mâinilor pe balustradă. Bond presupuse că individul ar ucide fără pic de interes sau preocupare față de ținta lui şi că prefera să stranguleze. Avea ceva din Lennie, personajul din *Oameni şi*

şoareci, însă dezumanizarea lui nu avea drept cauză infantilismul, ci drogurile. Marijuana, opină Bond.

Celălalt arăta ca un băcan corsican. Era scund, foarte negricios şi avea o ţeastă plată, acoperită de păr dat cu multă pomadă. Părea să fie olog. Lângă el atârna de balustradă un baston scurt şi gros din lemn de malacca, cu vârful de cauciuc. Bond, care ştia că în sălile de joc nu era permis accesul cu bastoane sau cu alte obiecte, ca precauţie în cazul unor eventuale acte de violenţă, îşi spuse că pesemne i se dăduse voie să ia bastonul cu el în cazinou. Bărbatul arăta sănătos şi bine hrănit. Gura ţinută prosteşte pe jumătate deschisă dezvelea nişte dinţi foarte stricaţi. Purta o mustaţă groasă şi neagră, iar dosul mâinilor prinse de balustradă era acoperit de păr negru, des. Bond presupuse că şi restul trupului gros şi îndesat îi era acoperit cu păr şi-şi zise că dezbrăcat ar arăta obscen.

Jocul continua fără evenimente deosebite, dar cu o uşoară tendinţă de a se paria împotriva băncii.

Al treilea pariu constituie „bariera sonică" la chemin-de-fer şi bacara. Norocul te poate ajuta să treci primele două teste, însă când apare al treilea pariu, de cele mai multe ori aduce cu el dezastrul. În punctul acesta te trezeşti trântit la pământ, iar şi iar. Aşa se întâmpla şi acum. Nici banca şi nici jucătorii nu reuşeau să se încălzească. Se producea însă o erodare constantă şi inexorabilă a fondurilor băncii, totalizând după două ore de joc zece milioane de franci. Bond

nu avea idee cât câştigase Le Chiffre în ultimele două zile, dar îi estimă câştigul la cinci milioane şi presupuse că în acel moment capitalul bancherului nu putea fi mai mare de douăzeci de milioane.

De fapt, Le Chiffre pierduse serios toată după-amiaza şi la acel moment mai avea doar zece milioane de franci.

Bond, pe de altă parte, avea pe la ora unu dimineaţa un câştig de patru milioane, sporindu-şi resursele financiare la douăzeci şi opt de milioane.

Era mulţumit, dar precaut. Le Chiffre nu manifesta nici cea mai mică urmă de emoţie. Continua să joace ca un automat, deschizând gura doar ca să-i dea crupierului instrucţiuni cu glas scăzut, la deschiderea fiecărei bănci noi.

Dincolo de oaza de tăcere din jurul mesei mari de bacara se auzea murmurul constant al celorlalte mese – chemin-de-fer, ruletă, roşu şi negru –, întretăiat de anunţurile clare ale crupierilor şi de ocazionalele hohote de râs sau exclamaţii de surprindere din diferitele colţuri ale sălii imense.

În fundal ticăia neîncetat metronomul ascuns al cazinoului, măsurând cu bătaia fiecare nou procent adăugat la comoara lui la fiecare rotire de roată şi fiecare întoarcere a cărţii de joc – un bogătaş fără scrupule cu un zero mare în loc de inimă.

Se făcuse unu şi zece minute, după ceasul lui Bond, când la masa cea mare se schimbă întreaga desfăşurare a jocului.

Grecului de la numărul 1 continua să-i meargă prost. Pierduse primul pariu, de jumătate de milion, apoi pe al doilea şi spuse pas la al treilea, lăsând o bancă de două milioane. Carmel Delane de la numărul doi refuză şi ea pariul. La fel şi lady Danvers, de la numărul 3. Cei doi Du Pont se uitară unul la altul.

— *Banco,* spuse domnul Du Pont şi pierdu imediat în faţa naturalului de opt al bancherului.

— *Un banco de quatre millions*[1], anunţă crupierul.

— *Banco,* zise Bond şi împinse pe masă un pumn de bancnote.

Din nou îl pironi pe Le Chiffre cu privirea şi din nou abia se uită în cărţi.

— Nu, spuse el refuzând a treia carte.

Avea în mână un cinci de limită şi se afla într-o poziţie periculoasă.

Le Chiffre întoarse cu faţa în sus un valet şi un patru, lovi scurt cutia cu cărţi şi scoase un trei.

— *Sept à la banque*[2], anunţă crupierul. *Et cinq*[3], adăugă el după ce întoarse cu faţa în sus cărţile perdante ale lui Bond.

Apoi trase spre el banii englezului, scoase patru milioane şi-i restitui restul.

— *Un banco de huit millions*[4].

— *Suivi,* zise Bond.

---

[1] Bancă de patru milioane. (fr.)

[2] Şapte la bancă. (fr.)

[3] Şi cinci. (fr.)

[4] Bancă de opt milioane. (fr.)

Şi pierdu din nou, în faţa unui natural de nouă. Pierduse în două pariuri douăsprezece milioane de franci. Rămăsese cu doar şaisprezece milioane, numărate până la ultimul bănuţ – exact suma următoarei bănci.

Simţi cum i se umezesc brusc palmele. Capitalul lui se topise precum zăpada la soare. Cu detaşarea rapace a jucătorului care câştigă, Le Chiffre bătea un ritm uşor cu degetele mâinii drepte pe masă. Bond privi în ochii de bazalt topit ai adversarului, care părea că întreabă ironic: „Vrei tratamentul complet?"

— *Suivi,* anunţă Bond cu glas scăzut.

Scoase bancnotele şi fisele din buzunarul drept, apoi tot teancul de bancnote din buzunarul stâng şi le împinse pe masă. În mişcările lui nu exista nici cel mai vag indiciu că acesta va fi ultimul lui pariu.

Îşi simţea gura uscată ca iasca. Ridică privirea şi-i văzu pe Vesper şi pe Felix Leiter în locul unde stătuse pistolarul cu baston. Nu ştia de cât timp se află acolo. Leiter avea un aer uşor îngrijorat, însă Vesper îi zâmbea încurajator.

Auzind clinchetul slab al balustradei în spatele lui, întoarse capul: cele două şiruri de dinţi stricaţi adăpostiţi de mustaţa neagră se căscau prosteşte spre el.

— *Le jeu est fait*[1], anunţă crupierul.

Două cărţi alunecară în direcţia lui pe postavul verde – un postav care acum nu mai era neted, ci gros, câlţos şi aproape sufocant, de o

[1] Jocul este făcut. (fr.)

culoare la fel de palidă ca iarba de pe un mormânt proaspăt săpat. Lumina răspândită de sub abajururile mari de satin, care păruse atât de primitoare la început, îi făcea mâinile să pară livide. Se uită la cărți. Se mai uită o dată.

Era aproape cea mai proastă situație posibilă – popă de inimă și un as, asul de pică, privindu-l din centrul cărții ca un păianjen, o văduvă neagră.

— Carte, ceru cu o voce din care tot nu răzbătea nici o emoție.

Le Chiffre își văzu și el cărțile – avea o damă și un cinci negru. Cu ochii la Bond, scoase o carte cu indexul lui gros. La masă se făcuse o tăcere deplină. Întoarse cartea cu fața în sus și o aruncă pe masă. Crupierul o ridică delicat cu lopățica și o așeză în dreptul lui Bond. Era o carte bună, un cinci de inimă, dar lui Bond îi părea o amprentă indescifrabilă în sânge uscat. Suma cărților lui devenise șase, iar Le Chiffre avea cinci; însă bancherul, având un cinci și dându-i lui un cinci, va lua, va trebui să mai ia o carte pentru a-și mări totalul cu unu, doi, trei sau patru. Dacă trăgea oricare altă carte, avea să fie învins.

Șansele se aflau de partea lui Bond, însă de astă dată veni rândul lui Le Chiffre să se uite în ochii adversarului, să arunce o privire scurtă cărții și s-o arunce cu fața în sus pe masă.

Era – inutil – cea mai bună, un patru, ceea ce însemna pentru bancă o sumă de nouă puncte. Câștigase, aproape făcând paradă.

Bond era învins și curățat!

CAPITOLUL 12

Bastonul mortal

Bond rămase tăcut – înfrângerea îl încremenise. Deschise tabachera mare, neagră şi scoase o ţigară. Cu o smucitură scurtă, făcu să se deschidă fălcile micuţe ale brichetei Ronson, aprinse ţigara şi puse bricheta la loc pe masă. Trase adânc fumul în plămâni şi-l expiră printre dinţi, cu un şuierat slab.

Ce-i rămânea de făcut? Să se întoarcă la hotel, în patul lui, evitând privirile compătimitoare din ochii lui Mathis, Leiter şi Vesper. Să telefoneze la Londra, iar a doua zi, zborul cu avionul spre casă, un taxi care să-l ducă în Regent's Park, să urce scările şi să străbată coridorul, să vadă chipul rece a lui M. de cealaltă parte a mesei de lucru, compătimirea lui forţată, să-i audă urarea de „mai mult noroc data viitoare". Numai că, firește, nu putea să existe o dată viitoare, o nouă şansă ca aceasta.

Privi la cei din jurul mesei, apoi la spectatori. Doar câţiva se uitau la el. Aşteptau cu toţii, în timp ce crupierul număra banii şi aranja fisele, în teancuri ordonate, în faţa bancherului, aşteptau să vadă dacă era cu putinţă să provoace cineva banca

aceasta enormă, de treizeci şi două de milioane de franci, acest noroc nemaivăzut al bancherului.

Leiter dispăruse – Bond presupuse că nu voia să dea ochii cu el după înfrângerea decisivă. Vesper însă părea ciudat de neimpresionată şi-i adresă un zâmbet încurajator. Bond îşi spuse că, în definitiv, fata nu ştia nimic despre joc şi probabil nu-şi dădea seama cât de amarnic fusese înfrânt.

L'huissier trecu de balustradă, veni spre Bond şi se opri lângă el. Se aplecă şi aşeză pe masă, lângă el un plic bondoc, gros cât un dicţionar, spuse ceva despre *caisse* şi plecă.

Lui Bond începu să-i bată inima cu putere. Luă plicul greu, anonim, îl coborî sub tăblia mesei şi-l deschise cu unghia degetului mare, observând că lipiciul era încă umed.

Nevenindu-i să creadă şi totuşi conştient că e adevărat, pipăi teancurile groase de bancnote, pe care le strecură în buzunar, păstrând doar biletul, scris pe jumătate de foaie de hârtie şi prins pe teancul de deasupra. Îl citi în umbra de sub tăblia mesei. Conţinea un singur rând, scris cu cerneală. „Ajutor Marshall. Treizeci şi două de milioane de franci. Cu complimentele Statelor Unite ale Americii."

Înghiţi cu greutate şi se uită spre Vesper. Felix Leiter era din nou lângă ea, cu un zâmbet discret pe buze. Bond îi zâmbi la rându-i şi ridică mâna de pe masă într-un mic gest de binecuvântare. Apoi se concentră, ca să mătură orice urmă a sentimentului de înfrângere deplină care-l copleşise cu câteva minute înainte. Avea parte de o amânare

a deznodământului, dar numai atât: o amânare. Alte miracole nu se puteau produce. De astă dată trebuia să câştige – dacă Le Chiffre nu-şi obţinuse deja cele cincizeci de milioane, dacă intenţiona să continue jocul!

Crupierul îşi încheiase sarcina de a număra caniota, schimbase bancnotele lui Bond în fise şi aranjase miza într-o movilă uriaşă în mijlocul mesei.

Acolo se aflau treizeci şi două de mii de lire sterline. Bond se gândi că poate Le Chiffre mai avea nevoie să câştige doar un singur pariu, fie şi unul minor, de câteva milioane de franci, ca să-şi atingă ţelul. Atunci şi-ar fi obţinut cele cincizeci de milioane de franci şi ar fi părăsit masa de joc. Până a doua zi de dimineaţă, deficitul lui avea să fie acoperit, iar funcţia lui, din nou sigură.

Le Chiffre nu dădea nici un semn că ar intenţiona să se ridice, aşa că Bond presupuse cu uşurare că probabil i-a supraestimat resursele.

Aşadar, singura lui speranţă era să-l zdrobească în momentul acela. Nu să împartă banca cu jucătorii de la masă, nici să câştige o parte minoră din ea, ci să facă treaba până la capăt. Asta l-ar fi zgâlţâit serios pe Le Chiffre. Acesta ar fi detestat să vadă mai mult de zece sau cincisprezece milioane din pariu acoperite şi n-ar fi avut cum să se aştepte să acopere cineva întreaga bancă de treizeci şi două de milioane de franci. Poate nu ştia că Bond s-a curăţat, dar îşi imagina negreşit că în acel moment dispunea doar de o rezervă mică. N-avea cum să ştie ce conţinea plicul; dacă ar fi ştiut, ar fi retras probabil banca şi ar fi luat de la

capăt parcursul obositor, începând cu deschiderea de cinci sute de mii de franci.

Analiza englezului era corectă. Le Chiffre mai avea nevoie de încă opt milioane. În cele din urmă, dădu din cap aprobator.

— *Un banco de trente-deux millions*[1].

La masă se lăsă o liniște deplină. Crupierul anunță răsunător:

— *Un banco de trente-deux millions.*

Le chef de partie reluă anunțul pe un ton mai ridicat, mai plin de mândrie, sperând să atragă sume mari de bani de la mesele învecinate de chemin-de-fer. În plus, faptul aducea cu sine o publicitate excelentă. La pariul acesta se mai ajunsese doar o dată în istoria jocului de bacara, la Deauville, în 1950. Casino de la Forêt, rivalul lor din Le Toquet, nici măcar nu se apropiase vreodată de această sumă.

În clipa aceea, Bond se aplecă ușor în față și rosti calm:

— *Suivi.*

În jurul mesei se porni un zumzet de emoție. Vestea se răspândi prin tot cazinoul. Oamenii se înghesuiră în jurul mesei mari. Treizeci și două de milioane! Pentru majoritatea, era mai mult decât câștigaseră toată viața. Suma însemna economiile lor și ale familiei lor. Era o mică avere, la propriu.

Unul dintre directorii cazinoului se consultă cu *le chef de partie,* iar acesta se întoarse spre Bond și rosti pe ton de scuză:

[1] Bancă de treizeci și două de milioane. (fr.)

— *Excusez moi, monsieur. La mise?*[1]

Asta însemna că Bond chiar trebuie să arate că are banii necesari ca să acopere pariul. Personalul cazinoului ştia, desigur, că e un om foarte bogat, dar în definitiv era vorba de treizeci şi două de milioane! Şi uneori se întâmpla ca oamenii disperaţi să parieze fără o lescaie în buzunar, iar dacă pierdeau, plecau voioşi la închisoare.

— *Mes excuses, Monsieur Bond*[2], adăugă servil *le chef de partie.*

În clipa când împinse mormanul imens de bani pe masă şi crupierul se apucă să numere teancurile legate cu panglică de hârtie conţinând bancnote de zece mii de franci – bancnota cu cea mai mare valoare emisă în Franţa –, Bond surprinse un schimb rapid de priviri între Le Chiffre şi pistolarul care stătea exact în spatele englezului.

În secunda următoare simţi ceva dur apăsându-l la baza coloanei, exact la îmbinarea feselor sale aşezate pe scaunul capitonat. În acelaşi timp, o voce groasă care vorbea o franceză cu accentul celor din sud îi şopti imperativ în urechea dreaptă:

— Acesta e un pistol, domnule. Şi are o surdină perfectă. Pot să-ţi spulber coloana fără să se audă vreun sunet. Vei da impresia că ai leşinat, iar eu voi dispărea. Retrage-ţi pariul până număr la zece. Dacă strigi după ajutor, trag imediat.

Vocea era plină de încredere în sine, aşa că Bond crezu ce i se spusese. Oamenii aceia

[1] Iertaţi-mă, domnule. Miza? (fr.)

[2] Îmi cer scuze, domnule Bond. (fr.)

demonstraseră că pot merge, fără ezitare, până la limita extremă. Aşa se explica deci prezenţa bastonului cel gros. Bond cunoştea tipul acesta de armă, ţeava conţinea o serie de şicane perforate din cauciuc ce absorbeau detunătura, dar permiteau trecerea glonţului. Fusese inventată şi folosită în timpul războiului, pentru asasinate. O testase şi el.

— Unu, rosti glasul.

Bond întoarse capul şi dădu cu ochii de individul care se aplecase mult spre el şi zâmbea larg pe sub mustaţa neagră, ca şi cum i-ar fi urat noroc, într-o siguranţă deplină datorită zarvei şi înghesuielii din jur. Cele două şiruri de dinţi pătaţi se apropiară unul de altul şi gura rânjită articulă:

— Doi.

Bond se uită de cealaltă parte a mesei. Le Chiffre îl urmărea cu ochi scânteietori, cu gura întredeschisă şi respiraţia iuţită. Aştepta. Aştepta ca englezul să-i facă semn crupierului sau, dacă nu, să se prăbuşească subit pe scaun, cu chipul schimonosit de un ţipăt.

— Trei.

Bond se uită spre Vesper şi Felix Leiter: zâmbeau şi discutau. Proştii! Unde era Mathis? Dar celebrii lui oameni?

— Patru.

Şi restul spectatorilor! Mulţimea de idioţi care sporovăiau în neştire! Nu vedea nimeni ce se întâmplă? Nici *le chef de partie,* nici crupierul, nici *l'huissier*?

— Cinci.

Crupierul aranja movila de bancnote. *Le chef de partie* se înclină zâmbitor în faţa lui

Bond. Imediat ce se termina cu aranjarea banilor pentru pariu, va anunța *„Le jeu est fait"*, și atunci pistolarul va trage, indiferent dacă sfârșea de numărat până la zece sau nu.

— Șase.

Bond se hotărî: avea o șansă. Își mută cu grijă mâinile pe muchia mesei, o prinse strâns și-și împinse fesele în spate, simțind pe coccis apăsarea puternică a gurii tăioase a armei.

— Șapte.

Le chef de partie se întoarse spre Le Chiffre cu sprâncenele ridicate, așteptând gestul acestuia de încuviințare cum că e gata să joace.

Pe neașteptate, Bond își făcu vânt pe spate cu toată forța. Impulsul mișcării izbi atât de puternic bara transversală a spetezei scaunului, încât aceasta plesni, atingând cu forță bastonul din lemn de malacca și smulgându-l din mâinile pistolarului înainte ca acesta să apuce să apese pe trăgaci.

Bond căzu pe spate printre tălpile spectatorilor, cu picioarele în aer. Speteaza scaunului se frânse cu o trosnitură puternică. Se auziră strigăte alarmate. Spectatorii se îndepărtară speriați, dar se liniștiră repede și se îngrămădiră la loc. Niște mâini binevoitoare îl ridicară pe Bond și-i scuturară praful de pe haine. *L'huissier* și *le chef de partie* se agitau de zor. Trebuia evitat cu orice preț un posibil scandal.

Bond se prinse de balustrada de alamă. Părea dezorientat și stânjenit. Își trecu palmele peste frunte și spuse:

— Un moment de slăbiciune. Nimic grav, doar emoția și căldura...

Ici şi colo, oamenii îşi exprimară înțelegerea. E firesc, cu jocul ăsta atât de tensionat! Domnul ar prefera să se retragă, să stea puțin întins, să meargă acasă? Să i se aducă un medic?

Bond clătină din cap, afirmând că acum se simțea perfect. Îşi ceru scuze celorlalți jucători de la masă. Şi bancherului, desigur.

I se aduse alt scaun şi se aşeză. Îl privi pe Le Chiffre. Dincolo de uşurarea pe care-o simțea fiindcă rămăsese în viață, ceea ce văzu îl făcu să trăiască o clipă de triumf: pe fața lată, palidă se citea o undă de frică.

În jurul mesei se porni zumzetul speculațiilor. Vecinii lui Bond din stânga şi din dreapta se aplecară îndatoritori spre el, vorbind despre căldură, ora înaintată, fumul de țigară şi lipsa de aer. Le răspunse politicos, apoi se întoarse să examineze mulțimea din spatele lui. Pistolarul dispăruse fără urmă, iar *l'huissier* se uita după posesorul bastonului de malacca, aşteptând să-l revendice cineva. Bastonul părea neatins; îşi pierduse doar vârful de cauciuc. Bond îi făcu semn uşierului.

— Dacă-l dai domnului de acolo, spuse el arătându-l pe Felix Leiter, îl va restitui el. Aparține unei cunoştințe de-a lui.

L'huissier se înclină. Bond reflectă mohorât că o scurtă examinare a bastonului îi va dezvălui lui Leiter motivul care-l împinsese să facă o scenă atât de stânjenitoare în public.

Se întoarse spre masă şi bătu uşor în postavul verde, ca să arate că e gata de joc.

„Şoaptă de iubire, şoaptă de ură"

— *La partie continue*[1], anunță cu glas vibrant crupierul. *Un banco de trente-deux millions.*

Spectatorii îşi lungiră gâtul ca să vadă mai bine. Le Chiffre plesni cu palma deschisă cutia cu cărți, făcând-o să zdrăngăne. Apoi, ca şi cum abia atunci i-ar fi trecut prin minte, scoase inhalatorul cu benzedrină şi inspiră profund pe nas.

— Brută jegoasă! zise din stânga lui Bond doamna Du Pont.

Mintea acestuia era din nou limpede. Scăpase ca prin minune de o rană cumplită; încă-şi mai simțea subsuorile asudate de spaimă. Însă reuşita manevrei lui cu scaunul alungase toate amintirile din cumplita vale de înfrângerii prin care tocmai trecuse.

Se făcuse de râs. Jocul fusese întrerupt cel puțin zece minute, întârziere nemaiîntâlnită într-un cazinou respectabil, dar acum cărțile îl aşteptau în cutia lor. N-aveau voie să-l dezamăgească. Îşi simți inima tresăltând la gândul celor ce aveau să se petreacă.

[1] Partida continuă. (fr.)

Era ora două dimineața. Pe lângă marea mulțime de oameni adunată în jurul mesei de bacara, jocul continua la trei mese de chemin-de-fer şi la tot atâtea de ruletă. În tăcerea din jurul mesei lui, Bond auzi vocea îndepărtată a unui crupier intonând:

— *Neuf. Le rouge gagne, impair et manque.*[1]

Era oare un semn prevestitor pentru el sau pentru Le Chiffre?

Cele două cărți alunecară spre el pe marea verde. De pe latura opusă a mesei, Le Chiffre îl urmărea ca o caracatiță ascunsă sub un bolovan.

Bond întinse mâna dreaptă cu un gest ferm şi trase cărțile spre el. Oare va simți senzația amețitoare pe care o trezeşte un opt sau un nouă? Răsfiră cărțile la adăpostul mâinii. Încleştă dinții, făcând muşchii maxilarului să-i joace sub piele. Tot corpul i se încordă într-o reacție reflexă de autoapărare.

Avea două dame, două dame de roşu care-l priveau răutăcios din umbra mâinii. Erau tot ce putea fi mai rău. Erau nimic. Zero. Bacara.

— Carte, ceru el luptându-se să nu lase disperarea să i se citească în voce.

Simțea cum privirea lui Le Chiffre îi sfredeleşte creierul. Cu mişcări încete, bancherul îşi întoarse cărțile cu fața în sus. Avea un total de trei puncte – un popă şi un trei negru.

Bond expiră uşor un nor de fum de tutun. Încă mai avea o şansă. Acum se afla cu adevărat în fața

[1] Nouă. Câştigă roşul, impar şi manco (fr.) – la ruletă, numerele de la 1 la 18.

momentului adevărului. Le Chiffre lovi cutia, scoase o carte – soarta lui Bond – şi o întoarse încet cu faţa în sus.

Era un nouă, un minunat nouă de inimă, cartea pe care ţigăncile ghicitoare o numeau „şoaptă de iubire, şoaptă de ură", cartea ce însemna victoria aproape certă a lui Bond.

Crupierul o împinse delicat spre englez. Pentru Le Chiffre, cartea nu însemna nimic. Bond putea să aibă un unu, caz în care acum avea zece puncte – de fapt zero, nimic sau bacara, cum se spune. Ori putea să aibă doi, trei, patru sau chiar cinci, caz în care totalul lui avea să fie maxim patru.

Cazul în care ai un trei şi dai un nouă se numără printre situaţiile foarte îndoielnice din jocul de bacara. Şansele sunt aproape egal împărţite între opţiunea de a lua carte şi cea de a nu lua. Bond îl lăsă pe bancher să-şi bată capul. Cum nouarul lui putea fi egalat doar dacă bancherul trăgea un şase, în mod normal şi-ar fi arătat cărţile, dacă ar fi fost un joc amical.

Cărţile lui Bond stăteau pe masă în dreptul lui – cele două cu dosul impersonal, cu model roz în sus, şi nouăle de inimă cu faţa în sus. Nouarul putea să-i spună lui Le Chiffre adevărul sau numeroase variante de minciună.

Tot secretul se afla pe cealaltă faţă a celor două cărţi cu dosul roz expus, perechea de dame care sărutau postavul verde.

Năduşeala curgea de o parte şi de alta a nasului coroiat al bancherului. Limba groasă i se strecură cu viclenie printre buze şi linse o picătură din colţul gurii lungi şi subţiri, ca o tăietură roşie.

Se uită la cărțile lui Bond, pe urmă la cele proprii, apoi din nou la cărțile adversarului.

Ridicând din umeri cu o mișcare ce păru să-i angajeze tot trupul, scoase o carte pentru sine din cutia sâsâită. O întoarse cu fața în sus. Toți jucătorii de la masă întinseră gâtul. Era o carte excelentă, un cinci.

— *Huit à la banque*[1], anunță crupierul.

Cum Bond rămase tăcut, Le Chiffre zâmbi larg, ca un animal de pradă. Nu se putea să nu fi câștigat.

Aproape cu o atitudine de scuză, crupierul întinse lopățica peste masă. Printre jucători nu exista nici unul care să nu creadă că Bond e învins. Lopățica întoarse cărțile cu fața în sus și cele două dame de roșu zâmbiră vesele spre luminile sălii.

— *Et le neuf*[2].

În jurul mesei se auzi întâi o exclamație generală de surpriză, apoi toată lumea începu să vorbească.

Bond îl privea țintă pe Le Chiffre. Bărbatul voinic se lăsă moale pe speteaza scaunului, ca și cum ar fi încasat un glonț deasupra inimii. Gura i se deschise și se închise o dată sau de două ori, în semn de protest; își pipăia gâtul cu mâna dreaptă. Se îndreptă de spate, cu buzele cenușii.

În timp ce mormanul imens de fise era tras în fața lui Bond, bancherul băgă mâna în buzunarul interior al hainei și scoase un pumn de bancnote, pe care le aruncă pe masă. Crupierul le numără cu repeziciune și anunță:

[1] Opt la bancă. (fr.)
[2] Și nouă. (fr.)

— *Un banco de dix millions*[1].

Puse pe masă echivalentul sumei în fise – zece fise mari de câte un milion de franci fiecare.

„Asta-i lovitura decisivă, îşi zise Bond. Omul ăsta a ajuns la punctul de unde nu mai există întoarcere. Ăştia-s ultimii lui bani. Se află în situaţia în care eram eu acum o oră şi face ultimul gest, pe care l-am făcut şi eu. Dar dacă pierde, nu-i va veni nimeni în sprijin, nu va exista nici un miracol care să-l ajute."

Se lăsă pe spate şi aprinse o ţigară. Pe o măsuţă de lângă el apăruse o sticlă mică cu şampanie Veuve Clicquot şi un pahar. Fără să întrebe cine e binefăcătorul, îşi umplu paharul până la buză şi îl bău din două înghiţituri zdravene. Apoi se sprijini din nou de speteaza scaunului, cu braţele arcuite în faţă, sprijinite de masă, precum braţele unui luptător care caută o priză la începutul unui meci de jiu-jitsu.

Jucătorii din stânga lui tăceau.

— *Banco,* ceru el adresându-i-se direct lui Le Chiffre.

I se dădură încă o dată două cărţi, pe care crupierul le strecură de astă dată în laguna verde dintre braţele lui. Bond aduse spre el mâna dreaptă, se uită scurt în jos şi aruncă în mijlocul mesei cele două cărţi, cu faţa în sus.

— *Le neuf,* anunţă crupierul.

Le Chiffre privea cei doi popi de negru din mâna lui.

[1] Bancă de zece milioane. (fr.)

— *Et le baccarat*, spuse crupierul, mutând zidul gros de fise.

Le Chiffre le privi cum se alătură celorlalte milioane, la adăpostul brațului stâng al lui Bond, se ridică încet în picioare și, fără să scoată o vorbă, trecu pe lângă jucători, îndreptându-se către deschizătura balustradei. Desfăcu lanțul îmbrăcat în catifea și-l lăsă să cadă. Spectatorii îi făcură loc, privindu-l cu curiozitate și oarecum cu teamă, de parcă ar fi emanat mirosul morții. Pe urmă dispăru din raza vizuală a lui Bond.

Acesta se ridică în picioare. Luă o fisă de o sută de mii de franci din teancurile aflate lângă el și o împinse pe masă spre *le chef de partie*, retezându-i scurt mulțumirile efuzive. Apoi îi ceru crupierului să-i ducă câștigul la *caisse*. Ceilalți jucători își părăseau locurile. Fără bancher nu se mai putea juca; în plus, se făcuse două și jumătate. Bond schimbă câteva cuvinte amabile cu vecinii din dreapta și din stânga, după care strecură pe sub balustradă și se apropie de Vesper și Felix Leiter, care-l așteptau.

Merseră toți trei până la *caisse*, unde Bond fu invitat să intre în biroul personal al directorilor cazinoului. Pe masa de scris se afla o movilă uriașă de fise, la care el adăugă conținutul buzunarelor. Totalul se ridica la peste șaptezeci de milioane de franci.

Bond încasă banii lui Felix Leiter în bancnote, iar pentru restul de patruzeci și ceva de milioane luă un cec pentru banca Crédit

Lyonnais. Directorii îl felicitară călduros pentru câştigul său şi îşi exprimară speranța că va juca din nou în seara următoare. El le răspunse evaziv.

Se duse la bar şi-i restitui lui Leiter banii. Băură împreună o sticlă de şampanie, discutând despre desfăşurarea jocului. Leiter scoase din buzunar un glonț de calibrul 45 şi îl puse pe masă.

—Arma i-am dat-o lui Mathis, spuse el. A luat-o cu el. A fost la fel de nedumerit ca noi de căzătura pe care ai tras-o. Stătea în spatele mulțimii, cu unul oamenii lui, când s-a întâmplat. Pistolarul a şters-o fără probleme. Îți dai seama că le-a venit să se ia la palme când au văzut arma din baston. Mathis mi-a dat glonțul ăsta, ca să-ți arăt de ce ai scăpat. Are vârful tăiat în formă de cruce, ca să explodeze la impact, aşa că ai fi pățit-o urât de tot. Dar nu se poate dovedi legătura cu Le Chiffre. Individul a venit singur la cazinou. Am căpătat formularul pe care l-a completat ca să obțină permisul de intrare dar, firește, toate informațiile se vor dovedi false. I s-a dat voie să intre cu bastonul, căci avea un certificat de veteran de război. Indivizii ăştia ştiu cum se organizeze, nu glumă! Francezii au amprentele tipului, au fost deja transmise la Paris, prin belinograf[1], aşa că dimineață s-ar putea să aflăm mai multe despre el, adăugă Leiter scoțând încă o țigară

[1] Aparat folosit pentru a transmite imagini fotografice la distanță, prin telegrafie.

din pachet. Oricum, totul e bine când se termină cu bine. Până la urmă, i-ai făcut-o lui Le Chiffre, cu vârf şi îndesat, deşi am trecut şi noi prin momente grele. Presupun că şi tu.

Bond zâmbi.

— Plicul acela a fost cel mai minunat lucru din câte care mi s-au întâmplat vreodată. Credeam că sunt terminat – un sentiment deloc plăcut. Unii prieteni chiar se cunosc la nevoie! Într-o bună zi voi încerca să mă revanşez. Acum mă duc la hotel ca să scap de asta, zise el ridicându-se şi bătându-se cu palma peste buzunar. Nu-mi place să umblu de colo-colo având la mine condamnarea la moarte a lui Le Chiffre. S-ar putea să-i vină idei. După aceea mi-ar plăcea să sărbătoresc puţin. Ce părere aveţi?

Se întoarse spre Vesper, care nu scosese un cuvânt de la sfârşitul partidei.

— Vrei să bem un pahar de şampanie în clubul de noapte înainte de a merge la culcare? Se numeşte „Le Roi Galant" şi se ajunge la el prin sălile publice. Pare să aibă o atmosferă veselă.

— Cred că mi-ar face plăcere, răspunse Vesper. Mă aranjez puţin până pui bine câştigul. Ne întâlnim în holul de la intrare.

— Dar tu, Felix? întrebă Bond, sperând că va rămâne singur cu Vesper.

Leiter se uită la el şi-i citi gândul.

— Aş prefera să dorm nitel înainte de micul-dejun. A fost o zi plină şi mă aştept ca Parisul să-mi ceară mâine să fac puţină curăţenie pe-aici. Există câteva lucruri neterminate,

dar nu trebuie să-ți bați capul cu ele. E treaba mea. Merg cu voi până la hotel. E mai bine să escortez vaporul cu comoara până ajunge în port.

Porniră toți trei agale prin umbrele proiectate de razele lunii pline. Bond și Leiter țineau mâna pe pistol. Era ora trei dimineața, dar pe stradă tot mai circulau câțiva oameni, iar curtea cazinoului era plină de mașini.

Plimbarea scurtă se desfășură fără peripeții. Ajunși la hotel, Leiter insistă să-l însoțească pe Bond până-n camera acestuia, care era așa cum o lăsase englezul cu șase ore înainte.

— N-avem comitet de primire, remarcă Leiter, dar eu unul îi cred capabili de o ultimă încercare. Crezi că ar trebui să rămân treaz și să vă însoțesc la club?

— Du-te și dormi, replică Bond. Nu-ți face griji în privința noastră. Fără bani nu prezint nici un interes pentru ei, iar în ce privește siguranța banilor, mi-a venit o idee cum să mă îngrijesc de ea. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut și sper ca într-o zi să ne mai întâlnim într-o misiune.

— Mie unul îmi convine, spuse Leiter. Cu condiția să poți trage un nouă când e nevoie... și s-o aduci pe Vesper cu tine! adăugă el pe un ton sec, apoi ieși din cameră și închise ușa.

Bond se întoarse și-și privi camera, cu atmosfera ei prietenoasă. După arena aglomerată a mesei de joc și tensiunea nervoasă a celor trei ore de pariuri, se bucura să aibă parte de câteva clipe de singurătate, să fie întâmpinat de pijamaua lui de pe pat și de periile de păr

de pe măsuța de toaletă. Intră în baie, își dădu cu apă rece pe față și făcu gargară cu o apă de gură puternic mentolată. Își simțea vânătăile – una la ceafă, cealaltă pe umărul drept; se gândi înveselit că-n ziua aceea scăpase ca prin urechile acului, de două ori, să fie omorât. Oare va trebui să stea treaz toată noaptea și să-i aștepte să vină, sau Le Chiffre se afla deja în drum spre Le Havre sau Bordeaux, cu gândul de a se îmbarca pe un vas ce pleca în vreun colț uitat de lume, unde să poată scăpa de ochii și de pistoalele celor din SMERȘ?

Ridică din umeri. În ziua aceea se făcuse suficient rău. Se privi câteva clipe în oglindă, întrebându-se cum stătea Vesper cu moralitatea. Îi dorea trupul rece și arogant. Voia să vadă lacrimi și dorință în ochii aceia albaștri detașați, să prindă în mâini șuvițele groase, negre ale părului ei și să-i aplece pe spate trupul zvelt, sub al lui. Ochii i se îngustară și chipul din oglindă îl privi flămând.

Se întoarse cu spatele și scoase din buzunar cecul în valoare de patruzeci de milioane de franci, pe care îl împături foarte mărunt. Apoi deschise ușa și se uită în sus și-n jos pe coridor. Lăsă ușa camerei larg deschisă și, cu urechile ciulite ca să prindă orice sunet de pași sau zgomotul liftului, se apucă de lucru cu o șurubelniță mică.

Cinci minute mai târziu aruncă o ultimă privire operei sale, își umplu tabachera cu țigări, închise ușa și o încuie, străbătu coridorul, apoi holul hotelului și ieși afară, în lumina lunii.

„La vie en rose?“

Intrarea în clubul de noapte „Le Roi Galant“ era încadrată de o ramă de tablou aurită, înaltă de peste doi metri, care conținuse probabil, pe vremuri, portretul de mari dimensiuni al unui nobil european. Clubul se afla într-un colț discret al „bucătăriei“ – sala publică de ruletă şi roşu şi negru, unde se juca în continuare la câteva mese. O luă pe Vesper de braț şi o conduse dincolo de pragul aurit, reprimându-şi totodată impulsul de a împrumuta nişte bani de la *caisse* şi de a paria pe maxim la cea mai apropiată masă. Ştia însă că ar fi fost un gest ieftin, lipsit de tact, *pour epater la bourgeoisie*[1]. Indiferent dacă câştiga sau pierdea, ar fi însemnat să-şi bată joc de norocul de care se bucurase mai devreme.

Clubul de noapte era mic şi întunecos, luminat doar de lumânări fixate în candelabre aurite, a căror lumină caldă se reflecta în oglinzile de pe pereți, cu rame de asemenea aurite. Pereții erau acoperiți cu

[1] Pentru a-i epata pe burghezi. (fr.)

satin roşu-închis, iar scaunele şi banchetele, cu pluş roşu, asortat. În colţul îndepărtat al încăperii, un trio alcătuit din pian, chitară electrică şi baterie cânta cu sentimentalism discret „La vie en rose". Aerul încăperii pulsa abia perceptibil, mustind de seducţie, şi lui Bond îi părea că fiecare cuplu din încăpere se atinge cu pasiune pe sub masă.

Li se dădu o masă în colţ, aproape de uşă. Bond comandă o sticlă de Veuve Clicquot, ouă jumări şi şuncă. Rămaseră o vreme tăcuţi, ascultând muzica, apoi el se întoarse spre Vesper.

— E minunat să stau aici cu tine, ştiind că misiunea mea s-a încheiat. E un sfârşit perfect al zilei – momentul decernării premiului.

Se aştepta ca Vesper să zâmbească, dar ea se mulţumi să replice cu răceală:

— Da, nu-i aşa?

Părea că ascultă atentă muzica. Îşi sprijinise un cot pe masă şi-şi susţinea bărbia cu mâna, însă nu cu palma, ci cu dosul ei, iar el observă că încheieturile degetelor i se albiseră de parcă ar fi avut pumnul încleştat.

În mâna dreaptă ţinea, între degetul mare şi următoarele două, una din ţigările lui Bond, aşa cum îşi ţine un artist creionul, şi cu toate că fuma cu calm, din când în când îşi scutura în scrumieră ţigara deşi n-avea scrum.

El remarcă toate aceste detalii mărunte pentru că era foarte conştient de prezenţa ei şi pentru că-şi dorea s-o molipsească de sentimentul lui de senzualitate caldă şi relaxată.

Îi acceptă însă rezerva. Se gândi că provenea din dorința de a se apăra de el sau că era o reacție la răceala lui de mai devreme, răceală deliberată, pe care știa că ea o luase drept respingere.

Hotărî deci să aibă răbdare. Bău șampanie și vorbi puțin despre întâmplările zilei, despre personalitatea lui Mathis și a lui Leiter și despre posibilele consecințe pe care le va avea de suportat Le Chiffre. Avu grijă să fie discret și vorbi numai despre acele aspecte ale cazului cu privire la care fusese precis informată în Londra.

Vesper îi răspundea apatic. Îi spuse că, desigur, îi identificaseră pe cei doi pistolari, dar nu consideraseră important când cel cu bastonul se plasase chiar în spatele lui. Nu le venea să creadă că indivizii vor încerca o lovitură chiar în cazinou. Imediat ce Bond și Leiter plecaseră spre hotel, ea telefonase la Paris și-i anunțase reprezentantului lui M. rezultatul jocului. Fusese obligată să vorbească precaut, iar agentul de la capătul firului închisese fără nici un comentariu. I se ceruse să procedeze astfel, indiferent de rezultat. M. ceruse ca informația să-i fie transmisă personal, la orice oră din zi sau din noapte.

Altceva nu mai spuse. În continuare bău din paharul cu șampanie, îl privi rar și nu zâmbi deloc. Bond se simțea frustrat. Bău multă șampanie și mai comandă o sticlă. Li se aduseră ouăle jumări, pe care le mâncară în tăcere.

La ora patru, Bond era pe punctul de a cere să i se aducă nota, când *maître d'hôtel* apăru la masa lor şi întrebă de domnişoara Lynd. Îi dădu lui Vesper un bilet, pe care aceasta îl citi grăbită.

— O, e doar Mathis, spuse ea. Mă roagă să merg în holul de la intrare. Are un mesaj pentru tine. Poate că nu e îmbrăcat în haine de seară sau mai ştiu eu ce. Mă întorc într-o clipă. După aceea, adăugă ea cu un zâmbet încordat, poate ar fi bine să mergem acasă. Mă tem că-n seara asta n-am oferit o companie prea plăcută. A fost o zi foarte tensionată. Îmi pare nespus de rău!

Bond îi dădu un răspuns indiferent şi se ridică, împingând masa la o parte.

— Voi cere nota, spuse el.

O privi cum se îndreaptă spre intrare, apoi se aşeză şi aprinse o ţigară. Se simţea dezumflat şi-şi dădu seama brusc că e obosit. Aerul greu din club îl izbi, aşa cum îl izbise în cazinou în orele mici ale zilei anterioare. Ceru nota şi luă o ultimă înghiţitură de şampanie. Avea gust amar, aşa cum are de fiecare dată paharul de băutură cu care întreci limita. I-ar fi făcut plăcere să vadă faţa veselă a lui Mathis şi să audă ce veşti are – ba poate şi nişte felicitări.

Dintr-o dată, biletul primit de Vesper i se păru ciudat. Nu era deloc felul în care proceda Mathis. Acesta i-ar fi chemat pe amândoi în barul cazinoului sau li s-ar fi alăturat în clubul de noapte, indiferent ce haine purta. Ar

fi râs împreună şi francezul ar fi fost emoţionat. Avea multe să-i spună lui Bond, mai multe decât avea acesta să-i spună lui. Arestarea bulgarului, care probabil că dezvăluise şi alte lucruri; urmărirea tipului cu bastonul; mişcările lui Le Chiffre după plecarea de la cazinou.

Bond se scutură ca să se dezmeticească, plăti la repezeală nota, fără să mai aştepte restul, împinse masa la o parte şi ieşi grăbit din club, fără să bage în seamă urările de noapte bună rostite de *maître d'hôtel* şi de portar.

Străbătu în grabă sala de joc şi cercetă atent holul lung de la intrare, într-o parte şi într-alta. Înjură şi iuţi pasul. La *vestiaire* se aflau doar vreo doi angajaţi şi două-trei persoane în ţinută de seară, venite să-şi ia lucrurile.

Nici urmă de Vesper. Nici urmă de Mathis.

Aproape alerga. Ajunse la intrare şi se uită pe scări, la stânga şi la dreapta, şi printre cele câteva maşini rămase în faţa cazinoului. Portarul se apropie de el.

— Un taxi, monsieur?

Bond îi făcu semn cu mâna că nu şi porni pe trepte în jos, cercetând cu privirea umbrele şi simţind răceala aerului nopţii pe tâmplele-i transpirate. Ajunsese la jumătatea scărilor când auzi un strigăt slab şi apoi un zgomot de portieră trântită undeva departe, spre dreapta. Cu un huruit aspru şi câteva rateuri, un Citroën cu botul bombat ţâşni din umbră la lumina lunii, roţile din faţă – care asigurau tracţiunea – derapând pe pietrişul din curtea din faţă a cazinoului.

Partea posterioară a maşinii se balansa pe arcurile elastice, ca şi cum pe bancheta din spate s-ar fi dus o luptă.

Maşina porni în viteză spre poarta lată, împroşcând pietriş. Prin-un geam din spate deschis ţâşni un obiect negru, care aterizã cu zgomot înfundat într-un strat de flori. Se auzi un scrâşnet de cauciuc torturat când maşina intră pe bulevard, luând un viraj strâns la stânga, însoţit de bubuitul asurzitor al eşapamentului Citroën-ului intrat în viteza a doua, un scrâşnet la intrarea în viteza a treia, apoi un pârâit tot mai slab pe măsură ce maşina înainta cu repeziciune printre magazinele de pe strada principală, îndreptându-se spre drumul de coastă.

Bond ştia că va găsi poşeta de seară a lui Vesper printre florile de pe strat. Cu ea în mână, alergă înapoi spre treptele bine luminate şi scotoci înăuntru în timp ce portarul aştepta în apropiere.

Biletul mototolit se afla printre obiectele feminine obişnuite.

„Poţi să vii puţin până în holul de la intrare? Am veşti pentru însoţitorul tău. René Mathis."

CAPITOLUL 15

Iepurele negru şi ogarul cenuşiu

Era falsul cel mai bătător la ochi din câte se pot imagina.

Bond se repezi spre Bentley-ul lui, binecuvântând impulsul care-l făcuse să vină cu maşina la cazinou după cină. Cu şocul tras până în capăt, motorul răspunse imediat comenzii şi mugetul lui acoperi cuvintele portarului, care sări în lături când pneurile din spate îi împroşcară cu pietriş picioarele îmbrăcate în pantaloni cu vipuşcă.

În timp ce maşina trecu de poartă şi luă virajul spre stânga clătinându-se, Bond regretă că vehiculul lui n-avea tracțiunea pe față şi şasiul jos al Citroën-ului. Schimbă iute vitezele şi porni în urmărire, savurând o clipă bubuitul țevii groase de eşapament, ce ricoşa către el dinspre clădirile de pe ambele părți ale străzii principale scurte care străbătea orăşelul.

Nu trecu mult până intră pe drumul de coastă, o autostradă largă ce trecea printre dune şi despre care ştia, din incursiunea făcută în acea dimineață, că este foarte netedă şi bine

semnalizată la cotituri. Apăsă tot mai mult pedala de accelerație, făcând mașina să gonească cu o sută patruzeci, apoi o sută șaizeci de kilometri la oră. Farurile uriașe marca Marchal tăiau un tunel de lumină, lung de vreo opt sute de metri, în zidul de întuneric al nopții.

Știa că Citroën-ul o luase pe drumul acela, căci îi auzise zgomotul eșapamentului răsunând dincolo de oraș și deasupra șoselei încă mai plutea puțin praf la viraje. Spera să-i vadă curând fasciculele îndepărtate ale farurilor. Noaptea era liniștită și senină. Doar departe, pe mare, se așternuse probabil o ușoară negură de vară, căci auzeau din când în când sirenele de ceață de-a lungul coastei, ca mugetele unor vite de metal.

În timp ce conducea, mânându-și mașina cu viteză tot mai mare prin noapte, partea neocupată a minții sale o ocăra pe Vesper – și pe M. pentru că o trimisese în acea misiune.

Tocmai de asta se temuse. Femeile astea idioate, care cred că sunt în stare să facă o treabă de bărbat! De ce mama naibii nu pot să stea acasă, să-și vadă de oale și cratițe, să se rezume la rochii și bârfeală și să lase treburile de bărbat în seama bărbaților?! Să i se întâmple una ca asta tocmai acum, când misiunea se încheiase cu atâta succes! Vesper să cadă în capcana unui șiretlic vechi de când lumea, să se lase răpită și probabil ținută ostatică pentru a fi răscumpărată, ca o blestemată de eroină dintr-o bandă desenată! Târfă fără minte!

Fierbea de furie la gândul încurcăturii în care intrase.

Desigur, ideea era un schimb simplu: fata în schimbul cecului de patruzeci de milioane. Ei bine, nu va accepta, nici nu-i trecea prin minte să accepte! Fata lucra în Serviciul Secret, aşa că ştia cu ce se confruntă. Nici măcar nu-l va întreba pe M. Misiunea asta era mai importantă decât fata. Mare păcat de ea, era fată frumoasă, dar el n-avea de gând să se lase păcălit de trucul ăsta copilăresc. Nici vorbă! Va încerca să prindă Citroën-ul din urmă, va urma schimbul de focuri, iar dacă o nimerea vreun glonţ, mare păcat, desigur. El va fi făcut ce trebuia – anume să încerce s-o salveze înainte ca ei s-o ducă în vreo ascunzătoare –, însă dacă nu reuşea să-i ajungă din urmă, se va întoarce la hotel, se va culca şi nu va mai scoate un cuvânt despre toată povestea. A doua zi dimineaţă îl va întreba pe Mathis ce s-a întâmplat cu ea şi-i va arăta biletul. Dacă Le Chiffre lua legătura cu el propunându-i să dea banii în schimbul fetei, nu va face nimic şi nu va spune nimănui. Fata va trebui pur şi simplu s-o încaseze. Iar dacă apărea portarul, povestind ce văzuse, el va trage o minciună şi va spune că s-a certat cu ea la beţie.

Mintea lui Bond analiza cu furie problema în timp ce zbura cu maşina pe drumul de coastă, luând curbele în mod automat şi tot automat având grijă la posibilele maşini sau biciclete aflate în drum spre Royale. Pe porţiunile drepte, compresorul electric produs de Amherst Villiers biciuia nemilos cei douăzeci şi cinci de cai-putere ai maşinii, iar motorul ţipa ascuţit în noapte, ca de durere. Turaţia

crescu până când acul vitezometrului urcă la o sută şaptezeci şi cinci, apoi la o sută nouăzeci de kilometri la oră.

Ştia că se apropie cu repeziciune de ei. Încărcat cum era, Citroën-ul nu putea atinge mai mult de o sută treizeci la oră, nici chiar pe drumul acela. Un impuls îl făcu să încetinească la o sută douăzeci de kilometri la oră, să aprindă farurile de ceaţă şi să le stingă pe cele Marchal. Într-adevăr, fără cortina orbitoare a propriilor faruri, putu să vadă le vadă pe cele altei maşini, la doi-trei kilometri în josul coastei.

Pipăi sub bord, scoase dintr-un toc bine ascuns un Colt Army Special de calibrul 45, cu ţeavă lungă şi îl aşeză pe scaunul din dreapta. Astfel înarmat şi dacă avea noroc ca drumul să fie neted, putea spera că le va găuri fie cauciucurile, fie rezervorul de benzină, de la o distanţă de maximum o sută de metri.

Aprinse din nou farurile puternice şi reluă urmărirea în urletul motorului. Se simţea calm şi în largul lui. Problema vieţii lui Vesper încetase să mai fie o problemă. În lumina albăstruie a bordului, chipul lui arăta mohorât, dar liniştit.

În Citroën-ul din faţă erau trei bărbaţi şi fata.

Conducea Le Chiffre, cu corpul lui voinic şi elastic aplecat înainte şi mâinile aşezate uşor, delicat pe volan. Alături de el stătea bărbatul bondoc care intrase cu bastonul în cazinou. Acesta ţinea mâna stângă încleştată pe un

levier gros, care ieşea în evidenţă alături de el, aproape la acelaşi nivel cu podeaua. Putea să fi fost un levier folosit pentru ajustarea scaunului şoferului.

Pe bancheta din spate, pistolarul cel înalt stătea relaxat, sprijinit comod de spetează, privind în plafon şi aparent indiferent la viteza nebunească a maşinii. Mâna dreaptă i se odihnea mângâietor pe coapsa stângă a lui Vesper, care se întindea goală alături de el.

Cu excepţia picioarelor, care erau dezgolite până la şolduri, Vesper semăna cu un colet. Rochia lungă de catifea neagră îi fusese ridicată peste braţe şi cap şi legată în jurul capului cu o bucată de frânghie. În dreptul feţei fusese făcută o mică tăietură în material, ca să poată respira. În rest nu era legată şi zăcea potolită, cu trupul mişcându-i-se inert la fiecare viraj al maşinii.

Le Chiffre se concentra pe jumătate la drumul din faţa lui şi jumătate la oglinda retrovizoare, scăldată de lumina farurilor maşinii lui Bond, care se apropia tot mai mult. Nu păru deloc tulburat când distanţa între iepure şi ogar scăzu la nici un kilometru şi jumătate, ba chiar reduse viteza, de la o sută treizeci la nouăzeci de kilometri la oră. La următoarea curbă încetini şi mai mult. La câteva sute de metri în faţă, un indicator Michelin marca răscrucea între un drum îngust de ţară şi autostradă.

— Atenţie! îi spuse cu asprime bărbatului de lângă el.

Mâna acestuia se încleştă pe levier.

La o sută de metri de intersecție încetini până la cincizeci de kilometri la oră. În oglinda retrovizoare, farurile puternice ale mașinii lui Bond luminau curba. Le Chiffre păru că se hotărăște.

— Dă-i drumul!

Bărbatul de lângă el trase de levier în sus cu putere. Portbagajul mașinii se căscă precum gura unei balene. Se auzi un zăngănit puternic pe drum, urmat de un clinchet metalic ritmic, ca și cum mașina ar fi tras în urma ei metri întregi de lanț.

— Oprește!

Bărbatul dădu brusc drumul levierului și sunetul încetă, cu un ultim zăngănit. Le Chiffre se uită din nou în oglindă. Mașina lui Bond tocmai se înscria în curbă. În clipa aceea, Le Chiffre făcu o schimbare fulgerătoare și lansă Citroën-ul spre stânga, pe drumul secundar îngust, stingând în același timp farurile.

Opri mașina cu o frână bruscă și cei trei bărbați coborâră rapid și se întoarseră, la adăpostul unui gard viu scund, în intersecția acum scăldată de farurile Bentley-ului. Fiecare dintre ei avea în mână un revolver, iar slăbănogul avea și un obiect ce arăta ca un ou mare și negru.

Bentley-ul se năpusti spre ei în urlet de motor, ca un tren expres.

O sperietură soră cu moartea

În timp ce lua în viteză virajul, manevrând afectuos maşina cu o mişcare uşoară a mâinilor şi o înclinare a trupului, Bond îşi alcătuia planul de acțiune pentru momentul când distanța dintre cele două vehicule se va micşora mai mult. Îşi închipuia că duşmanul va încerca să scape intrând pe un drum lateral, dacă i se ivea ocazia. Aşadar, când trecu de curbă şi nu mai văzu farurile în fața lui, un reflex firesc îl făcu să slăbească pedala de accelerație şi, la vederea indicatorului cauciucuri Michelin, să se pregătească de frânare.

Avea doar vreo nouăzeci de kilometri la oră când se apropie de pata întunecată de pe partea dreaptă a şoselei, despre care presupuse că e umbra proiectată de coroana unui copac de la marginea drumului. Chiar şi aşa, nu mai avu timp să se salveze, căci se trezi brusc cu un covor de cuie din oțel sub partea stângă a maşinii, iar o clipă mai târziu ajunse cu totul deasupra lui.

Bond apăsă automat frâna până la capăt şi-şi încordă toți muşchii brațelor şi mâinilor

ca să țină volanul, încercând să corecteze inevitabila rotire spre stânga, dar reuși să păstreze controlul mașinii doar o fracțiune de secundă. Cauciucul roților de pe partea stângă se sfâșie și muchiile jantelor zgâriară adânc asfaltul, automobilul greu se răsuci pe șosea într-un derapaj violent, lovi șanțul din stânga cu o izbitură care-l proiectă pe Bond de pe scaunul șoferului pe podea, apoi, întors din nou cu botul spre șosea, se ridică încet pe roțile din spate, cele din față continuând să se învârtă și farurile puternice iscodind cerul. Rămase o clipă sprijinit pe rezervorul de benzină, ca o insectă uriașă ce pipăie cerul cu picioarele, apoi se răsturnă pe spate și căzu cu un trosnet sonor de tablă boțită și sticlă spartă.

În tăcerea asurzitoare așternută după aceea, roata din dreapta față se mai roti puțin fâșâind, apoi se opri cu un scârțâit.

Le Chiffre și cei doi oameni ai lui avură de mers doar câțiva metri din locul ambuscadei.

— Lăsați armele la o parte și scoateți-l de-acolo! le ordonă el cu asprime. Eu vă acopăr. Aveți grijă, n-am nevoie de un cadavru! Și grăbiți-vă, se luminează curând.

Cei doi pistolari se lăsară în genunchi. Unul scoase un cuțit lung, tăie o porțiune de prelată de pe partea laterală a acoperișului rabatabil și îl apucă pe Bond de umeri. Acesta zăcea inconștient și nemișcat. Celălalt se strecură între mașina răsturnată și șanț și intră cu greu prin rama boțită a geamului din stânga. Eliberă picioarele lui Bond, prinse între volan și prelata acoperișului,

după care el şi tovarăşul lui îl traseră puţin câte puţin afară, prin tăietura din acoperiş.

Când reuşiră în sfârşit să-l întindă pe şosea, amândoi erau transpiraţi şi murdari de praf şi de ulei de motor. Bărbatul cel slab îi pipăi pieptul, să vadă dacă-i bate inima, apoi îl pălmui cu putere peste ambii obraji. Bond gemu şi mişcă o mână. Individul îl plesni din nou.

— Destul! zise Le Chiffre. Legaţi-i braţele şi băgaţi-l în maşină. Poftim, spuse el aruncându-i celuilalt o rolă de cablu flexibil. Mai întâi goleşte-i buzunarele şi dă-mi pistolul lui. S-ar putea să aibă şi alte arme, dar i le putem lua mai târziu.

Primi obiectele pe care i le întindea slăbănogul şi le băgă în buzunarele-i încăpătoare, împreună cu pistolul Beretta al lui Bond, fără să le examineze. Îşi lăsă oamenii să-şi vadă de treabă şi se întoarse la maşină. Pe chipul lui nu se citea nici plăcere, nici entuziasm.

Muşcătura aprigă a cablului flexibil în carnea încheieturilor mâinilor îl readuse pe Bond în simţiri. Îl durea tot corpul, de parcă ar fi fost bătut cu de-amănuntul cu o bâtă de lemn, dar când îl smuciră în picioare şi îl împinseră spre drumul lateral îngust, unde motorul Citroën-ului zumzăia deja slab, constată că n-are nici un os rupt. Însă nu se simţea în dispoziţia necesară pentru vreo încercare disperată de a fugi, aşa că se lăsă târât pe bancheta din spate a maşinii fără să opună rezistenţă.

Se simţea complet descurajat, cu obişnuita-i hotărâre de oţel slăbită şi corpul la fel.

Îndurase prea multe în ultimele douăzeci şi patru de ore, iar această ultimă lovitură a duşmanului părea să fie cea finală. De data asta nu se mai puteau întâmpla miracole. Nimeni nu ştia unde se află şi nimeni n-avea să-i simtă lipsa până dimineaţa. Nu va dura prea mult până să i se găsească maşina distrusă, însă vor fi necesare ore întregi până să fie identificat ca posesorul ei.

Şi mai era şi Vesper. Se uită în dreapta, dincolo de slăbănogul care stătea cu ochii închişi, şi prima lui reacţie fu una de dispreţ. Afurisita de fată proastă, să se lase legată fedeleş ca un pui, cu fusta trasă peste cap, de parcă toată povestea ar fi fost o chestiune vulgară de dormitor! Apoi însă îi păru rău pentru ea. Picioarele-i dezgolite aveau un aer atât de copilăresc, atât de lipsit de apărare... O strigă în şoaptă:

— Vesper!

Îl trecu un fior îngheţat, căci dinspre bocceaua din colţ nu se auzi nici un sunet, dar o clipă mai târziu fata se mişcă uşor. În acelaşi timp, slăbănogul îl lovi puternic cu dosul mâinii deasupra inimii.

— Linişte!

Se ghemui de durere şi ca să evite o nouă lovitură, însă căpătă în ceafă una fulgerătoare, care-l făcu să îndrepte la loc cu o mişcare convulsivă, respirând şuierat printre dinţi. Slăbănogul îi aplicase o lovitură puternică, de profesionist, cu muchia palmei. Precizia şi aparenta lipsă de efort cu care-l izbise aveau ceva mortal. Acum se lăsase din nou pe spate,

cu ochii închişi. Era un om care te făcea să te temi, un individ malefic. Bond nădăjduia să prindă o ocazie de a-l omorî.

Pe neaşteptate, cineva deschise brusc portbagajul maşinii şi se auzi un zdrăngănit metalic. Bond presupuse că aşteptaseră ca al treilea individ să recupereze de pe şosea covorul de cuie din oţel, despre care bănuia că e o adaptare a dispozitivelor împănate cu cuie folosite de Rezistenţa franceză împotriva automobilelor ofiţerilor germani.

Reflectă din nou la eficienţa acestor oameni şi la ingeniozitatea echipamentelor pe care le foloseau. Le subestimase oare resursele? Îşi reprimă dorinţa de a da toată vina pe cei din Londra. El era cel care ar fi trebuit să ştie; el ar fi trebuit să fie prevenit de semnele mărunte şi să-şi ia infinit mai multe măsuri de precauţie. Simţea că intră în pământ de ruşine la gândul că stătuse să bea pahar după pahar de şampanie la „Roi Galant" în timp ce inamicul îşi pregătea contraatacul. Se ocărî şi înjură mândria arogantă care-l făcuse să fie convins că bătălia a fost câştigată şi că inamicul a luat-o la fugă.

În tot acest timp, Le Chiffre nu scosese o vorbă. Imediat după ce închise portbagajul, al treilea bărbat, pe care Bond îl recunoscu imediat, se urcă alături de Le Chiffre, care băgă maşina într-un marşarier furios, readucând-o pe şoseaua principală. Schimbă cu mişcări smucite vitezele până la a treia şi în scurtă vreme rulau cu peste o sută zece kilometri la oră în josul coastei.

Se iviseră zorile – Bond presupuse era cam ora cinci – şi undeva la distanţă de doi-trei kilometri se afla virajul spre vila lui Le Chiffre. Nu crezuse că o vor duce pe Vesper acolo, dar acum, când îşi dădea seama că fata fusese doar momeala folosită pentru a prinde peştele mai mare, imaginea completă a situaţiei i se limpezi în minte. Şi era o imagine extrem de neplăcută. Pentru prima dată de când fusese prins, spaima îl învălui şi-i îngheţă şira spinării.

Zece minute mai târziu, Citroën-ul coti brusc la stânga şi, după ce parcurse încă o sută de metri pe un drumeag îngust, parţial năpădit de iarbă şi trecu printre doi piloni din stuc dărăpănaţi, intră într-o curte lăsată în paragină, înconjurată de un zid înalt, şi trase în faţa unei uşi cu vopseaua albă scorojită. Deasupra unui buton de sonerie demodat, încastrat în tocul uşii, era o plăcuţă de lemn pe care scria cu litere din zinc: „Les Noctambules"[1], iar mai jos „Sonnez SVP"[2].

Judecând după porţiunea din faţada de ciment a casei care-i era vizibilă, Bond îşi dădu seama că vila era tipică pentru stilul litoralului francez. Îşi imagină cum, înainte de deschiderea sezonului de închiriere, sticlele goale de culoare albastră erau aruncate în grabă, iar camerele cu miros stătut erau aerisite sumar de o femeie de serviciu trimisă de agentul

[1] Noctambulii. (fr.)
[2] Vă rugăm sunaţi. (fr.)

imobiliar din Royale. O dată la cinci ani se aşternea la repezeală un strat nou de var alb pe pereţii camerelor şi pe lemnăria exterioară şi, timp câteva săptămâni, vila înfăţişa lumii un chip zâmbitor. După aceea însă, ploile iernii şi muştele rămase prizoniere aveau să se pună pe treabă, redându-i în scurtă vreme aspectul de clădire abandonată.

În orice caz, reflectă el, va servi admirabil scopurilor lui Le Chiffre din dimineaţa aceea, dacă intuia corect ce avea să urmeze. De când puseseră mâna pe el nu trecuseră pe lângă nici o casă, iar din ceea ce observase în incursiunea din ajun, ştia că spre sud, cale de mai mulţi kilometri, se aflau doar câteva ferme ici şi colo.

Când fu îndemnat să coboare din maşină, cu o lovitură puternică de cot pe care slăbănogul i-o aplică în coaste, îşi dădu seama că Le Chiffre poate dispune de el şi de fată netulburat, vreme de câteva ore. Şi din nou i se încrâncenă carnea.

Le Chiffre descuie uşa cu o cheie şi dispăru înăuntru. Vesper, cu o înfăţişare incredibil de indecentă în lumina începutului de zi, fu împinsă în urma lui cu un şuvoi de obscenităţi rostite în franceză de cel pe care Bond îl botezase în sinea lui „corsicanul". Porni în urma ei, fără să-i mai dea slăbănogului ocazia să-l îmboldească din nou. Uşa de la intrare fu încuiată pe dinăuntru.

Le Chiffre, aflat în pragul unei camere din dreapta, îl chemă pe Bond cu degetul într-o

invitație tăcută, ca de păianjen. Acesta, văzând că Vesper e condusă pe un coridor ce ducea spre partea din spate a casei, se hotărî imediat.

Lovi puternic cu călcâiul în fluierul piciorului slăbănogului, făcându-l să şuiere de durere, şi ţâşni în goană pe coridor, după ea. Cum n-avea alte arme decât propriile picioare, nu-şi făcuse nici un plan; voia doar să le facă celor doi pistolari cât mai mult rău cu putinţă şi să poată schimba câteva cuvinte cu fata. Nici un alt plan nu era cu putinţă. Voia doar să-i spună fetei să nu cedeze.

Gălăgia îl făcu pe corsican să se întoarcă, dar Bond era aproape de el, cu piciorul drept lansat într-o lovitură cumplită ce-i ţintea vintrele. Corsicanul se lipi de peretele culoarului cu o iuţeală de fulger şi, când piciorul englezului îi ajunse la nivelul şoldului, întinse mâna stângă cu o mişcare foarte rapidă şi cumva delicată, apucă pantoful şi-l răsuci brusc.

Complet dezechilibrat, Bond simţi că piciorul celălalt părăseşte podeaua. Întregul corp i se răsuci în aer şi, mânat de inerţia goanei, se izbi de perete, apoi căzu grămadă la podea.

Rămase câteva clipe nemişcat, cu plămânii goliţi de aer. Apoi slăbănogul se apropie, îl apucă de guler, îl săltă în picioare şi îl propti de perete. Avea un pistol în mână şi îl privea drept în ochi, cercetător. Fără grabă, se aplecă şi-l lovi cu cruzime cu ţeava armei peste fluierele picioarelor. Bond icni şi genunchii i se înmuiară.

— Dacă se mai întâmplă o dată, voi lovi peste dinți, îi zise individul într-o franceză stricată.

Se auzi o uşă trântită. Vesper şi corsicanul dispăruseră. Bond îşi întoarse capul spre dreapta. Le Chiffre înaintase câțiva paşi pe coridor. Îşi ridică din nou degetul, îl îndoi din nou a chemare şi vorbi pentru prima oară:

— Vino, dragul meu amic! Ne irosim timpul.

Vorbea o engleză fără accent, cu o voce joasă, moale şi calmă. Nu vădea nici o trăire afectivă. Ar fi putut foarte bine să fie un medic care-şi cheamă pacientul următor din sala de aşteptare, un pacient isteric, care până atunci încercase fără succes să-i țină discursuri asistentei.

Bond se simțea din nou slab şi neputincios. Nimeni în afară de un expert în jiu-jitsu n-ar fi putut să-i pareze atacul cu mişcările economice şi calme ale corsicanului, iar precizia rece cu care slăbănogul îi plătise cu aceeaşi monedă fusese tot atât de calmă, chiar artistică.

Aproape docil, Bond făcu cale întoarsă pe coridor. Din încercarea stângace de a se opune acestor oameni se alesese doar cu câteva vânătăi în plus. Când trecu pragul încăperii, în fața slăbănogului, ştia că e cu desăvârşire la mâna lor.

CAPITOLUL 17

„Băiete dragă“

Intră într-o cameră spațioasă şi mai mult goală, cu mobilă puțină şi ieftină, în stilul franțuzesc *art nouveau*. Era greu de greu de spus dacă se intenționase să fie o cameră de zi sau o sufragerie, căci bufetul şubred cu oglinzi, care etala un vas din porțelan portocaliu pentru fructe, cu suprafața ornamentată cu crăpături decorative, şi două sfeşnice din lemn vopsit, ocupa aproape tot peretele opus uşii şi făcea un efect disonant cu canapeaua cu tapițerie roz decolorată, aşezată în cealaltă parte a încăperii.

Nu exista masă în centru, sub plafoniera din alabastru, ci doar un covor mic, pătrat şi cu pete, cu model futurist în nuanțe contrastante de maro.

Lângă fereastră se aflau un fotoliu ca un tron, din lemn de stejar sculptat, tapisat cu catifea roşie, complet nepotrivit cu restul mobilierului, o măsuță scundă pe care stăteau o carafă de apă goală şi două pahare, şi un fotoliu uşor, cu fundul rotund din împletitură de răchită şi fără pernă.

Jaluzelele pe jumătate închise ascundeau priveliştea de dincolo de fereastră, dar proiectau dâre aurii de lumină matinală pe puținele piese

de mobilier şi, parțial, pe tapetul în culori vii de pe perete şi pe podelele maronii pătate.

Le Chiffre făcu un semn spre fotoliul din răchită.

— Ăsta va merge excelent, îi spuse el slăbănogului, apoi adăugă: Pregăteşte-l repede. Dacă se împotriveşte, atinge-l, dar numai puțin.

Se întoarse spre Bond. Chipul lui lat era complet lipsit de expresie, iar în ochii rotunzi nu se citea pic de interes.

— Scoate-ți hainele. La fiecare încercare de a te împotrivi, Basil îți va rupe un deget. Suntem oameni serioşi, iar starea sănătății tale nu ne interesează deloc. Dacă trăieşti sau mori, asta depinde de rezultatul discuției pe care o vom purta curând.

Făcu un gest spre slăbănog şi ieşi din cameră.

Prima acțiune a slăbănogului fu ciudată. Deschise cuțitul pliant pe care-l folosise ca să taie acoperişul maşinii lui Bond, luă fotoliul cel mic şi-i tăie fundul cu o mişcare rapidă. Apoi, băgând cuțitul, tot deschis, în buzunarul de sus al hainei, ca pe un stilou, se apropie de Bond, îl întoarse spre lumină şi-i dezlegă încheieturile mâinilor. După aceea se dădu rapid la o parte, cu cuțitul din nou în mâna dreaptă.

— Repede!

Bond stătea masându-şi încheieturile umflate şi dezbătea în sinea lui cât putea să tragă de timp împotrivindu-se. Dar nu reuşi să amâne decât o clipă. Cu un pas iute şi o mişcare fulgerătoare a mâinii rămase libere, slăbănogul îl apucă de gulerul smochingului şi i-l trase în jos, țintuindu-i mâinile la spate. Bond încercă eschiva

tradițională de la această cunoscută imobilizare în stil polițist și se lăsă într-un genunchi, însă slăbănogul se lăsă o dată cu el, ducându-și totodată mâna cu cuțitul în spatele lui. Bond simți cum dosul lamei îi trece de-a lungul coloanei. Se auzi fâșâitul cuțitului ascuțit care trecea prin stofă și cele două jumătăți de smoching căzură, lăsându-i brațele libere.

Înjură și se ridică în picioare. Slăbănogul revenise deja în poziția anterioară, cu cuțitul pregătit în mâna relaxată. Bond lăsă cele două jumătăți ale hainei să-i alunece de pe brațe, pe podea.

— Mai repede, rosti slăbănogul cu o urmă vagă de nerăbdare în voce.

Bond îl privi în ochi și se apucă să-și scoată cămașa cu mișcări încete.

Le Chiffre se întoarse în cameră pe neauzite. Aducea un vas cu ceva ce mirosea a cafea, pe care-l puse pe măsuța de lângă fereastră. Alături de el, tot pe măsuță, așeză alte două obiecte familiare: un bătător de covoare din nuiele, lung de un metru, și un briceag.

Se instală comod pe fotoliul care semăna cu un tron și turnă cafea într-unul din pahare. Trase cu un picior fotoliul din împletitură, din al cărui fund rămăsese doar o ramă circulară de lemn, mai aproape de el, până când ajunse chiar în fața lui.

Bond stătea în mijlocul camerei, gol-pușcă, plin de vânătăi pe corpul alb și cu chipul încremenit într-o mască cenușie din pricina extenuării și a faptului că era conștient de ceea ce va urma.

— Așază-te aici, îi ceru Le Chiffre indicând cu capul scaunul din fața lui.

Bond se duse şi se aşeză.

Slăbănogul scoase la iveală nişte cablu cu care îi legă încheieturile mâinilor de braţele fotoliului, iar gleznele, de picioarele din faţă. Apoi îi trecu de două ori cablul peste piept, pe la subsuori, ţinţuindu-l de spetează. Nu greşi nici un nod şi nu lăsă deloc joc nici unei legături. Toate pătrundeau cu cruzime în carnea lui Bond. Picioarele fotoliului erau mult depărtate unul de altul, aşa că nu putea nici măcar să-l clatine.

Era prizonier în sensul deplin al cuvântului, despuiat şi lipsit de apărare. Fesele şi părţile intime ieşeau prin rama fotoliului, spre podea.

Le Chiffre făcu un semn din cap către slăbănog, care ieşi tăcut din cameră şi închise uşa.

Pe măsuţă se aflau un pachet de ţigări Gauloises şi o brichetă. Le Chiffre aprinse o ţigară şi bău o înghiţitură bună de cafea din pahar. Apoi luă bătătorul de covoare din nuiele şi, aşezându-i mânerul comod pe genunchi, lăsă partea lată, în formă de trifoi, pe podea, direct sub fotoliul lui Bond.

Îl privi în ochi atent, aproape mângâietor, apoi ambele mâini îi ţâşniră cu putere în sus. Rezultatul fu alarmant.

Tot trupul englezului se arcui într-un spasm involuntar, faţa i se contractă într-un urlet mut şi buzele i se întinseră peste dinţi. În acelaşi timp, capul i se smuci în spate, scoţând la vedere tendoanele încordate ale gâtului. Timp de o clipă, muşchii îi ieşiră în evidenţă pe tot corpul, ca nişte noduri, iar degetele de la mâini şi de la picioare i se încleştară până se albiră. Apoi corpul i se lăsă

moale şi începu să se acopere cu broboane de sudoare. Scoase un geamăt adânc.

Le Chiffre îl aşteptă să deschidă ochii.

— Vezi, băiete dragă? zise el cu un zâmbet moale de mulţumire. Acum situaţia îţi e destul de clară?

Un strop de sudoare îi căzu lui Bond de pe bărbie pe piept.

— Haide să trecem direct la afaceri şi să vedem cât de curând putem termina cu încurcătura asta nefericită în care te-ai băgat.

Le Chiffre pufăi vesel din ţigară şi lovi o dată podeaua de sub fotoliul lui Bond, în semn de avertisment, cu instrumentul acela oribil şi nepotrivit.

— Băiete dragă, reluă Le Chiffre pe un ton părintesc, jocul de-a pieile roşii s-a încheiat, s-a terminat cu totul. Ai avut ghinionul să nimereşti într-un joc de adulţi şi ai aflat deja pe pielea ta că e o experienţă dureroasă. Nu eşti dotat corespunzător, băiete dragă, ca să joci jocuri cu adulţii şi dădaca ta din Londra a făcut o foarte mare prostie că te-a trimis aici cu lopăţica şi găletuşa ta. O mare prostie, într-adevăr, şi un foarte mare ghinion pentru tine. Dar să lăsăm gluma de-o parte, dragul meu amic, deşi sunt convins că ai dori să mă secondezi în dezvoltarea acestei povestioare amuzante, plină de învăţăminte.

Le Chiffre abandonă brusc tonul de pălăvrăgeală şi-i aruncă o privire dură, veninoasă.

— Unde-s banii?!

Ochii lui Bond, injectaţi, îl priviră goliţi de orice expresie. Urmă o nouă smucitură în sus din încheieturile mâinilor şi din nou trupul englezului

se zvârcoli şi se contorsionă. Le Chiffre aşteptă până când inima chinuită îşi încetini bătăile trudnice şi ochii înceţoşaţi ai lui Bond se deschiseră din nou.

— Poate că ar trebui să-ţi explic, zise el. Intenţionez să-ţi atac în continuare părţile sensibile ale corpului până-mi răspunzi la întrebare. Sunt un om nemilos şi nu mă voi înmuia. Nu are cine să organizeze o salvare de ultimă clipă şi n-ai nici o posibilitate de a scăpa de-aici. Asta nu-i povestea unei aventuri romantice în care răufăcătorul e înfrânt în cele din urmă, iar eroul capătă o medalie şi se însoară cu fata. Din păcate, lucrurile astea nu se întâmplă în viaţa reală. Dacă continui să te încăpăţânezi, vei fi torturat până la limita nebuniei, apoi va fi adusă fata aici şi ne vom ocupa de ea, sub ochii tăi. Şi dacă nici asta nu va fi destul, veţi fi amândoi ucişi în chinuri, iar eu vă voi abandona cadavrele aici, călcându-mi pe inimă, şi voi pleca în străinătate, spre o locuinţă confortabilă care mă aşteaptă. Acolo am să-mi aleg o carieră folositoare şi profitabilă şi voi trăi până la adânci şi liniştite bătrâneţi în sânul familiei pe care, fără îndoială, mi-o voi întemeia. Aşa că vezi tu, băiete dragă, n-am nimic de pierdut. Dacă-mi dai banii, cu atât mai bine. Dacă nu, voi ridica din umeri şi-mi voi vedea de drum.

Se opri şi mişcă uşor încheietura mâinii în sus. Bond se crispă tot simţind atingerea bătătorului.

— Dar tu, dragul meu amic, nu poţi spera decât că te voi cruţa de noi dureri şi că-ţi voi cruţa viaţa. Pentru tine nu există altă speranţă în afara ăsteia. Absolut nici una. Ei, ce spui?

Bond închise ochii şi aşteptă durerea. Ştia că începutul torturii este cel mai greu şi că există o curbă a chinurilor, un crescendo care merge până la un punct de apogeu, după care nervii sunt amorţiţi şi reacţionează tot mai puţin, până se ajunge la pierderea cunoştinţei şi apoi la moarte. Nu-i rămânea decât să se roage să ajungă mai repede la punctul de apogeu, să se roage ca voinţa lui să reziste până atunci şi apoi să accepte coborârea ameţitoare până la întunericul final.

Nişte colegi care supravieţuiseră după ce fuseseră torturaţi de germani şi japonezi îi spuseseră că spre sfârşit survine o perioadă minunată de căldură şi apatie ce ducea la un fel de final sexual, în care durerea se transformă în plăcere, iar ura şi frica faţă de torţionari devin dorinţă masochistă. Învăţase că suprema încercare a voinţei este să nu laşi să se vadă această formă de beţie a durerii. Imediat ce e observată, fie eşti omorât imediat pentru ca torţionarii să fie scutiţi de un efort inutil, fie eşti lăsat să-ţi revii până când nervii reîncep să funcţioneze, iar apoi totul e luat de la capăt.

Întredeschise puţin ochii.

Le Chiffre tocmai asta aştepta şi bătătorul de covoare ţâşni de pe podea ca un şarpe cu clopoţei. Lovi iarăşi şi iarăşi, până când Bond ajunse să urle şi să se contorsioneze în fotoliu ca o marionetă. Se opri abia atunci când corpul chinuit de spasme începu să pară inert. Rămase o vreme în fotoliu, bând cafea şi încruntându-se uşor, ca un chirurg urmărind monitorul cardiac în timpul unei operaţii dificile.

Când Bond deschise ochii, i se adresă din nou, însă de astă dată cu o urmă de nerăbdare în voce:

— Ştim că banii sunt undeva în camera ta. I-ai schimbat la *caisse* pe un cec de patruzeci de milioane de franci şi ştiu că te-ai întors la hotel ca să-l ascunzi.

Preţ de o clipă, Bond se întrebă cum putuse să fie atât de sigur pe el.

— Imediat ce ai plecat la clubul de noapte, camera ta a fost cercetată de patru dintre oamenii mei.

„Probabil că au ajutat şi soţii Muntz", îşi zise Bond.

— Am găsit o mulţime de lucruri în ascunzători puerile. Plutitorul din rezervorul vasului de toaletă conţinea o mică şi interesantă carte de coduri şi am mai găsit nişte hârtii lipite de partea din spate a unui sertar. Toată mobila a fost demontată bucată cu bucată, iar hainele tale, perdelele şi chiar aşternutul au fost tăiate fâşii. Fiecare centimetru a fost cercetat şi toate accesoriile au fost demontate. Din păcate pentru tine, n-am găsit cecul. Dacă-l găseam, acum ai fi instalat foarte comod în pat, poate cu frumoasa domnişoară Lynd, în loc de asta.

Smuci iarăşi în sus bătătorul. Prin ceaţa roşie a durerii, Bond se gândi la Vesper şi-şi imagină cum o foloseau cei doi pistolari. Au să profite la maximum de ea înainte să-i fie trimisă lui Le Chiffre. Se gândi la buzele groase şi umede ale corsicanului, la cruzimea lentă a slăbănogului. Nefericită fată, să fie târâtă în aşa ceva! Biata de ea.

Le Chiffre vorbea din nou.

— Tortura e un lucru cumplit, spuse pufăind dintr-o țigară proaspăt aprinsă, însă pentru torționar e o chestiune simplă, mai ales când pacientul – accentuă el zâmbind cuvântul – e bărbat. Vezi, dragul meu Bond, cu un bărbat e de-a dreptul inutil să te dedai la rafinamente. Cu acest instrument foarte simplu sau cu aproape orice alt obiect, poți provoca unui bărbat atâta durere cât e posibil sau necesar. Să nu crezi ce-ai citit în romane sau în cărțile despre război. Nu există nimic mai rău. Nu e vorba doar de suferința imediată, ci şi de gândul că bărbăția îți este distrusă treptat şi că la sfârşit, dacă nu cedezi, nu vei mai fi bărbat. Ăsta, dragul meu Bond, e un gând trist şi îngrozitor – un şir lung de suferințe pentru trup, dar şi pentru minte, şi apoi momentul final, în care vei urla implorându-mă să te omor. Toate acestea sunt inevitabile dacă nu-mi spui unde ai ascuns banii.

Îşi mai turnă nişte cafea în pahar şi luă o înghițitură, făcându-şi urme cafenii la colțurile gurii.

Buzele lui Bond tremurară; încerca să spună ceva. În cele din urmă, reuşi să articuleze într-un soi de croncănit aspru:

— De băut.

Scoase puțin limba din gură şi o trecu peste buzele uscate.

— Desigur, băiete dragă, câtă lipsă de atenție din partea mea!

Le Chiffre turnă nişte cafea în celălalt pahar. Fotoliul pe care stătea Bond era înconjurat de un cerc de stropi de sudoare.

— Sigur că nu trebuie să lăsăm să ți se usuce gura!

Lăsă mânerul bătătorului de covoare pe podea, între picioarele-i groase, şi se ridică din fotoliu. Se duse în spatele lui Bond şi, apucându-l de părul ud cu o mână, îi trase capul mult pe spate. Îi turnă cafeaua direct pe gât, puțin câte puțin, având grijă să nu se înece. La sfârşit dădu drumul capului, care căzu înapoi cu bărbia în piept, se întoarse la locul lui şi apucă iarăşi mânerul bătătorului de covoare. Bond înălță capul şi articulă cu mare efort, cu glas răguşit:

— Banii nu ajută. Poliția te găseşte prin ei.

Extenuat de efort, îşi scăpă iarăşi capul în piept. Exagera puțin, dar numai puțin, starea de sfârşeală fizică. Orice, numai să câştige timp şi să amâne următoarea durere sfredelitoare.

— Ah, dragul meu flăcău, am uitat să-ți spun! replică Le Chiffre cu un zâmbet crud. Ne-am întâlnit după micul nostru joc de la cazinou, iar tu, ca un *sportsman* desăvârşit ce eşti, ai fost de acord să mai pariem o rundă pe întreaga sumă, doar între noi doi. A fost un gest plin de curtoazie, tipic pentru un gentleman englez. Din nefericire, ai pierdut şi asta te-a întors pe dos atât de tare, încât ai hotărât să pleci din Royale imediat, spre o destinație necunoscută. Ca un adevărat domn ce eşti, ai fost atât amabil să-mi dai un bilet în care explici circumstanțele, aşa încât să-ți pot încasa cecul fără nici o dificultate. Vezi, băiete dragă, totul a fost plănuit, aşa că nu trebuie să-ți faci griji din pricina mea, încheie el cu un chicotit răsunător. Aşadar, continuăm? Eu unul am tot timpul

din lume şi, sincer să fiu, mă interesează să văd cât poate rezista un bărbat la această formă concretă de... ăă... încurajare.

Le Chiffre trânti bătătorul cel aspru de podea.

„Deci aşa stau cu adevărat lucrurile", îşi spuse Bond simţind că i se strânge inima de-a binelea. „Destinaţia necunoscută" avea să fie sub pământ, pe fundul mării sau poate, mai simplu, sub Bentley-ul zdrobit. Ei bine, dacă trebuia oricum să moară, măcar să se lase învins cât mai greu. N-avea nici o speranţă că Leiter sau Mathis vor ajunge la el la timp, însă exista cel puţin şansa să pună mâna pe Le Chiffre înainte ca acesta să se facă nevăzut. Se apropia probabil ora şapte. Se putea ca maşina lui să fi fost deja descoperită. Însemna, desigur, să spere în cel mai mic rău dintre două rele, dar cu cât continua mai mult Le Chiffre tortura, cu atât creşteau şansele ca el să fie răzbunat.

Ridică încet capul şi-l privi pe Le Chiffre în ochi. Albul de porţelan al ochilor acestuia era acum străbătut de vinişoare roşii. Era ca şi cum s-ar fi uitat la două coacăze negre înecate în sânge. Restul feţei lătăreţe căpătase o culoare gălbuie, exceptând locurile unde ţepii negri ai bărbii acopereau pielea umedă. Dungile de la cafea rămase la colţurile gurii împrumutau expresiei lui un zâmbet fals şi întreaga-i faţă era vărgată de lumina strecurată printre lamele jaluzelelor.

— Nu, spuse Bond sec. Tu...

Le Chiffre icni şi se puse din nou pe treabă, cu o furie sălbatică, scoţând din când în când mârâituri de fiară, cu dinţii dezveliţi.

După zece minute, Bond leşină, din fericire. Le Chiffre se opri imediat şi-şi şterse sudoarea de pe faţă cu o mişcare circulară a mâinii libere. Apoi se uită la ceas şi păru să ia o decizie. Se ridică şi se opri lângă trupul inert, ud de sudoare. Chipul lui Bond şi toată jumătatea de corp de deasupra taliei erau complet lipsite de culoare. Deasupra inimii, pielea îi pulsa abia vizibil – altfel l-ai fi putut crede mort.

Le Chiffre îl apucă de urechi şi i le răsuci cu asprime, apoi se aplecă şi-l plesni peste obraji de câteva ori, cu putere. Capul englezului se rostogolea dintr-o parte în alta la fiecare lovitură. Încet, respiraţia îi deveni mai profundă. Din gura care-i atârna deschisă îi scăpă un geamăt animalic.

Le Chiffre luă un pahar cu cafea, îi turnă o parte în gură, iar restul i-l aruncă în faţă. Bond deschise încet ochii. Le Chiffre se întoarse pe fotoliul lui şi aşteptă. Îşi aprinse o ţigară şi privi cercul de stropi de sânge desenat pe podea, sub corpul inert.

Bond gemu jalnic din nou. Era un sunet inuman. Deschise ochii şi-şi privi ca prin ceaţă torţionarul. Le Chiffre vorbi.

— Asta-i tot, Bond. Acum vom sfârşi cu tine. Ai înţeles? Nu te vom omorî, ci vom sfârşi cu tine. Pe urmă ne vom ocupa de faţă şi vom vedea dacă se poate scoate ceva din rămăşiţele voastre.

Se întinse spre masă.

— Ia-ţi adio, Bond!

Un chip ca de stâncă

A fost un lucru extraordinar să audă o a treia voce. Ritualul orei ceruse numai un dialog, pe fundalul zgomotelor oribile ale torturii. La început, simțurile încețoşate ale lui Bond abia dacă percepură vocea, dar apoi, brusc, redeveni pe jumătate conştient. Constată că e din nou capabil să vadă şi să audă. Auzi tăcerea mormântală după rostirea unui cuvânt, pe ton scăzut, din pragul camerei. Văzu cum se ridică încet capul lui Le Chiffre şi cum expresia de uluire desăvârşită, de uimire nevinovată, e înlocuită încet de frică.

— Ştop, spusese încet vocea.

Bond auzi paşi rari venind în spatele scaunului pe care stătea.

— Llasă-l jos, rosti vocea.

Bond văzu că mâna lui Le Chiffre se deschide supusă şi cuțitul căzu pe duşumea cu un zăngănit.

Încerca disperat să citească pe fața lui Le Chiffre ce se întâmpla în spatele lui, dar nu vedea decât o lipsă oarbă de înțelegere şi groază. Buzele i se mişcară, însă nu reuşiră să

articuleze decât un „iiic" ascuțit. Obrajii grași îi tremurau de efortul de a aduna în gură destulă salivă ca să spună ceva, să întrebe ceva. Mâinile i se frământau vag în poală; una dădu să se strecoare spre buzunar, însă reveni în aceeași clipă la poziția inițială. Ochii lui rotunzi, ce priveau fix coborâseră o fracțiune de secundă și Bond presupuse că fusese ațintită asupra lui o armă.

Câteva clipe se așternu tăcerea, apoi se auzi:

— SMERȘ.

Cuvântul fu rostit aproape cu un oftat, cu intonație coborâtoare, ca și cum nu mai trebuia spus nimic. Era explicația finală, ultimul cuvânt dintre toate.

— Nu, rosti Le Chiffre. Nu, eu...

Vocea i se frânse. Poate că avea de gând să explice, să-și ceară scuze, dar ceea ce văzu pe chipul celuilalt îl făcu să înțeleagă că toate astea erau inutile.

— Cei doi oameni ai tăi. Morți amândoi. Ești un neghiob, un hoț și un trădător. Am fost trimis din Uniunea Sovietică să te elimin. Ai noroc că am timp doar ca să te împușc. Aveam instrucțiuni ca, dacă e posibil, să mori în chinuri cumplite. Problemele pe care le-ai pricinuit sunt atât de mari, încât nici nu le vedem capătul.

Vocea groasă se opri. În cameră nu se auzea alt sunet în afară de respirația hârâită a lui Le Chiffre.

Undeva, afară, o pasăre începu să cânte și se auziră și alte zgomote ușoare, semn că ținutul de țară se trezea. Benzile de lumină erau mai

puternice, iar sudoarea de pe fața lui Le Chiffre lucea tare.

— Te recunoşti vinovat?

Bond se lupta să rămână conştient. Îngustă pleoapele şi încercă să-şi scuture capul, ca să-şi limpezească mintea, dar întregul lui sistem nervos era amorțit şi nu transmitea nici un mesaj muşchilor. Reuşea doar să rămână concentrat la chipul cel lat şi palid din fața lui şi la ochii gata să iasă din orbite. Din gura deschisă de pe chipul acela se prelinse un firicel de salivă care rămase suspendat de bărbie.

— Da, rosti gura.

Se auzi un „ft" clar, discret, ca o bulă de aer ce iese din tubul de pastă de dinți. Aproape fără pic de zgomot, lui Le Chiffre îi crescu dintr-o dată un ochi suplimentar, al treilea ochi, aliniat într-un drept cu ceilalți doi, chiar sub frunte, în punctul de unde începea proeminența nasului gros. Un ochi mic, negru, fără gene şi sprâncene.

Preț de o clipă, cei trei ochi priviră din cealaltă parte a încăperii, apoi întreaga față păru să alunece şi să îngenuncheze. Cei doi ochi de pe margini se întoarseră spre tavan, cu pleoapele tremurând, pe urmă capul cel greu căzu într-o parte, iar umărul drept şi apoi toată jumătatea superioară a corpului se aplecară peste brațul fotoliului, ca şi cum Le Chiffre avea să vomite. Dar urmă numai un răpăit scurt al călcâielor pe podea; pe urmă, încremenire.

Spetează înaltă a fotoliului privea impasibilă spre cadavrul din brațele lui.

În spatele lui Bond se auzi o mişcare slabă; o mână apăru din spate, îi prinse bărbia şi o ridică.

Câteva clipe, Bond privi doi ochi scânteietori aflaţi în spatele unei măşti negre, înguste. Culese impresia unui chip ca de stâncă mai jos de borul pălăriei şi, fugitiv, cea a gulerului unui pardesiu maro-roşcat. Nu reuşi să mai vadă altceva înainte ca mâna să-i împingă capul în jos.

— Ai noroc, rosti vocea. N-am ordin să te omor. Ţi-a fost salvată viaţa de două ori în aceeaşi zi. Dar poţi spune organizaţiei tale că SMERŞ arată îndurare numai din întâmplare sau din greşeală. În cazul tău, prima oară ai fost salvat din întâmplare, iar acum din greşeală, căci ar fi trebuit să mi se dea ordin să omor orice spion străin care-şi face de lucru prin preajma trădătorului ăstuia cum se învârt muştele în jurul unei murdării de câine. Dar îţi voi lăsa cartea mea de vizită. Eşti jucător pasionat. Joci cărţi. Poate că într-o bună zi vei avea drept adversar pe unul dintre noi. Va fi bine să fii cunoscut ca spion.

Paşii din spate se opriră lângă umărul drept al lui Bond. În câmpul lui vizual apăru un braţ învelit într-o ţesătură cenuşie. Mâna lată, păroasă ce ieşea dintr-o manşetă albă, murdară ţinea un stilet aşa cum se ţine stiloul. Rămase câteva clipe deasupra dosului mâinii drepte a lui Bond, legată fedeleş de braţul fotoliului şi incapabilă să se mişte. Vârful stiletului execută trei tăieturi drepte, iuţi. A patra le traversă la capăt, imediat sub încheieturile degetelor.

Broboanele de sânge ce conturau un M răsturnat se îngroşară şi începură să picure pe podea.

Durerea nu se compara nici pe departe cu ceea ce îndura deja Bond, dar fu îndeajuns ca să-l facă să se cufunde iarăşi în inconştienţă.

Paşii se îndepărtară fără zgomot şi uşa fu închisă cu o mişcare neauzită.

În camera cufundată în tăcere pătrundeau, prin fereastra închisă, sunetele uşoare, dar vesele ale zilei de vară. Sus, pe peretele din stânga se vedeau două pete mici de lumină roz. Erau reflexiile dungilor de soare de iunie proiectate în sus de pe podea – proiectate în sus de două bălţi de sânge aflate la câţiva paşi una de alta.

Pe măsură ce trecea ziua, petele roz se mişcau încet pe perete. Şi deveneau treptat tot mai mari.

CAPITOLUL 19

Cortul cel alb

Când visezi că visezi, eşti pe punctul de a te trezi.

În următoarele două zile, James Bond rămase în această stare, fără să-şi recapete cunoştinţa. Urmărea defilarea viselor sale fără să facă vreun efort pentru a le perturba înşiruirea, deşi multe erau îngrozitoare şi toate erau dureroase. Ştia că se află într-un pat şi că zace pe spate şi nu se poate mişca, iar într-unul din momentele de semitrezie avu impresia că-n jurul lui se află oameni, dar nu făcu nici un efort ca să deschidă ochii şi să reintre în lume.

Se simţea mai în siguranţă în beznă şi o îmbrăţişă strâns.

În dimineaţa celei de-a treia zile, un coşmar sângeros îl trezi cu brutalitate, tremurând şi năduşind. Pe fruntea lui se afla o mână pe care-o asocia cu visul. Încercă să ridice un braţ şi să-l izbească din lateral pe posesorul mâinii, dar constată că braţele-i sunt imobile, legate de lateralele patului. Avea tot corpul legat de pat şi ceva ca un sicriu mare şi alb îl acoperea de la piept până la tălpi, împiedicându-l să vadă capătul

patului. Strigă un şir de obscenităţi, însă efortul îl secătui de puteri şi vorbele se topiră într-un suspin adânc. Din ochi i se prelinseră lacrimi de disperare şi de autocompătimire.

Sesiză că-i vorbeşte un glas de femeie şi treptat, cuvintele ajunseră la el. Părea să fie o voce blândă şi înţelese cu încetineală că e alinat şi că lângă el se află un prieten, nu un duşman. Nu-i venea să creadă. Fusese absolut convins că e captiv în continuare şi că tortura va reîncepe în scurt timp. Simţi cum îi e ştearsă faţa uşor, cu o pânză răcoroasă care mirosea a levănţică, apoi se cufundă iarăşi în lumea viselor.

Când se trezi din nou, după câteva ore, toate spaimele dispăruseră şi se simţea încălzit şi moleşit. Încăperea luminoasă era inundată de soare şi prin fereastră pătrundeau sunete ca dintr-o grădină. În fundal se auzea zgomotul valurilor mici pe o plajă. Îşi mişcă încet capul şi auzi un foşnet, iar sora medicală care-i şezuse la căpătâi se ridică şi-i intră în câmpul vizual. Era frumuşică; zâmbi şi-i luă pulsul.

— Ei, zău mă bucur că te-ai trezit în sfârşit! N-am auzit un limbaj atât de oribil în viaţa mea.

Bond îi zâmbi la rândul lui.

— Unde mă aflu? o întrebă, constatând surprins că vocea-i e fermă şi clară.

— Eşti într-un azil din Royale, iar eu am fost trimisă din Anglia să te îngrijesc. Suntem două; eu sunt sora Gibson. Acum stai liniştit până merg să-i spun doctorului că te-ai trezit. Ai fost inconştient de când te-au adus şi ne-am făcut griji.

Bond închise ochii şi-şi exploră mintal corpul. Cel mai tare îl dureau încheieturile mâinilor, gleznele şi mâna dreaptă, acolo unde-l tăiase rusul. În partea centrală a corpului nu simţea nimic. Presupuse că i s-a administrat un anestezic local. Restul corpului era stăpânit de o durere surdă, ca şi cum ar fi fost bătut cu amănuntul. Simţea peste tot strânsoarea bandajelor, iar gâtul şi bărbia nebărbierite zgâriau cearşafurile. După cum simţea perii, ştia că trecuseră cel puţin trei zile fără să se bărbierească. Asta însemna două zile după dimineaţa torturii.

Îşi pregătea în minte o listă scurtă de întrebări, când uşa se deschise şi apăru doctorul, urmat de soră, iar în spatele lor, silueta dragă a lui Mathis, un Mathis cu o expresie de nelinişte în spatele zâmbetului larg; acesta duse un deget la buze, merse la fereastră în vârful picioarelor şi se aşeză.

Medicul, un francez cu faţă tânără şi inteligentă, fusese luat de la îndatoririle sale în cadrul *Deuxième Bureau* ca să-l îngrijească pe Bond. Veni lângă acesta, îi puse mâna pe frunte şi se uită la temperaturile înscrise pe fişa de la căpătâiul patului. Îi vorbi cu francheţe:

— Dragul meu domn Bond, aveţi multe întrebări de pus, iar eu vă pot răspunde la majoritatea, zise el într-o engleză excelentă. Nu vreau să vă irosiţi forţele, aşa că vă voi prezenta aspectele importante, după care puteţi discuta câteva minute cu monsieur Mathis, care doreşte să obţină câteva detalii de la dumneavoastră. La drept vorbind, e prea devreme pentru această

discuție, dar vreau să vă liniștesc, ca apoi să ne putem ocupa de refacerea corpului dumneavoastră fără să ne batem capul prea mult cu mintea dumneavoastră.

Sora Gibson îi aduse doctorului un scaun și ieși din cameră.

— Sunteți aici de două zile, continuă doctorul. Mașina v-a fost găsită de un fermier aflat în drum spre piața din Royale; el a informat poliția. Cu o oarecare întârziere, monsieur Mathis a aflat că e mașina dumneavoastră și a mers imediat, cu oamenii săi, la Les Noctambules. V-au găsit pe dumneavoastră, pe Le Chiffre și, de asemenea, pe prietena dumneavoastră, domnișoara Lynd, care era nevătămată și, după spusele ei, nu a fost molestată. Era epuizată din cauza șocului, dar și-a revenit pe deplin și se află la hotel. Superiorii ei din Londra i-au dat instrucțiuni să rămână în Royale, la ordinele dumneavoastră, până când vă reveniți suficient ca să vă întoarceți în Anglia. Cei doi pistolari ai lui Le Chiffre sunt morți, fiecare ucis cu un singur glonț de calibrul 35 în ceafă. Judecând după lipsa oricărei expresii pe chipul lor, e evident că nu l-au văzut ori auzit pe atacator. Au fost găsiți în aceeași încăpere cu domnișoara Lynd. Le Chiffre e mort, împușcat între ochi cu o armă similară. Ați fost martor la moartea lui?

— Da, spuse Bond.

— Rănile dumneavoastră sunt grave, dar viața nu vă e în pericol, deși ați pierdut mult sânge. Dacă totul merge bine, vă veți reveni pe deplin

şi nici una din funcţiile organismului dumneavoastră nu va fi deteriorată.

Medicul zâmbi mohorât, apoi continuă:

— Însă mă tem că veţi avea în continuare dureri timp de câteva zile şi mă voi strădui să le alin cât mai mult cu putinţă. Acum, că v-aţi recăpătat cunoştinţa, vi se vor elibera braţele, dar nu trebuie să vă mişcaţi corpul, iar când dormiţi, sora are ordin să vă lege la loc braţele. Mai presus de toate, e important să vă odihniţi şi să vă recăpătaţi puterile. În momentul de faţă suferiţi de o stare gravă de şoc psihic şi fizic.

Doctorul se opri o clipă, apoi întrebă:

— Cât timp aţi fost maltratat?

— Cam o oră.

— Atunci faptul că sunteţi în viaţă e remarcabil şi vă felicit! Puţini oameni ar fi putut suporta ceea ce aţi îndurat. Poate că asta vă aduce o oarecare consolare. După cum vă poate spune monsieur Mathis, a trebuit de-a lungul anilor să tratez mai mulţi pacienţi care au suferit maltratări similare şi nici măcar unul n-a rezistat atât de bine ca dumneavoastră.

Medicul îl privi pe Bond câteva clipe, apoi se răsuci cu o mişcare bruscă spre Mathis.

— Aveţi la dispoziţie zece minute, după care veţi fi scos din cameră forţat. Dacă faceţi temperatura pacientului să crească, veţi da socoteală.

Le zâmbi larg amândurora şi ieşi. Mathis se apropie şi se aşeză pe scaunul doctorului.

— E un om de treabă, remarcă Bond. Îmi place de el.

— Lucrează pentru Birou, spuse Mathis. E într-adevăr un om de ispravă, într-o zi îți voi povesti despre el. Te consideră o minune, şi eu la fel. Însă astea pot să aştepte. După cum îți poți închipui, sunt multe de clarificat şi mă bate grozav la cap Parisul, la fel şi Londra, desigur, ba chiar şi Washingtonul, prin bunul nostru prieten Leiter. (Se întrerupse.) În paranteză fie spus, am un mesaj personal de la M. Mi-a telefonat chiar el. A spus doar să-ți comunic că e foarte impresionat. Am întrebat dacă asta e tot şi mi-a răspuns: „Eh, spune-i că Trezoreria e grozav de uşurată." Apoi a închis.

Bond zâmbi cu gura până la urechi, încântat. Cel mai mult îi încălzea sufletul faptul că M. îl sunase personal pe Mathis. Era un lucru nemaiauzit. Nici măcar existența lui M. nu era recunoscută vreodată, darămite identitatea lui. Îşi închipuia ce agitație trebuie să fi stârnit incidentul în organizația londoneză, ultraatentă cu securitatea.

— În ziua în care te-am găsit a sosit din Londra un bărbat înalt şi slab, ciung de un braț, continuă Mathis ştiind din propria experiență că aceste detalii de serviciu îl vor interesa pe Bond mai mult ca orice altceva şi-i vor face mare plăcere. El a rezolvat cu asistentele şi s-a ocupat de toate. Chiar şi maşina ți-e la reparat. Pare să fie şeful lui Vesper. A petrecut mult timp cu ea şi i-a dat instrucțiuni scrise să te îngrijească.

„Şeful Secției S, îşi zise Bond. Chiar că mi se oferă tratamentul pentru celebrități!"

— Acum, să trecem la afaceri, spuse Mathis. Cine l-a omorât pe Le Chiffre?

— SMERŞ.

Mathis fluieră încetişor şi exclamă pe un ton respectuos:

— Dumnezeule! Deci chiar erau pe urmele lui! Cum arăta individul?

Bond îi explică pe scurt ce se petrecuse până-n momentul morţii lui Le Chiffre, rezumându-se doar la detaliile strict esenţiale. O făcu cu efort, iar când încheie se bucură. Evocarea scenei în minte deşteptă în el întregul coşmar; fruntea i se umplu de broboane de sudoare şi-n corpul lui începu să pulseze o durere profundă.

Mathis îşi dădu seama că a mers prea departe. Vocea lui Bond devenea tot mai slabă şi ochii începeau să i se închidă. Închise carnetul de stenografie şi-şi lăsă mâna pe umărul lui.

— Iartă-mă, prietene! Totul s-a terminat şi te afli pe mâini bune. Totul e bine şi întregul plan s-a desfăşurat excelent. Am anunţat că Le Chiffre şi-a împuşcat cei doi complici, după care s-a sinucis pentru că nu era în stare să înfrunte o anchetă asupra fondurilor sindicatului. Strasbourgul şi nordul vuiesc. Acolo era considerat un mare erou, iar în Franţa, un stâlp al Partidului Comunist. Povestea asta cu bordeluri şi cazinouri i-a zdruncinat din temelii organizaţia şi toţi fug care-ncotro, ca nişte pisici opărite. În momentul de faţă, Partidul Comunist declară că individul nu era în toate minţile, dar asta nu ajută prea mult, după căderea nervoasă destul de recentă a lui Thorez.

Creează impresia că toți barosanii lor sunt țăcăniți. Dumnezeu știe cum au să descâlcească toată povestea!

Mathis văzu că entuziasmul lui a avut efectul dorit: ochii lui Bond erau mai strălucitori.

— Un ultim mister, după care promit că plec, zise el uitându-se la ceas. Doctorul o să-mi vrea pielea în câteva clipe. Ia spune, ce-i cu banii? Unde sunt? Unde i-ai ascuns? Ți-am cercetat camera până-n cele mai mici amănunte. Nu-s acolo.

Bond zâmbi cu gura până la urechi.

— Ba sunt – mai mult sau mai puțin. Pe ușa fiecărei încăperi se află un pătrat mic din plastic negru, pe care scrie numărul camerei. Pe partea dinspre coridor, fireşte. În seara aceea, când Leiter a plecat, am deschis pur şi simplu ușa, am scos şuruburile plăcuței cu numărul, am pus sub el cecul împăturit şi am înşurubat la loc plăcuța. Îl vei găsi acolo. Mă bucur că englezul cel prost tot poate să-l învețe câte ceva pe francezul cel isteț, adăugă el zâmbind.

Mathis râse încântat.

— Presupun că te gândeşti că mi-ai plătit cu asta faptul că am ştiut ce pun la cale soții Muntz. Ei bine, zic că suntem chit! Apropo, i-am săltat. Doi indivizi oarecare, lipsiți de importanță, angajați pentru treaba asta. Vom avea grijă să capete câțiva ani la răcoare.

Se ridică în grabă, căci doctorul intră în cameră ca o furtună şi-i aruncă lui Bond o privire.

— Afară! îi zise lui Mathis. Afară şi să nu vă întoarceți!

Mathis avu timp doar să-i facă vesel semn cu mâna lui Bond şi să strige iute câteva cuvinte de rămas-bun înainte de a fi scos din încăpere. Bond auzi pe coridor un torent de replici aprinse în franceză, răsunând tot mai slab. Rămase întins, epuizat, dar îmbărbătat de tot ce aflase. În timp ce luneca într-un somn agitat, îşi dădu seama că se gândeşte la Vesper.

Mai existau întrebări la care trebuia răspuns, dar puteau să aştepte.

CAPITOLUL 20

Natura răului

Bond făcea progrese frumoase. Când Mathis veni în vizită trei zile mai târziu, şedea pe pat în capul oaselor şi avea braţele libere. Partea inferioară a corpului său era în continuare acoperită de cortul lunguieţ, însă Bond părea vioi şi împunsăturile de durere care-l făceau să strângă din pleoape apăreau doar când şi când.

Mathis părea descurajat.

— Uite-ţi cecul, îi zise el. Mi-a făcut plăcere să circul cu patruzeci de milioane de franci în buzunar, dar presupun că ai face bine să-l semnezi, ca să-l pot depune în contul tău de la Crédit Lyonnais. Nici urmă de prietenul nostru din SMERŞ. Nici o afurisită de urmă! Pesemne că a ajuns la vilă pe jos sau cu bicicleta, pentru că nu l-ai auzit când a sosit şi, evident, nu l-au auzit nici cei doi pistolari. E cam exasperant. N-avem mai deloc informaţii despre organizaţia asta, SMERŞ, şi nici Londra n-are. Washingtonul spune că a avut, dar s-au dovedit a fi obişnuitele date echivoce obţinute din interogatoriile refugiaţilor, şi ştii că astea-s cam tot atât de utile ca interogarea englezului obişnuit de pe stradă pe

tema Serviciului Secret britanic sau a francezului obişnuit pe tema *Deuxième Bureau*.

— Pesemne că individul a venit de la Leningrad la Berlin, trecând prin Varşovia, spuse Bond. Din Berlin există din belşug rute deschise spre restul Europei. Probabil că acum s-a întors la el acasă şi e mustrat cu asprime pentru că nu m-a împuşcat şi pe mine. Îmi imaginez că există un dosar consistent despre mine, ca urmare a una-două misiuni pe care mi le-a dat M. după război. Evident, s-a gândit că e isteț din partea lui să-şi scrijelească iniţiala pe mâna mea.

— Ce iniţială e aia? întrebă Mathis. Doctorul spune că tăieturile arată ca un M pătrăţos, cu o coadă în partea de sus. Zicea că nu înseamnă nimic.

— Ei bine, am apucat doar să le zăresc înainte să leşin, dar de atunci am văzut tăieturile de mai multe ori, la schimbarea pansamentului, şi sunt sigur că alcătuiesc litera rusească Ş. Seamănă cu un M răsturnat, cu o coadă. Pare logic; SMERŞ e prescurtarea de la „Smiert şpionam", adică „Moarte spionilor", iar el crede că m-a etichetat drept „şpion". E o pacoste, pentru că probabil M. va spune că trebuie să merg din nou la spital după ce mă întorc la Londra, ca să mi se facă o grefă de piele pe tot dosul mâinii. Dar nu contează prea mult. M-am hotărât să-mi dau demisia.

Mathis se uită la el cu gura căscată şi-l întrebă, nevenindu-i să creadă:

— Demisia?! De ce naiba?

Bond îşi mută privirea de la Mathis şi-şi studie mâinile bandajate.

— În timp ce eram bătut, mi-am dat seama brusc că-mi place ideea de a fi în viață. Înainte să începă, Le Chiffre a folosit o expresie care mi-a rămas înfiptă-n minte... „joacă de-a pieile-roşii". Spunea că asta am făcut până acum. Ei bine, mi-am zis dintr-o dată că s-ar putea să aibă dreptate. Vezi tu, continuă el privindu-şi mai departe bandajele, când eşti tânăr pare uşor să faci diferența între bine şi rău, dar pe măsură ce trec anii, devine mai greu. La şcoală e uşor să-ți alegi răufăcătorii şi eroii şi creşti dorindu-ți să fii erou şi să-i omori pe răufăcători.

Se uită la Mathis cu un aer încăpățânat.

— Ei bine, în ultimii câțiva ani am omorât doi răufăcători. Primul a fost în New York – un expert japonez în cifruri, care ne spărgea codurile la etajul treizeci şi şase al clădirii RCS din centrul Rockefeller, unde-şi au japonezii consulatul. Am închiriat o cameră la etajul patruzeci al clădirii învecinate, aşa că puteam să mă uit peste drum şi să-l văd cum lucrează. Apoi am luat cu mine un coleg din ramura din New York a organizației noastre, plus două puşti Remington de calibrul 30, cu vizor telescopic şi amortizor. Le-am introdus pe furiş în camera mea şi am stat acolo zile întregi, aşteptând prilejul potrivit. Colegul meu a tras spre individ cu o clipă înainte de mine. Misiunea lui era doar să găurească geamurile cu un glonț, ca să-l pot împuşca pe japonez prin gaură. Centrul Rockefeller are geamuri groase, ca să nu se audă zgomotul de afară. A mers foarte bine. Aşa cum m-am aşteptat, glonțul lui a ricoşat din geam şi a ajuns Dumnezeu ştie unde. Eu însă am

tras imediat după aceea, prin gaura făcută de el. L-am nimerit pe japonez în gură când s-a întors ca să se uite ca prostul la geamul spart.

Timp de un minut, Bond se mulțumi să fumeze, apoi continuă:

— A fost o treabă ca lumea. Îngrijită și curată. De la trei sute de metri distanță. Fără contact personal. A doua oară, în Stockholm, n-a fost la fel de frumos. A trebuit să omor un norvegian care făcea muncă de agent dublu, pentru nemți, împotriva noastră. Reușise să aranjeze capturarea a doi dintre oamenii noștri – și probabil uciderea lor, ce știu eu. A trebuit să fie o operațiune complet tăcută, din diferite motive. Am ales dormitorul apartamentului lui și un cuțit. Și, ei, să zicem că n-a vrut să moară prea repede. Pentru astea două misiuni mi s-a acordat un indicativ cu zero-zero. M-am simțit grozav și am dobândit reputația de agent bun și dur. În Serviciul nostru, indicativul cu doi de zero înseamnă că, pe parcursul unei misiuni, a trebuit să omori pe careva cu sânge rece.

Ridică privirea spre Mathis.

— Toate astea-s bune și frumoase. Eroul omoară doi răufăcători, dar când eroul Le Chiffre vrea să-l omoare pe răufăcătorul Bond, iar răufăcătorul Bond știe că nu-i deloc răufăcător, vezi cealaltă față a medaliei. Răufăcătorii și eroii se amestecă și se confundă. Fireşte, adăugă el văzând că Mathis dă să contraargumenteze, intervine patriotismul, care face să pară totul în regulă, dar povestea asta cu țara bună și țara rea începe să se cam demodeze. Azi combatem comunismul. Foarte bine. Dacă aș fi trăit acum cincizeci

de ani, tipul de conservatorism pe care-l avem azi ar fi fost la un pas de a fi numit comunism şi ar fi trebuit să ni se spună să mergem să-l combatem. Istoria se derulează rapid în prezent, iar eroii şi răufăcătorii fac mereu schimb de roluri.

Mathis se holbă la el şocat, apoi se plesni uşor peste cap şi-şi lăsă mâna pe braţul lui Bond, cu un gest liniştitor.

— Vrei să spui că scumpul de Le Chiffre, care şi-a dat toată silinţa să te transforme în eunuc, nu intră în categoria răufăcătorilor? După tâmpeniile pe care le spui, oricine ar crede că ţi-a tăbăcit capul, nu... (Făcu un semn spre mijlocul patului.) Aşteaptă doar să-ţi spună M. să-i vii de hac unui nou Le Chiffre. Pariez că ai s-o faci! Şi cu SMERŞ cum rămâne? Văd bine că nu-ţi place ideea ca indivizii ăştia să umble prin Franţa şi să omoare pe oricine consideră ei că le-a trădat preţiosul sistem politic. Eşti un afurisit de anarhist!

Ridică braţele cu un gest teatral şi le lăsă să cadă neajutorate pe lângă corp. Bond izbucni în râs şi replică:

— În regulă. Să-l luăm pe prietenul meu, Le Chiffre. E foarte simplu să spunem că a fost un om malefic, cel puţin pentru mine e uşor, fiindcă ceea ce mi-a făcut a fost malefic. Dacă s-ar afla în clipa asta aici, n-aş ezita să-l omor, dar ca răzbunare personală, mă tem, şi nu dintr-un motiv moral înalt sau de dragul ţării mele.

Ridică privirea spre Mathis, ca să vadă cât de tare începeau să-l plictisească aceste rafinări introspective ale unei chestiuni care, pentru

prietenul lui, ținea pur și simplu de îndatorire. Acesta îi zâmbi.

— Continuă, dragă prietene! E foarte interesant să-l văd pe acest nou Bond. Englezii sunt atât de ciudați! Ca un set de cutii chinezești puse una într-alta. Durează foarte mult să ajungi la cea din mijloc. Când ajungi la ea, rezultatul nu te răsplătește câtuși de puțin, însă procesul e instructiv și distractiv. Continuă, dezvoltă-ți argumentele! Ar putea să conțină lucruri pe care să i le servesc șefului meu data viitoare când vreau să scap de o însărcinare neplăcută! zise el zâmbind răutăcios.

Bond îl ignoră și spuse:

— Ca să facem diferența între bine și rău, am confecționat două imagini ce reprezintă extremele – cel mai intens negru și cel mai pur alb – și le-am botezat Dumnezeu și Dracul. Dar procedând astfel, am trișat un pic. Imaginea lui Dumnezeu e clară, poți să-I vezi fiecare fir din barbă. Dar Dracul – el cum arată?!

Bond îl privi triumfător pe Mathis; acesta râse ironic.

— E femeie!

— Toate bune și frumoase, dar m-am tot gândit la lucrurile astea și mă întreb de partea cui ar trebui să fiu. Începe să-mi pară foarte rău pentru Dracul și pentru discipolii lui ca bunul Le Chiffre. Dracului îi merge teribil de prost, iar mie îmi place să fiu totdeauna de partea celui defavorizat. Nu-i dăm bietului flăcău nici o șansă! Există o Carte Sfântă despre bunătate și cum să fii bun și așa mai departe, dar nu există nici o Carte Malefică despre rău și cum

să fii rău. Dracul n-are profeți care să-i scrie cele Zece Porunci, nici echipă de autori care să-i scrie biografia. Cazul lui se desfăşoară într-un mod complet prestabilit. Nu ştim despre el nimic în afara numeroaselor poveşti pe care ni le-au spus părinții şi profesorii la şcoală. Dracul n-are nici o carte din care să putem afla natura răului în toate formele sale, cu parabole despre oameni malefici, proverbe despre oameni malefici, folclor despre oameni malefici. Dispunem doar de exemplul viu al oamenilor care sunt mai puțin buni şi de intuiția noastră. Aşadar, continuă Bond, înflăcărându-se cu argumentația, Le Chiffre îndeplinea un scop minunat, un scop de-a dreptul vital, poate cel mai bun şi mai înalt dintre scopuri. Prin existența-i malefică, la distrugerea căreia am contribuit cu nesăbuință, el crea o normă a răului în raport cu care – şi numai în raport cu ea – poate exista o normă opusă a binelui. În scurtul răstimp cât l-am cunoscut, am avut privilegiul de a-i vedea şi evalua răutatea şi cunoscându-l am devenit oameni mai buni şi mai virtuoşi.

– Bravo! replică Mathis. Sunt mândru de tine. Ar trebui să fii torturat în fiecare zi. Trebuie neapărat să-mi amintesc să fac ceva malefic diseară. Trebuie să încep neîntârziat! Am câteva crestături pe răboj – doar câteva mici, din păcate, adăugă el cu regret. Acum însă, că am văzut lumina, voi lucra cu iuțeală. Ce minunat mă voi distra! Ia să vedem, cu ce să încep: omucidere, incendiere, viol? Nu, astea sunt delicte minore! Trebuie neapărat să-l

consult pe bunul marchiz de Sade. În chestiunile de felul ăsta sunt copil, de-a dreptul copil!

Entuziasmul îi dispăru brusc.

— Ah, dar conştiinţa noastră, dragul meu Bond! Ce ne facem cu ea în timp ce comitem un păcat savuros? Asta e o problemă. E o persoană iscusită conştiinţa asta, şi foarte bătrână, bătrână cât prima familie de maimuţe antropoide care i-a dat naştere! Trebuie să cumpănim cu foarte mare atenţie problema aceasta, altfel ne va strica distracţia. Desigur, ar trebui s-o ucidem întâi pe ea, numai că e greu de răpus. Va fi dificil, însă, dacă reuşim, am putea fi chiar mai răi decât Le Chiffre! Pentru tine, dragă James, e uşor. Poţi să începi prin a-ţi da demisia. Ideea asta a ta e strălucită, un început splendid al noii tale cariere. Şi atât de simplă! Orice om are în buzunar revolverul demisiei. Nu trebuie decât să apeşi pe trăgaci, şi faci o gaură mare în ţara ta şi, simultan, în conştiinţa ta. Crimă şi sinucidere cu un singur glonţ! Splendid! Ce profesie dificilă şi glorioasă! În ceea ce mă priveşte, trebuie să îmbrăţişez pe dată noua cauză.

Se uită la ceas.

— Bun! Am început deja. Am întârziat jumătate de oră la o şedinţă cu şeful poliţiei.

Se ridică în picioare râzând.

— M-am distrat de minune, dragul meu James. Zău că ar trebui să vorbeşti în public! Cât priveşte mica ta problemă, treaba asta cu imposibilitatea de a face diferenţa între oamenii buni şi cei răi, între răufăcători şi eroi şi aşa mai departe... Abstract vorbind, desigur,

e o problemă dificilă. Secretul constă în experiența personală – dacă te-ai născut chinez sau englez.

La ușă se opri.

– Recunoşti că Le Chiffre ți-a făcut rău la modul personal şi că l-ai omorî dacă ți-ar apărea acum în față? Ei bine, când te întorci la Londra, vei descoperi că există şi alți Le Chiffre care urmăresc să te distrugă şi să-ți distrugă prietenii şi țara. Îți va vorbi M. despre ei. Iar acum, că ai văzut un om cu adevărat malefic, vei şti cât de malefici pot fi acei indivizi şi vei porni să-i distrugi, ca să te aperi şi să-i aperi pe cei pe care-i iubeşti. Nu vei aştepta ca să argumentezi. Acum ştii cum arată şi ce le pot face altora. S-ar putea să fii ceva mai pretențios în privința misiunilor pe care le accepți. S-ar putea să vrei să fii sigur că ținta chiar e neagră, dar în lume există ținte cu adevărat negre din belşug. Mai există încă multe lucruri de făcut pentru tine. Şi le vei face. Iar când te vei îndrăgosti şi vei avea o iubită sau o soție şi copii pe care să-i îngrijeşti, îți va părea cu atât mai uşor.

Mathis deschise uşa şi se opri în prag.

– Înconjoară-te cu ființe omeneşti, dragul meu James. E mai uşor să lupți pentru ele decât pentru principii. Dar nu mă dezamăgi devenind tu însuți uman! încheie el râzând. Am pierde o maşinărie minunată!

Făcând un semn de salut cu mâna, închise uşa.

– Hei! strigă Bond.

Însă pașii se stinseră iute pe coridor.

CAPITOLUL 21

Vesper

În ziua următoare, Bond ceru s-o vadă pe Vesper. Înainte nu voise. I se spusese că ea venea în fiecare zi la azil şi întreba de el. Sosiseră flori de la ea. Lui nu-i plăceau florile, aşa că-i ceruse surorii să le ducă altui pacient. După ce incidentul se repetă a doua oară, nu mai sosiră flori. Bond nu voise s-o jignească, dar îi displăcea să aibă în jur obiecte feminine. Florile păreau să ceară recunoaşterea persoanei care le-a trimis, să transmită constant un mesaj de compasiune şi afecțiune. Pe Bond îl irita acest lucru. Îi displăcea să fie răsfățat – răsfățul îi stârnea claustrofobie.

Ideea că va trebui să-i explice lui Vesper o parte din aceste lucruri îl plictisea. Şi îl stânjenea faptul că va trebui să-i pună vreo două întrebări care-l nedumereau complet, întrebări despre purtarea ei. Era aproape sigur că răspunsurile o vor face să arate ca o neghioabă. Pe de altă parte, trebuia să se gândească la raportul complet pe care-l va alcătui pentru M. Nu voia să fie nevoit s-o critice pe Vesper în acel raport. Asta o putea costa cu uşurință serviciul.

Dar, mai presus de toate, în sinea lui recunoştea că evita răspunsul la o întrebare mai dureroasă.

Medicul îi vorbise deseori despre vătămările pe care le suferise. Îi spusese de fiecare dată că bătaia cumplită pe care o încasase nu va avea efecte negative. Îi spusese că se va însănătoşi pe deplin şi că nu şi-a pierdut nici una din capacităţi. Însă dovezile pe care i le furnizau propriii ochi şi propriii nervi respingeau aceste asigurări liniştitoare. Avea în continuare inflamaţii şi vânătăi dureroase şi ori de câte ori efectul injecţiilor trecea, răbda dureri atroce. Mai presus de toate, imaginaţia lui avusese de suferit. Timp de o oră, în camera aceea, cu Le Chiffre, bătaia îi imprimase certitudinea impotenţei şi-i lăsase în minte o cicatrice pe care o putea vindeca numai experienţa.

Din ziua când făcuse cunoştinţă cu Vesper în barul de la Hermitage, o considerase dezirabilă şi ştia că, dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel în clubul de noapte, dacă Vesper ar fi reacţionat altfel şi dacă n-ar fi existat răpirea, ar fi încercat să se culce cu ea în seara aceea. Chiar şi ulterior, în maşină şi-n faţa vilei, când Dumnezeu ştie că avea alte lucruri la care să se gândească, erotismul îi fusese puternic stârnit la vederea goliciunii ei indecente.

Iar acum, că putea s-o vadă din nou, se temea. Se temea că simţurile şi corpul lui nu vor reacţiona la frumuseţea ei senzuală. Se tema că nu va simţi nici un fior de dorinţă şi că sângele nu i se va înfierbânta. Transformase în mintea lui această

primă întâlnire într-un test şi evita să afle răspunsul. Recunoştea că din acest motiv voise să aştepte, ca să-i dea organismului său o şansă de a reacţiona, de asta amânase mai bine de o săptămână prima lor întâlnire. Ar fi vrut s-o mai amâne, dar îşi explică în sinea lui că trebuia să-şi scrie raportul, că se putea de la o zi la alta să vină un emisar din Londra care să vrea să audă povestea întreagă, că ziua de azi e tot atât de bună ca aceea de mâine, că e cazul oricum să afle adevărul, cât ar fi de drastic.

Aşadar, în ziua a opta ceru s-o vadă, dimineaţa devreme, când se simţea înviorat şi puternic după odihna din timpul nopţii.

Absolut fără motiv, se aşteptase că va vedea la ea vreun semn al experienţelor prin care trecuse, că va fi palidă şi va părea chiar bolnavă. Nu era pregătit să dea cu ochii de fata înaltă şi bronzată, în rochie din mătase indiană, cu o curea neagră în talie, care intră fericită pe uşă şi se opri în faţa lui zâmbind.

— Dumnezeule mare, Vesper! exclamă el cu un gest ironic de bun-venit. Arăţi de-a dreptul splendid! Pesemne că dezastrele te fac să înfloreşti! Cum ai reuşit să te alegi cu bronzul ăsta minunat?

— Mă simt foarte vinovată, răspunse fata aşezându-se lângă el. Dar am făcut plajă în fiecare zi, de când eşti tu aici. Doctorul mi-a ordonat s-o fac, la fel şi şeful Secţiei S., aşa că, ştii, m-am gândit că nu ţi-ar ajuta la nimic dacă aş sta tristă în cameră toată ziua. Am găsit o plajă de nisip minunată în josul coastei; îmi iau

mâncare pentru prânz şi o carte şi merg acolo în fiecare zi, întorcându-mă abia seara. Există un autobuz care mă duce şi mă aduce, am doar puţin de mers peste dune, şi am reuşit să trec peste faptul că plaja e pe drumul spre vilă.

Glasul îi şovăi. Menţionarea vilei făcuse pleoapele lui Bond să tremure o clipă. Ea continuă cu curaj, refuzând să se lase înfrântă de lipsa lui de reacţie.

— Doctorul spune că în curând ţi se va da voie să te ridici din pat. Mă gândeam că poate... Mă gândeam că poate vei veni cu mine pe plaja asta, mai încolo. Doctorul spune că băile în mare ţi-ar face foarte bine.

Bond scoase un mârâit sceptic.

— Dumnezeu ştie când voi putea face baie în mare! Doctorul vorbeşte ca să se-audă vorbind. Iar când voi putea face baie în mare, probabil va fi mai bine s-o fac singur o vreme. Nu vreau să sperii pe nimeni. Lăsând tot restul la o parte, zise el aruncând o privire semnificativă în jos, corpul meu e tot numai cicatrice şi vânătăi. Dar tu distrează-te! Nu există nici un motiv să nu te distrezi.

Asprimea din vocea lui şi tonul nedrept o durură pe Vesper.

— Îmi pare rău! Mă gândeam doar... Încercam doar să...

Ochii i se umplură brusc de lacrimi. Înghiţi cu greutate.

— Voiam... Voiam să te ajut să te însănătoşeşti!

Glasul i se sugrumă. Se uită la el cu o mină jalnică, înfruntând acuzaţia din ochii şi din purtarea

lui, apoi cedă, își îngropă fața în palme și izbucni în hohote.

— Îmi pare rău! rosti ea înfundat. Îmi pare nespus de rău!

Bâjbâia cu o mână în poșetă, în căutarea unei batiste.

— Totul e din vina mea. Știu că e doar vina mea! spuse tamponându-și ochii.

Bond se înmuie pe dată; întinse o mână bandajată și o așeză pe genunchiul fetei.

— Nu-i nimic, Vesper. Îmi pare rău că am fost atât de dur, numai că te invidiam că te-ai bucurat de soare, în timp ce eu zac aici. Imediat ce mă voi simți destul de bine, voi veni cu tine și trebuie să-mi arăți plaja ta. Desigur, e tocmai ceea ce vreau. Va fi minunat să ies din nou în aer liber!

Vesper îi apăsă mâna, apoi se ridică și se duse la fereastră. După câteva clipe, își făcu de lucru cu fardurile, apoi se întoarse lângă pat. Bond o privi cu tandrețe. La fel ca toți bărbații aspri și reci, devenea cu ușurință sentimental. Fata era foarte frumoasă și el simțea căldură față de ea. Hotărî să-și formuleze întrebările cât mai blând cu putință.

Îi oferi o țigară și discutară o vreme despre vizita șefului Secției S. și despre reacțiile celor din Londra la înfrângerea totală a lui Le Chiffre.

Din spusele ei se deducea clar că obiectivul final al planului fusese atins cu prisosință. Povestea continua să se lățăie în paginile ziarelor din lumea întreagă și corespondenții majorității ziarelor engleze și americane fuseseră în Royale, încercând să dea de urma milionarului

jamaican care-l învinsese pe Le Chiffre la masa de joc. Ajunseseră la Vesper, dar ea acoperise totul bine. Versiunea oferită de ea era aceea că Bond i-a spus că pleacă mai departe, la Cannes şi apoi la Monte Carlo, ca să joace cu banii câştigaţi. Vânătoarea se mutase în sudul Franţei. Mathis şi poliţia şterseseră complet toate celelalte urme, iar presa era obligată să se concentreze pe Strasbourg şi pe haosul din rândurile comuniştilor francezi.

— Apropo, Vesper, zise Bond după o vreme. Ce s-a întâmplat de fapt cu tine după ce ai plecat de la masă, în clubul de noapte? N-am văzut decât răpirea propriu-zisă.

Îi relată pe scurt scena din faţa cazinoului.

— Mă tem că mi-am pierdut capul, răspunse Vesper evitându-i privirea. Nu l-am văzut pe Mathis nicăieri în holul de la intrare, aşa că am ieşit, iar portarul m-a întrebat dacă sunt domnişoara Lynd, apoi mi-a zis că bărbatul care a trimis biletul aşteaptă într-o maşină, la dreapta scării. Cumva, n-am fost deosebit de surprinsă. Îl ştiam pe Mathis numai de o zi-două şi nu ştiam cum lucrează, aşa că am coborât spre maşină, care era la distanţă, în dreapta, mai mult sau mai puţin în umbră. Tocmai când să ajung la ea, cei doi oameni ai lui Le Chiffre au sărit din spatele altei maşini parcate în şir şi mi-au tras pur şi simplu fusta peste cap.

Vesper roşi şi se uită spăsită la Bond.

— Sună ca un truc copilăresc, dar la drept vorbind e teribil de eficace! Te trezeşti prizonier de-a binelea şi, cu toate că am ţipat, nu cred

să se fi auzit vreun sunet de sub fusta mea. Am dat din picioare cât de tare a putut, însă n-a ajutat la nimic, fiindcă nu vedeam şi nu puteam face absolut nimic cu braţele. Eram legată fedeleş, ca un pui. Cei doi m-au luat şi m-au aruncat pe bancheta din spate a maşinii. Am continuat să mă zbat, fireşte, iar când maşina a pornit, în timp ce indivizii încercau să-mi lege o frânghie sau ceva similar peste cap, pe deasupra fustei, am reuşit să-mi eliberez un braţ şi să-mi arunc pe geam poşeta. Sper că a ajutat cât de cât.

Bond încuviinţă cu capul.

— A fost un gest instinctiv. Mă gândeam doar că nu vei avea habar ce s-a întâmplat cu mine şi eram îngrozită. A fost primul lucru care mi-a trecut prin minte.

Bond ştia că indivizii voiseră de fapt să pună mâna pe el şi că, dacă Vesper nu şi-ar fi aruncat poşeta, ar fi aruncat-o probabil chiar ei, imediat ce-l vedeau apărând pe trepte.

— A ajutat într-adevăr, zise el. Dar de ce nu mi-ai dat nici un semn când m-au prins în fine, după accidentul de maşină, când ţi-am vorbit? Am fost grozav de îngrijorat! Mă gândeam că poate te-au lovit şi te-au făcut să leşini sau mai ştiu eu ce.

— Mă tem că eram inconştientă, zise Vesper. Am leşinat o dată din cauza lipsei de aer, iar când mi-am revenit, am văzut că făcuseră o gaură în rochie, în dreptul feţei mele. Pesemne că am leşinat din nou. Nu-mi aduc aminte prea multe din cele petrecute până să ajungem la vilă. Mi-am dat seama că ai fost

prins abia când te-am auzit că încerci să vii după mine pe coridor.

– Şi nu s-au atins de tine? N-au încercat să-şi facă de cap cu tine în timp ce eu mâncam bătaie?

– Nu, spuse Vesper. M-au aşezat pe un fotoliu şi atât. Au băut şi au jucat cărți – cred că era belotă, din câte-am auzit –, pe urmă au adormit. Presupun că aşa le-a venit de hac tipul din SMERŞ. Mi-au legat picioarele şi m-au pus pe un fotoliu într-un colț, cu fața la perete, aşa că nu l-am văzut deloc pe SMERŞ. Am auzit nişte zgomote ciudate – presupun că ele m-au trezit. Şi pe urmă un sunet ca şi cum unul din cei doi ar fi căzut de pe fotoliu. Apoi nişte paşi şi o uşă închizându-se, după care nu s-a mai întâmplat nimic până când au năvălit Mathis şi poliția, câteva ore mai târziu. Am dormit mai tot timpul. Habar n-aveam ce s-a întâmplat cu tine, dar... (Şovăi.) O dată am auzit un țipăt cumplit. Părea foarte îndepărtat. Cel puțin cred că a fost un țipăt. La momentul respectiv m-am gândit că se poate să fi fost un coşmar.

– Mă tem că eu eram, spuse Bond.

Vesper întinse mâna şi o atinse pe a lui; i se umplură ochii de lacrimi.

– E oribil! zise ea. Ceea ce ți-au făcut... Şi a fost doar vina mea. Dacă...

Îşi îngropă fața în palme.

– Nu-i nimic, spuse Bond liniştitor. N-are rost să regretăm ceea ce nu mai poate fi schimbat. Acum s-a terminat şi slavă cerului că nu s-au legat de tine, adăugă el lovind-o uşurel pe genunchi. Aveau de gând să se apuce de tine

după ce mă frăgezeau ca lumea. („Frăgezit" sună bine, îşi zise în sinea lui.) Avem o grămadă de motive să mulţumim SMERŞ. Acum hai să uităm de toate astea. Categoric n-a fost vina ta. Oricine ar fi căzut în capcana biletului aceluia. Şi oricum, e de domeniul trecutului, adăugă el pe un ton vioi.

Vesper îl privi recunoscătoare printre lacrimi.

— Chiar promiţi? Credeam că nu mă vei ierta niciodată. Voi... voi încerca să mă revanşez. Cumva.

„Cumva?" îşi zise Bond. O privi: îi zâmbea, aşa că-i răspunse cu un zâmbet.

— Ai face bine să te păzeşti, replică el. S-ar putea să-ţi amintesc ce-ai spus!

Ea i se uită în ochi fără o vorbă, dar provocarea enigmatică îi reveni în privire. Îi apăsă mâna şi se ridică, spunând:

— Promisiunea e promisiune.

De astă dată ştiau amândoi în ce constă promisiunea. Vesper îşi luă poşeta de pe pat şi se îndreptă spre uşă. Acolo se uită la Bond cu un aer grav şi-l întrebă:

— Să vin mâine?

— Da, Vesper, te rog. Mi-ar plăcea. Şi te rog, mai explorează! Va fi plăcut să ne gândim la ce putem face când cobor din pat. Te vei gândi la unele lucruri de făcut?

— Da. Te rog, fă-te bine repede!

Se priviră preţ de o clipă, după care ea ieşi şi închise uşa, iar Bond ascultă sunetul paşilor ei până când se stinse.

Berlina grăbită

Începând din ziua aceea, Bond se însănătoşi cu repeziciune.

Stând în capul oaselor pe pat, îşi scrise raportul pentru M. Luă în uşor ceea ce considera şi acum comportament de amator din partea lui Vesper. Jonglând cu nişte accente, făcu în aşa fel încât răpirea să sune mai machiavelică decât fusese în realitate. Lăudă calmul şi cumpătul lui Vesper pe tot parcursul episodului, fără să spună că unele din acțiunile ei îi păreau inexplicabile.

Vesper venea în fiecare zi să-l vadă, iar el aştepta cu emoție aceste vizite. Îi povestea fericită despre aventurile din ziua precedentă, despre explorările făcute pe coastă şi despre restaurantele unde mâncase. Se împrietenise cu şeful poliției şi cu unul dintre directorii cazinoului, iar aceştia o scoteau în oraş seara şi câteodată îi împrumutau o maşină în timpul zilei. Supraveghea reparațiile automobilului Bentley, care fusese remorcat şi dus la fabrica de autobuze din Rouen, şi chiar avusese grijă ca lui Bond să i se trimită haine din apartamentul său londonez. Din garderoba lui inițială nu supraviețuise nimic. Fiecare petic de

țesătură fusese tăiat fâșii în căutarea celor patruzeci de milioane de franci.

Nu mai vorbeau deloc de afacerea Le Chiffre. Vesper îi povestea uneori lui Bond istorioare amuzante despre biroul șefului Secției S. Reieși că se transferase acolo de la WRNS[1]. Iar el îi povesti unele din aventurile sale în Serviciul Secret.

Descoperi că poate să-i vorbească cu ușurință și asta îl surprinse. Cu majoritatea femeilor, purtarea lui era un amestec de închidere în sine și pasiune. Manevrele îndelungate de seducție îl plictiseau tot atât de mult ca încurcătura ulterioară a despărțirii. Caracterul inevitabil al tiparului urmat de fiecare relație avea pentru el ceva oribil. Parabola convențională – sentimente, atingerea mâinii, sărutul, sărutul pasional, atingerea corpului, apogeul în pat, apoi mai mult pat, apoi mai puțin pat, apoi plictiseala, lacrimile și la urmă resentimentele – îi părea rușinoasă și ipocrită. Se străduia să evite chiar și mai mult punerea în scenă a fiecărui act din această piesă – întâlnirea la o petrecere, restaurantul, taxiul, apartamentul lui, apartamentul ei, apoi sfârșitul de săptămână la malul mării, pe urmă iarăși apartamentele, apoi alibiurile furișe și ultimul „adio" furios, rostit pe un prag, în ploaie. Cu Vesper însă nu putea fi nimic din toate astea.

În contextul camerei banale și al plictiselii tratamentului, prezența ei era în fiecare zi o oază de plăcere, un lucru pe care să-l aștepte cu

[1] Prescurtare de la Women's Royal Navy Service, ramura feminină a marinei militare regale.

nerăbdare. În conversațiile lor exista doar camaraderie, cu o undă ascunsă, îndepărtată, de pasiune. În fundal se afla savoarea nerostită a promisiunii care avea să fie împlinită la momentul oportun, când le convenea amândurora. Peste toate astea plana umbra vătămărilor lui şi chinul de Tantal al vindecării lente.

Indiferent dacă lui Bond îi convenea sau nu, mlădița scăpase deja de cuțitul lui şi era gata să înflorească.

Îşi revenea în puteri în etape agreabile. I se dădu voie să coboare din pat, apoi i se dădu voie să şadă în grădină. Pe urmă avu voie să facă o plimbare scurtă pe jos, apoi una lungă cu maşina. Şi după aceea sosi după-amiaza când doctorul sosi într-o vizită scurtă de la Paris şi-l decretă însănătoşit. Vesper îi aduse hainele, îşi luă la revedere de la surori şi maşina închiriată îi luă de la azil.

Trecuseră trei săptămâni de când se aflase la un pas de moarte; venise luna iulie, şi vara fierbinte scânteia de-a lungul coastei şi pe mare. Bond absorbi momentul cu toate simțurile.

Destinația lor avea să fie o surpriză pentru el. Nu voise să se întoarcă la unul din hotelurile mari din Royale, iar Vesper spusese că va găsi un loc departe de oraş. Însă insista să păstreze misterul şi spunea doar că a găsit un loc care-i va plăcea. Se bucura să se lase pe mâinile ei, dar îşi ascundea capitularea numind destinația lor „Trou sur Mer"[1] (ea recunoscuse

[1] „Peştera de la malul mării".

că e la malul mării) şi lăudând plăcerile rustice oferite de privata de lângă casă, de ploşniţe şi de gândaci.

Plăcerea drumului cu maşina fu stricată de un incident curios.

Cât merseră pe drumul de coastă în direcţia în care se afla Les Noctambules, Bond îi descrise urmărirea nebunească cu Bentley-ul, la urmă arătându-i virajul pe care-l făcuse înainte de accident şi locul exact unde fusese aşternut maleficul covor de cuie. Încetini maşina şi se aplecă pe geam ca să-i arate şanţurile adânci lăsate în asfalt de marginile jantelor, crengile rupte din gardul viu şi pata de ulei din locul unde se oprise maşina.

Însă ea se arătă distantă şi agitată în tot acest timp şi comentă doar monosilabic. O surprinse o dată sau de două ori privind în oglinda şoferului, dar când avu ocazia să se uite prin lunetă, tocmai trecuseră de o curbă şi nu văzu nimic. În cele din urmă o luă de mână şi spuse:

— Vesper, te preocupă ceva.

Ea îi oferi un zâmbet vesel, dar încordat.

— Nu-i nimic. Absolut nimic. Am avut impresia caraghioasă că suntem urmăriţi. Presupun că nervii sunt de vină. Şoseaua asta e plină de fantome.

Se uită din nou în spate, sub acoperirea unui zâmbet.

— Uite! exclamă cu o undă ascuţită de panică în glas.

Supus, Bond întoarse capul. Într-adevăr, la vreo patru sute de metri în urmă, o berlină

neagră venea după ei cu viteză rezonabil de bună. Bond râse.

— Nu putem fi singurii oameni care folosesc şoseaua asta! Şi oricum, cine-ar vrea să ne urmărească? N-am făcut nimic greşit. (O bătu uşurel pe mână.) E un agent de vânzări de vârstă mijlocie, care vinde ceară de lustruit maşina şi se duce la Le Havre. Probabil că se gândeşte la masa de prânz şi la amanta lui din Paris. Zău, Vesper, nu trebuie să gândeşti de rău despre nevinovaţi!

— Presupun că ai dreptate, spuse ea cu nervozitate. Oricum, mai avem puţin şi ajungem.

Se cufundă iarăşi în tăcere şi se uită pe geam.

Bond simţi că încordarea n-a părăsit-o. Zâmbi în sinea lui de ceea ce considera a fi o simplă urmare a aventurilor recente de care avuseseră parte, dar hotărî să-i facă pe plac şi când ajunseră la un drum îngust ce ducea spre mare şi încetiniră ca să intre pe acel drum, îi ceru şoferului să oprească imediat ce ies de pe şosea.

Ascunşi de gardul viu înalt, priviră împreună prin lunetă.

Auziră, dincolo de zumzetul slab al sunetelor văratice, apropierea maşinii. Vesper îşi înfipse degetele în braţul lui. Maşina nu-şi modifică viteza când se apropie de ascunzătoarea lor, iar ei reuşiră doar să zărească în treacăt profilul unui bărbat când berlina cea neagră îi depăşi cu repeziciune.

E drept că şoferul berlinei păru să arunce o privire spre ei, dar deasupra lor, în gardul viu,

se afla un indicator vopsit în culori vesele, orientat în josul drumului secundar şi care anunța *„L'Auberge du Fruit Defendu, crustaces, fritures"*[1]. Lui Bond îi păru evident că asta atrăsese privirea şoferului. Când huruitul eşapamentului berlinei se topi pe şosea, Vesper se lăsă moale în colțul ei. Era palidă.

— S-a uitat la noi! zise ea. Ți-am spus eu! Ştiam că suntem urmăriți. Acum ei ştiu unde suntem.

Bond nu-şi putu reține reacția de uşoară iritare.

— Prostii! Se uita la indicatorul acela.

I-l arătă lui Vesper. Ea păru ceva mai uşurată.

— Chiar asta crezi? întrebă ea. Da, îl văd. Sigur, ai precis dreptate. Hai să mergem! Îmi pare rău că am fost atât de proastă. Nu ştiu ce mi-a venit.

Se aplecă în față şi-i spuse ceva şoferului prin geamul despărțitor, iar maşina porni. Se lăsă pe speteaza banchetei şi întoarse spre Bond un chip animat. Culoarea îi revenise aproape complet în obraji.

— Zău că-mi pare rău! Doar că... doar că nu-mi vine să cred că s-a terminat totul şi că nu mai există nimeni de care să ne temem, zise ea apăsându-i mâna. Probabil mă crezi grozav de proastă!

— Sigur că nu! Dar zău, nimeni n-are de ce să se mai intereseze de noi acum. Uită totul. Misiunea s-a încheiat, a dispărut. Asta e vacanța noastră şi nu există nici un nor pe cer. Aşa-i?

[1] „Hanul fructului oprit – crustacee, fripturi" (fr.)

— Da, sigur că da, spuse Vesper scuturându-se puțin. Sunt nebună! Ajungem într-o clipă. Sper din toată inima că-ți va plăcea.

Se aplecară amândoi în față. Chipul ei era din nou animat și incidentul lăsă doar un minuscul semn de întrebare plutind în aer. Și chiar și acela se topi când ieșiră dintre dune și văzură marea și micul han modest printre pini.

— Mă tem că nu e prea măreț, zise Vesper. Dar e foarte curat și mâncarea e excelentă.

N-ar fi trebuit să-și facă griji. Lui Bond, hanul îi plăcu la prima vedere – terasa ce ajungea aproape până la linia fluxului maxim, clădirea scundă, cu două etaje și cu copertine roșu-cărămiziu deasupra ferestrelor și golful în formă de semilună, cu apă albastră și nisip auriu. De câte ori, de-a lungul vieții, ar fi dat orice ca să intre pe un drum secundar și să găsească un colț izolat ca acesta, unde să poată lăsa lumea să-și deruleze mersul, iar el să trăiască în mare din zori și până la amurg? Iar acum îl aștepta o săptămână întreagă cu toate aceste lucruri. Și cu Vesper. Pipăi în minte șiragul zilelor ce aveau să vină.

Opriră în curtea din spatele casei, iar proprietarul și soția acestuia ieșiră să-i întâmpine.

Monsieur Versoix era de vârstă mijlocie și ciung de un braț. Îl pierduse în luptele cu francezii liberi, în Madagascar. Era prieten cu șeful poliției din Royale, și acesta fusese cel care-i sugerase lui Vesper hanul și vorbise cu proprietarul la telefon. Ca urmare, aveau să aibă parte de tot ce putea fi mai bun.

Madame Versoix fusese întreruptă de la pregătirea cinei. Purta şorţ şi avea în mână o lingură de lemn. Era mai tânără decât soţul ei, grăsună şi frumoasă şi cu ochi calzi. Bond presupuse instinctiv că cei doi n-aveau copii şi că-şi dăruiau afecţiunea rămasă fără ţintă prietenilor şi unor clienţi de-ai casei, şi poate unor animale de companie. Îşi spuse că viaţa lor era probabil grea câteodată şi că hanul trebuie să fie foarte singuratic iarna, când valurile sunt mari şi vântul şuieră printre pini.

Proprietarul îi conduse în camere. A lui Vesper avea pat dublu, iar a lui Bond se afla alături, în colţul casei, cu o fereastră dând spre mare, iar cealaltă, spre braţul îndepărtat al golfului. Între cele două camere se afla o baie. Totul era imaculat, aerisit şi comod.

Proprietarul fu mulţumit când amândoi îşi manifestară încântarea. Le spuse că cina se va servi la şapte şi jumătate şi că *madame la patronne* pregătea homari fierţi cu unt topit. Îşi exprimă regretul că atmosfera era atât de liniştită, dar era o zi de marţi. La sfârşitul săptămânii aveau să vină mai mulţi oameni. Sezonul nu mersese bine până atunci. În general, primeau englezi din belşug, dar vremurile erau grele la ei şi englezii veneau doar ca să petreacă sfârşitul săptămânii în Royale şi se întorceau acasă după ce-şi pierdeau banii la cazinou. Nu era ca pe vremuri.

— Dar pe de altă parte, nici o zi nu e ca aceea dinainte, zise el ridicând filosofic din umeri, şi nici un secol nu e ca acela dinainte, şi...

— Într-adevăr, încuviinţă Bond.

CAPITOLUL 23

Valul de pasiune

Discuția se purta pe pragul camerei lui Vesper. După plecarea proprietarului, Bond o împinse în odaie şi închise uşa, apoi îi puse mâinile pe umeri şi o sărută pe amândoi obrajii, exclamând:

— Ăsta-i paradisul!

Atunci văzu că-i strălucesc ochii. Vesper ridică mâinile şi le lăsă pe antebrațele lui. Bond se lipi de ea şi-i cuprinse mijlocul cu brațele. Ea lăsă capul pe spate şi buzele i se întredeschiseră sub ale lui.

— Scumpa mea! rosti el.

Îşi apăsă gura de a fetei, strecurându-şi limba printre dinții ei şi simțind cum limba ei prinde viață, la început timid, apoi mai pătimaş. Îşi lăsă mâinile să alunece până pe rotunjimea feselor ei şi le strânse cu ardoare, apăsându-i centrul trupului de al lui. Respirând precipitat, ea îşi desprinse buzele de ale lui şi rămaseră agățați unul de altul, el alintându-şi obrazul de al ei şi simțind apăsarea sânilor fermi. Ridică mâna, îi înşfăcă părul şi-i trase capul pe spate, ca s-o poată săruta din nou. Ea îl

împinse şi se lăsă pe pat, epuizată. Preţ de câteva clipe se priviră cu un aer înfometat.

— Îmi pare rău, Vesper! N-am vrut.

Ea clătină din cap, amuţită de furtuna care-i răvăşise trupul. Bond veni şi se aşeză lângă ea; se priviră cu tandreţe în timp ce valul de pasiune se potolea în venele lor. Vesper se aplecă, îl sărută pe colţul gurii, apoi îi îndepărtă de pe fruntea umedă şuviţa de păr negru, ondulat şi-i spuse:

— Scumpul meu, dă-mi te rog o ţigară. Nu ştiu unde mi-e poşeta, explică ea privind în jur cu un aer năuc.

Bond aprinse o ţigară pentru ea şi i-o aşeză între buze. Vesper trase adânc în piept şi expiră fumul pe gură cu un oftat adânc. El o cuprinse cu braţul, dar ea se ridică şi se duse la fereastră. Rămase acolo cu spatele la el. Bond îşi privi mâinile şi văzu că încă mai tremurau.

— Pregătirea cinei va dura ceva timp, zise Vesper, tot fără să se uite la el. Ce-ar fi să mergi să faci o baie în mare? Îţi despachetez eu lucrurile.

Bond se ridică, merse lângă ea, o luă în braţe şi-i cuprinse sânii în mâini. Îi umpleau palmele şi degetele lui făcuseră sfârcurile să se întărească. Vesper îi acoperi mâinile cu ale ei şi i le apăsară, dar tot cu privirea pe fereastră.

— Nu acum, rosti ea pe ton scăzut.

Bond se aplecă, îşi lipi buzele de ceafa ei şi o strânse cu putere lângă el câteva clipe, după care îi dădu drumul.

— Bine, Vesper.

Se duse la uşă şi se uită în urmă. Ea nu se clintise. Ceva îi dădu impresia că plânge. Făcu un pas spre ea, dar îşi dădu seama că între ei nu exista nimic de spus. Rosti simplu:

— Iubirea mea!

Apoi ieşi, închise uşa, se duse în propria-i cameră şi se aşeză pe pat.

Patima care-i scăldase trupul îi lăsase o senzaţie de slăbiciune. Era împărţit între dorinţa de a se lungi pe pat şi cea de a se lăsa răcorit şi înviorat de mare. Se jucă cu alegerea câteva clipe, după care se duse la valiză şi scoase nişte chiloţi de baie albi, de in şi o pijama bleumarin.

Pijamalele îi displăcuseră dintotdeauna şi dormise mereu gol-puşcă, până când descoperise, în Hong Kong, la sfârşitul războiului, compromisul perfect. Pijamaua-halat îi ajungea aproape până la genunchi; nu avea nasturi, ci un cordon lejer în talie. Mânecile erau largi şi scurte, doar până mai sus de cot. Rezultatul era răcoros şi comod. Îmbrăcă bluza de pijama şi astfel toate vânătăile şi cicatricele fură ascunse, mai puţin liniile subţiri, albe de la încheietura mâinilor şi de la glezne şi semnul SMERŞ de pe mâna dreaptă.

Încălţă o pereche de sandale din piele bleumarin, coborî scările, ieşi din casă şi traversă terasa ce ducea spre plajă. Când trecu prin faţa casei îi veni în minte Vesper, dar se abţinu să ridice privirea ca să vadă dacă ea e tot la fereastră. Iar dacă Vesper îl văzu, nu dădu nici un semn.

Merse de-a lungul malului, pe nisipul auriu şi tare, până când ieşi din raza vizuală a hanului; acolo aruncă de pe el bluza de pijama, făcu câțiva paşi în fugă şi plonjă rapid şi elegant în valurile mici. Fundul mării începea să coboare la distanță mică de plajă; Bond rămase sub apă cât de mult putu, înotând cu mişcări puternice şi simțind pe tot trupul răcoarea blândă. Ieşi apoi la suprafață şi-şi dădu părul din ochi. Era aproape şapte şi soarele îşi pierduse mult din putere. În scurt timp avea să coboare dincolo de brațul îndepărtat al golfului, însă deocamdată îi bătea direct în ochi, aşa că Bond se întoarse pe spate şi porni înotând în direcția opusă soarelui, ca să-l păstreze cu el cât mai mult timp cu putință.

Când ieşi la mal, după vreun kilometru şi jumătate, umbrele acoperiseră deja bluza lui de pijama aflată departe, dar ştia că are timp să stea lungit pe nisipul tare şi să se usuce înainte să-l ajungă fluxul de seară.

Îşi scoase chiloții de baie şi-şi privi corpul. Din vătămările suferite mai rămăseseră doar câteva urme. Ridică din umeri şi se întinse, cu membrele depărtate, privind cerul albastru şi pustiu şi gândindu-se la Vesper.

Sentimentele pe care le avea față de ea erau încurcate, iar încurcătura îl irita. Înainte fuseseră atât de simple! Avusese intenția să se culce cu ea cât de curând posibil, pentru că o dorea şi, de asemenea, fiindcă – lucru pe care-l recunoştea față de sine – voia cu detaşare să pună la marea încercare refacerea corpului propriu.

Se gândea că vor dormi împreună câteva zile, după care era posibil să se vadă de câteva ori în Londra. Apoi urma să se producă inevitabila despărțire, pe care pozițiile ocupate de ei în Serviciul Secret aveau s-o ușureze considerabil. Dacă despărțirea nu era ușoară, putea să plece într-o misiune în străinătate sau, lucru rămas de asemenea în mintea lui, putea să-și dea demisia și să călătorească prin lume, cum își dorea dintotdeauna.

Dar, cumva, Vesper îi intrase pe sub piele și în ultimele două săptămâni sentimentele față de ea se schimbaseră treptat.

Tovarășia ei îi părea relaxată și nu cerea pic de efort. Vesper avea ceva enigmatic, care-l stimula permanent. Dezvăluia foarte puțin din adevărata-i personalitate, iar el simțea că indiferent cât de mult timp ar fi stat împreună, în ea va exista mereu un compartiment privat pe care nu-l va putea invada niciodată. Era atentă și grijulie, fără să se poarte servil și fără să-și compromită spiritul arogant. Iar acum, Bond știa că are o senzualitate profundă și excitantă, însă datorită acelui spațiu privat din miezul ființei sale, cucerirea trupului ei va avea de fiecare dată izul picant, dar dulce al violului. Dragostea fizică cu ea va fi de fiecare dată o călătorie palpitantă, fără dezamăgirea sosirii la destinație. Se gândea că Vesper îi va ceda cu aviditate și va savura cu lăcomie toate intimitățile patului, fără a se lăsa vreodată posedată.

Stând așa, lungit și dezbrăcat, Bond încercă să respingă concluziile pe care le citea pe cer.

Întoarse capul, privi în lungul plajei şi văzu că umbrele mai aveau doar puțin până ajungeau la el. Se ridică şi se scutură de nisip cât de bine putu, zicându-şi că la întoarcere va face o baie; îşi luă de jos chiloții de baie, absent, şi porni pe plajă. Abia când ajunse la bluza de pijama şi se aplecă s-o ridice îşi dădu seama că era tot dezbrăcat. Fără să-şi bată capul cu chiloții de baie, îmbrăcă haina uşoară şi porni mai departe spre hotel.

În clipa aceea se hotărî.

Le fruit défendu

Când se întoarse în camera lui, constată mişcat că toate lucrurile îi fuseseră despachetate şi aşezate la locul lor, iar în baie, periuţa de dinţi şi obiectele de bărbierit erau aranjate ordonat la un capăt al poliţei de sticlă de deasupra chiuvetei. La celălalt capăt se aflau periuţa de dinţi a lui Vesper, două flacoane mici şi un borcănaş cu cremă de faţă. Aruncă o privire flacoanelor şi văzu, surprins, că unul conţinea somnifere, nembutal. Poate că evenimentele de la vilă îi zguduiseră nervii mai mult decât îşi închipuise el.

Cada îl aştepta pregătită, plină cu apă, iar pe un scaun de lângă ea se aflau un flacon neînceput cu o esenţă scumpă de pin şi prosopul lui. O strigă:

— Vesper!

— Da?

— Zău că eşti extraordinară! Mă faci să mă simt ca un gigolo costisitor.

— Mi s-a spus să am grijă de tine. Fac doar ce mi s-a spus.

— Scumpa mea, apa de baie e de-a dreptul perfectă. Vrei să fii soţia mea?

— Ție-ți trebuie o sclavă, nu o nevastă! pufni ea.

— Te vreau pe tine.

— Ei bine, eu vreau homarul şi şampania, aşa că grăbeşte-te!

— Bine, bine, replică Bond.

Se şterse şi îmbrăcă o cămaşă albă şi pantaloni bleumarin. Spera că şi ea va fi îmbrăcată la fel de simplu şi se simți mulțumit când Vesper apăru în prag, fără să bată la uşă, îmbrăcată într-o cămaşă albastră de in, decolorată până la nuanța ochilor ei, şi o fustă plisată de bumbac roşu-închis.

— N-am mai putut aştepta, sunt lihnită de foame! Camera mea e deasupra bucătăriei, aşa că m-au torturat tot felul de mirosuri apetisante.

Bond se duse lângă ea şi o cuprinse cu brațul. Vesper îl luă de mână şi coborâră împreună pe terasă, unde li se pregătise masa, în lumina ce se proiecta din sufrageria pustie.

Şampania pe care o comandase Bond la sosire şedea într-o frapieră lângă masă; umplu două pahare până la buză. Vesper îşi făcu de lucru cu pateul de ficat delicios, făcut în casă, şi unse pentru amândoi felii proaspete de pâine franțuzească cu unt din cubul gros, galben-închis, aşezat între cuburi de gheață. Se priviră, băură însetați şi Bond reumplu paharele până sus.

În timp ce mâncau, el îi povesti despre baia în mare pe care o făcuse şi discutară ce vor face dimineață. Lăsară nerostite sentimentele pe

care le nutreau unul față de altul, dar la fel ca-n ochii lui Bond, şi-n ai lui Vesper se citea anticiparea plină de emoție a nopții. Din când în când îşi atingeau mâinile şi tălpile, ca pentru a elibera o parte din încordarea trupurilor.

După ce terminară homarul şi jumătate din a doua sticlă de şampanie, în timp ce puneau frişca groasă peste fragi, Vesper oftă adânc de mulțumire şi spuse fericită:

— Mă port ca o scroafă. Îmi oferi de fiecare dată toate lucrurile care-mi plac cel mai mult. N-am fost niciodată atât de răsfățată!

Privi spre golful luminat de lună şi adăugă, cu o undă de ironie amară în glas:

— Aş vrea s-o merit.

— Ce tot spui acolo? întrebă Bond surprins.

— A, nu ştiu. Presupun că oamenii primesc ceea ce merită, aşa că poate chiar merit.

Se uită la el şi zâmbi, apoi îngustă pleoapele cu un aer întrebător şi spuse pe neaşteptate:

— Chiar nu ştii prea multe despre mine!

Pe Bond îl surprinse nota te seriozitate din glasul ei. Replică râzând:

— Ştiu destul. Tot ce am nevoie să ştiu până mâine şi poimâine şi răspoimâine. La drept vorbind, nici tu nu ştii mare lucru despre mine.

Turnă şampanie în pahare. Vesper îl privi gânditoare.

— Oamenii sunt ca nişte insule, spuse ea. Nu se ating cu adevărat. Oricât de aproape ar fi unii de alții, de fapt sunt cât se poate de separați. Chiar dacă sunt căsătoriți de cincizeci de ani.

Bond se gândi deziluzionat că Vesper intră într-o pasă de tristețe. Şampania prea multă o făcuse melancolică. Dar dintr-o dată, ea râse veselă.

— Nu face mutra asta îngrijorată! zise aplecându-se şi acoperindu-i mâna cu mâna ei. Eram sentimentală, atâta tot. Şi oricum, insula mea se simte foarte apropiată de insula ta astă-seară.

Luă o înghiţitură de şampanie. Bond râse la rândul lui, uşurat.

— Hai să ne unim şi să alcătuim o peninsulă, propuse el. Acum, imediat ce terminăm fragii.

— Nu, replică ea flirtând. Trebuie să beau cafea.

— Şi coniac, contracară Bond.

Mica umbră trecu. A doua umbră mică. Lăsă şi ea un minuscul semn de întrebare suspendat în aer, care se dizolvă rapid în timp ce căldura şi apropierea se aşterneau din nou asupra lor. După cafea, în timp ce Bond îşi bea cu înghiţituri mici coniacul, Vesper îşi luă poşeta şi se ridică.

— Sunt obosită, spuse cu o mână pe umărul lui.

El îi acoperi mâna cu a lui, ţinând-o pe loc, şi rămaseră nemişcaţi câteva clipe. Vesper se aplecă şi-i atinse uşor părul cu buzele, după care dispăru; câteva clipe mai târziu se aprinse lumina în camera ei.

Bond fumă, aşteptând să se stingă lumina, apoi o urmă, oprindu-se doar ca să le spună noapte bună proprietarului şi soţiei acestuia şi

să le mulțumească pentru cină. Făcură schimb de amabilități, iar el urcă la etaj.

Era doar nouă și jumătate când trecu din baie în camera ei, închizând ușa.

Razele lunii se strecurau prin jaluzelele pe jumătate trase și scăldau umbrele tainice ale întinderilor de zăpadă de pe corpul ei întins pe patul lat.

Bond se trezi în propria-i cameră, în zori, și o vreme rămase în pat, desfătându-se cu amintirile. Apoi se ridică încet și, îmbrăcat cu bluza de pijama, trecu fără zgomot pe lângă ușa lui Vesper, ieși din casă și se duse pe plajă.

La ceasul răsăritului, marea era netedă și calmă. Micile valuri trandafirii se prelingeau leneșe pe plajă. Era rece, dar el își scoase bluza de pijama și înaintă dezbrăcat pe malul mării, până-n locul unde înotase în seara precedentă; de acolo intră încet și hotărât în apă, până când îi ajunse la bărbie. Atunci își desprinse tălpile de fundul nisipos și se scufundă, ținându-se de nas cu o mână și închizând ochii, simțind mângâierea apei reci prin păr și pe tot corpul.

Oglinda golfului era complet netulburată, exceptând locul unde părea că a sărit un pește spre suprafață. Aflat sub apă, își imagină scena calmă și-și dori ca Vesper să apară tocmai atunci dintre pini și să-l vadă uluită cum țâșnește pe neașteptate din marea pustie.

Când, după un minut bun, ieși la suprafață împroșcând în toate părțile, se simți dezamăgit. Pe plajă nu se vedea nimeni. O vreme înotă,

făcu pluta, apoi, când soarele păru suficient de fierbinte, ieşi pe plajă, se lungi pe spate şi se bucură de trupul pe care i-l redase noaptea dinainte.

La fel ca-n seara anterioară, privi îndelung cerul pustiu şi văzu acolo acelaşi răspuns. După o vreme se ridică şi porni încet înapoi, spre pijama.

În ziua aceea o va cere pe Vesper de soție. Era absolut sigur. Trebuia doar să găsească momentul potrivit.

CAPITOLUL 25

„Bandajul negru“

Intrând fără zgomot de pe terasă în semiîntunericul sufrageriei încă oblonite, o văzu cu surprindere pe Vesper ieşind din cabina telefonică cu uşă de sticlă aflată în apropierea intrării principale şi pornind cu paşi moi pe scări, spre camerele lor.

— Vesper! o strigă, gândindu-se că avea probabil un mesaj urgent, care-i privea pe amândoi.

Ea se răsuci iute, cu mâna la gură. Îl privi țintă, cu ochii mari, o clipă mai mult decât ar fi fost nevoie.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? întrebă el cu o neliniște vagă şi temându-se că-n viața lor a survenit o criză.

— O, m-ai speriat! spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Nu e decât... I-am telefonat lui Mathis, atâta tot. Lui Mathis, repetă ea. Mă întrebam dacă-mi poate obține încă o rochie. Ştii, de la prietena despre care ți-am vorbit. *La vendeuse*. Ştii, n-am mai nimic de purtat, explică ea vorbind repede, rostind cuvintele năvalnic, pe un ton care se voia convingător. M-am

gândit că poate-l prind acasă, înainte să plece la birou. Nu ştiu numărul de telefon al prietenei mele şi m-am gândit că ți-aş face o surpriză cu rochia. N-am vrut să mă auzi circulând şi să te trezesc. E bună apa? Ai făcut baie? Ar fi trebuit să mă aştepți!

— Apa e minunată, replică Bond hotărându-se s-o liniştească, deşi vizibila ei vinovăție stârnită de acest mister pueril îl irita. Du-te negreşit şi înoată, pe urmă vom lua micul-dejun pe terasă. Mi-e o foame de lup! Îmi pare rău că te-am speriat, dar m-a surprins să văd pe cineva treaz atât de devreme.

O cuprinse cu brațul, însă ea se desprinse şi urcă repede scara.

— Am fost atât de surprinsă când te-am văzut! rosti ea, încercând să mascheze incidentul făcând haz. Arătai ca o stafie, ca un înecat, aşa, cu părul peste ochi!

Râse, dar râsul ei sună aspru şi îl transformă în tuse, comentând:

— Sper că n-am răcit.

Continuă să-şi peticească minciuna complicată până când lui Bond îi veni s-o bată la fund şi să-i spună să se calmeze şi să-i dezvăluie adevărul. Se abținu, o bătu uşurel pe spate cu un gest liniştitor când ajunseră în fața camerei ei şi-i zise să se ducă repede să înoate. Apoi intră în camera lui.

Aşa se sfârşi integritatea iubirii lor. Zilele următoare fură un haos de falsitate şi ipocrizie, amestecate cu lacrimile ei şi cu clipe de patimă

animalică în care ea se abandona cu o lăcomie pe care lipsa de miez a zilelor o făcea să pară indecentă. Bond încercă de mai multe ori să dărâme oribilul zid al neîncrederii; abordă iarăşi şi iarăşi subiectul telefonului, dar ea îşi susţinea încăpăţânată povestea, folosind înfloriturile pe care el ştia că le-a scornit ulterior. Îl acuză chiar că se gândeşte că are alt iubit.

Scenele acestea se încheiau de fiecare dată cu lacrimi amare şi cu clipe la un pas de isterie.

Cu fiecare zi, atmosfera devenea tot mai detestabilă.

Lui Bond i se părea ceva neobişnuit că relaţia dintre doi oameni se poate face praf peste noapte şi căuta mereu în minte un motiv. Simţea că Vesper e la fel de îngrozită ca şi el, iar nefericirea ei părea chiar mai profundă. Dar misterul convorbirii telefonice, pe care Vesper refuza cu furie, aproape cu teamă, să i-l explice era o umbră care se întuneca tot mai mult la fiecare nou mister minor, la fiecare reticenţă mărunţă.

Lucrurile s-au înrăutăţit încă din ziua aceea, la prânz.

După un mic-dejun care le ceru amândurora eforturi, Vesper spuse că o doare capul şi că va sta în cameră, să se ferească de soare. Bond luă o carte şi merse kilometri întregi de-a lungul plajei. Până să se întoarcă, ajunsese în sinea lui la concluzia că vor putea să rezolve problema la masa de prânz.

Imediat ce se aşezară, îşi ceru scuze voios că a speriat-o la ieşirea din cabina telefonică,

după care abandonă subiectul şi începu să-i descrie ce văzuse în plimbarea făcută. Însă Vesper era distrasă şi răspundea doar monosilabic. Plimba mâncarea de colo-colo în farfurie, îi evita privirea şi se uita pe lângă el cu un aer preocupat.

După ce încercă în vreo două rânduri să deschidă o conversaţie oarecare, fără vreo reacţie din partea ei, Bond se cufundă şi el în tăcere şi se ocupă de propriile gânduri sumbre.

Dintr-o dată, Vesper înţepeni. Furculiţa îi căzu din mână pe marginea farfuriei, cu un zăngănit, iar de acolo ateriză gălăgios pe pardoseala terasei. Bond se uită la ea. Se făcuse albă ca varul şi privea peste umărul lui, cu o expresie de groază pe chip.

Bond întoarse capul şi văzu că la o masă aflată la celălalt capăt al terasei, la distanţă considerabilă de ei, tocmai se aşezase un bărbat. Părea un om absolut obişnuit, poate doar cam sever îmbrăcat, dar la prima vedere îl etichetă drept om de afaceri aflat într-o călătorie pe coastă, care dăduse întâmplător peste han sau îl alesese din ghidul Michelin.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? întrebă el neliniştit.

Fără să-şi ia ochii măcar o clipă de la silueta îndepărtată, Vesper răspunse cu glas sugrumat:

— E bărbatul din maşină. Cel care ne urmărea. Ştiu că el e!

Bond privi iarăşi peste umăr. *Le patron* discuta cu noul client despre meniu. Era o scenă întru totul normală. Zâmbiră amândoi pe tema

unui preparat din meniu şi, pe cât se părea, conveniră că e cel potrivit, căci *le patron* luă cu el lista şi, după ceea ce Bond presupuse că era un ultim dialog despre vin, se retrase.

Bărbatul păru să-şi dea seama că e observat. Ridică ochii şi-i privi pe cei doi câteva clipe, fără curiozitate, apoi luă servieta de pe scaunul de lângă el, scoase un ziar şi începu să-l citească, cu coatele sprijinite de masă.

Când bărbatul se întoarse cu faţa spre ei, Bond observă că are un bandaj negru pe un ochi. Bandajul nu era legat cu o panglică, ci prins ca un monoclu. Altfel, părea un bărbat prietenos, de vârstă mijlocie, cu păr şaten închis pieptănat peste cap şi nişte dinţi deosebit de mari şi albi, după cum văzuse Bond în timp ce omul discuta cu patronul. Se întoarse spre Vesper:

— Zău aşa, draga mea! Pare absolut nevinovat. Eşti sigură că e acelaşi bărbat? Nu ne putem aştepta ca hanul să ne aparţină doar nouă.

Chipul lui Vesper rămăsese o mască albă. Îşi încleştase ambele mâini de marginea mesei. Bond îşi spuse că va leşina şi dădu să se ridice şi să meargă la ea, dar Vesper făcu un gest să-l oprească, apoi luă paharul cu vin şi bău o înghiţitură zdravănă. Paharul i se ciocni de dinţi cu un clinchet, iar ea ridică mâna cealaltă ca să-l ţină mai bine. După ce lăsă paharul pe masă, se uită la el cu nişte ochi opaci şi spuse:

— Ştiu că e acelaşi om.

Bond încercă s-o convingă raţional că nu-i aşa, însă ea nu-i acordă pic de atenţie.

După ce aruncă vreo două priviri peste umărul lui, cu niște ochi în care se citea o supunere ciudată, spuse că încă o doare rău capul și că-și va petrece după-amiaza în camera ei. Se ridică de la masă și intră în han fără să se uite în urmă.

Bond era hotărât s-o liniștească. Ceru să i se aducă la masă cafeaua, după care se ridică și merse cu pași iuți în curte. Automobilul negru marca Peugeot aflat acolo ar fi putut într-adevăr să fie berlina pe care o văzuseră, însă ar fi putut la fel de bine să fie una dintr-un milion de alte mașini de pe șoselele franceze. Aruncă rapid o privire înăuntru, dar interiorul era gol, iar când încercă portbagajul, văzu că e încuiat. Își notă în minte numărul de înmatriculare de Paris, după care intră iute în toaleta de lângă sufragerie, trase de lanțul rezervorului WC-ului și ieși pe terasă.

Bărbatul mânca și nu-și ridică privirea. Bond se așeză pe scaunul lui Vesper, ca să poată ține sub observație masa cealaltă. Câteva minute mai târziu, bărbatul ceru nota, o achită și plecă. Bond auzi cum porneşte motorul Peugeot-ului și, în scurt timp, zgomotul eșapamentului dispăru în direcția drumului spre Royale.

Când *le patron* reveni la masa lui, Bond îi explică faptul că madame avea, din păcate, o mică insolație. Omul își exprimă regretul și amplifică pericolele la care te expui când ieși din casă pe aproape orice fel de vreme, Bond întrebă ca în treacăt de celălalt client.

— Îmi aminteşte de un prieten care şi-a pierdut şi el un ochi. Poartă bandaj similar.

Le patron răspunse că omul era străin. Fusese mulţumit de masa de prânz şi spusese că va reveni în zonă peste o zi sau două şi va mânca din nou la *auberge*. Dezvălui că era elveţian, lucru ce putea fi sesizat şi după accent. Era comis-voiajor şi vindea ceasuri. Spusese că era şocant să se trezească doar cu un singur ochi. Efortul de a purta bandajul toată ziua... dar presupunea că se va obişnui cu timpul.

— E într-adevăr foarte trist, replică Bond. Şi dumneata ai avut ghinion, adăugă el făcând semn spre mâneca goală a proprietarului hanului. Eu unul am fost foarte norocos.

Discutară o vreme despre război, după care Bond se ridică.

— Apropo, zise el, madame a avut dimineaţă o convorbire telefonică pe care trebuie să nu uit s-o plătesc. Cu Parisul. Număr de Elysée, cred, adăugă amintindu-şi că acela era prefixul lui Mathis.

— Mulţumesc, monsieur, însă chestiunea este rezolvată. Dimineaţă am sunat la Royale, iar centrala a menţionat că unul din oaspeţii mei a făcut un apel telefonic la Paris şi că n-a răspuns nimeni. Centralista voia să ştie dacă madame ar dori să mai încerce să repete apelul. Mă tem că povestea mi-a ieşit din minte. Poate că monsieur ar dori s-o întrebe pe madame... Dar, să văd, centrala a spus că numărul era de Invalides.

„Somn uşor, scumpa mea“

Următoarele două zile se derulară aproape identic.

În a patra zi a şederii lor la han, Vesper plecă dimineața devreme la Royale. Veni un taxi, care o luă şi o aduse înapoi. Spusese că are nevoie de un medicament.

În seara aceea făcu un efort deosebit ca să fie veselă. Bău mult, iar când urcară la etaj, îl conduse în camera ei şi făcură dragoste pătimaş. Trupul lui Bond reacționă la avansurile ei, dar după aceea Vesper plânse amar, cu obrazul în pernă, iar el se întoarse în camera lui cuprins de o disperare sumbră.

Cum nu putu să doarmă, auzi la orele mici ale dimineții cum se deschide uşa ei, apoi un zgomot slab venind de la parter. Era sigur că ea se află în cabina telefonică. Auzi după foarte scurt timp cum se închide încet uşa ei şi presupuse că, din nou, destinatarul din Paris al apelului nu răspunsese.

Asta era sâmbătă.

Duminică, bărbatul cu bandaj negru se întoarse la han. Bond ştiu imediat ce ridică

privirea de la mâncarea din farfurie şi văzu chipul lui Vesper. Îi relatase tot ce-i spusese *le patron*, trecând sub tăcere doar afirmaţia omului că s-ar putea să se întoarcă – se gândise că o va îngrijora.

De asemenea, îl sunase pe Mathis, în Paris, şi verificase Peugeot-ul. Fusese închiriat cu două săptămâni înainte de la o firmă respectabilă. Clientul avea un permis diplomatic emis în Elveţia, se numea Adolph Gettler şi la rubrica adresei trecuse o bancă din Zürich.

Mathis luase legătura cu poliţia elveţiană. Da, la acea bancă exista un cont pe numele respectiv, dar era folosit rareori. Se ştia că herr Gettler are legături cu industria ceasurilor. Se puteau face investigaţii dacă exista o acuzaţie la adresa lui.

La auzul informaţiilor, Vesper ridicase din umeri, iar când omul reapăru la han, îşi lăsă baltă masa de prânz şi urcă direct în camera ei.

Bond se decise: după ce termină de mâncat, se duse după ea. Amândouă uşile camerei lui Vesper erau încuiate, iar când o convinse să-i deschidă văzu că stătea în umbră, la fereastră – probabil urmărindu-l pe individ.

Chipul ei era ca dăltuit în piatră rece. O duse la pat şi o făcu să se aşeze lângă el. Stăteau ţepeni, ca pasagerii dintr-un compartiment de tren. Îi luă mâinile reci într-ale lui şi-i spuse:

— Vesper, n-o mai putem ţine aşa. Trebuie să încetăm! Ne chinuim unul pe altul şi există doar o cale de a pune capăt situaţiei. Ori îmi spui totul, ori trebuie să plecăm. Neîntârziat!

Ea nu răspunse, iar mâinile ei rămaseră inerte într-ale lui.

— Scumpa mea, nu vrei să-mi spui? Ştii că-n dimineaţa aceea, prima, veneam să te cer de soţie? Nu putem lua totul de la capăt? Ce-i coşmarul ăsta îngrozitor care ne omoară?

La început ea nu spuse nimic, dar apoi o lacrimă i se prelinse încet pe obraz.

— Vrei să spui că te-ai fi căsătorit cu mine?

Bond făcu semn cu capul că da.

— O, Dumnezeule! exclamă ea. Dumnezeule!

Se răsuci şi se agăţă de el, apăsându-şi obrazul de pieptul lui. Bond o cuprinse strâns în braţe şi-i ceru:

— Spune-mi, iubirea mea! Spune-mi ce te doare.

Suspinele ei deveniră mai slabe.

— Lasă-mă puţin singură, îi ceru. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

În vocea ei apăruse o notă nouă – o notă de resemnare. Îi sărută faţa şi o cuprinse în palme, privindu-l cu un dor adânc.

— Scumpul meu, încerc să fac cum e mai bine pentru noi. Te rog să mă crezi! Dar e cumplit. Sunt într-o îngrozitoare...

Reîncepu să plângă, agăţată de el ca un copil care visează urât.

— Acum du-te. Am nevoie de timp ca să mă gândesc. Trebuie să facem ceva.

Îşi luă batista şi-şi şterse ochii, apoi îl conduse la uşă, unde se îmbrăţişară cu putere. El o mai sărută o dată, iar Vesper închise uşa în urma lui.

În seara aceea, voioşia şi apropierea din prima lor seară reveniră în mare măsură. Vesper era emoţionată şi câteodată râsul ei părea lipsit de căldură, însă Bond era hotărât să-i adopte noua dispoziţie şi doar la sfârşitul cinei aruncă o remarcă pasageră care-o făcu să tacă. Îşi aşează mâna peste a lui şi-i spuse:

— Să nu vorbim despre asta acum. Uită. Totul e de domeniul trecutului. Îţi voi povesti dimineaţă.

Îl privi şi ochii i se umplură brusc de lacrimi. Găsi în poşetă o batistă şi-şi tamponă ochii.

— Mai toarnă-mi şampanie! zise ea cu un râs slab, ciudat. Mai vreau încă multă! Tu bei mult mai mult decât mine. Nu-i corect.

Băură împreună până când sticla se goli, apoi ea se ridică în picioare. Se lovi de scaun şi chicoti:

— Cred că m-am cherchelit! Ce ruşine! Te rog, James, să nu-ţi fie ruşine cu mine. Voiam atât de tare să fiu veselă! Şi sunt veselă.

Veni în spatele lui şi-şi plimbă degetele prin părul-i negru.

— Vino sus repede, zise ea. Te vreau foarte tare astă-seară.

Îi trimise o bezea şi dispăru.

Timp de două ore făcură dragoste lent, afectuos, într-o dispoziţie de pasiune fericită pe care, cu o zi înainte, Bond nu credea că o vor putea regăsi vreodată. Barierele de timiditate şi neîncredere păreau să fi dispărut, iar cuvintele pe care şi le rosteau erau iarăşi

inocente şi adevărate şi între ei nu exista nici o umbră.

— Acum trebuie să pleci, spuse Vesper după ce Bond dormi o vreme în braţele ei.

Dar, ca pentru a-şi retracta spusele, îl strânse mai aproape de ea, murmurând vorbe de alint şi apăsându-şi tot corpul de al lui.

Când el se ridică în sfârşit şi se aplecă să-i netezească părul şi să-i sărute ochii şi buzele de noapte-bună, ea întinse mâna şi aprinse lumina.

— Priveşte-mă şi lasă-mă să te privesc, îi ceru.

Bond îngenunche lângă ea. Vesper cercetă fiecare linie a feţei lui de parcă o vedea pentru prima oară, apoi îl cuprinse cu un braţ pe după gât. Ochii ei de un albastru închis înotau în lacrimi când îi trase încet capul spre ea şi-l sărută blând pe buze. Apoi se desprinse şi stinse lumina, spunând:

— Noapte bună, iubirea mea cea dragă.

Bond se aplecă s-o sărute, simţind gustul lacrimilor de pe obrazul ei. Se duse la uşă, iar acolo se uită în urmă.

— Somn uşor, scumpa mea. Nu-ţi face griji, acum totul e bine.

Închise încet uşa şi se duse în camera lui cu inima plină.

Inima miloasă

Le patron îi aduse scrisoarea dimineața. Dădu buzna în camera lui Bond ținând plicul la distanță, de parcă ar fi fost cuprins de flăcări.

—S-a produs un accident cumplit! Madame...

Bond țâșni din pat şi traversă iute baia, dar uşa de comunicare era încuiată. Țâșni înapoi, trecu prin camera lui şi ieşi pe coridor, pe lângă o servitoare îngrozită, lipită de perete.

Uşa lui Vesper era deschisă. Razele soarelui se strecurau printre jaluzele şi luminau încăperea. Mai sus de cearşaf se vedea doar părul ei negru, iar sub aşternut, corpul ei era drept şi încremenit ca o efigie de piatră pe un mormânt.

Bond căzu în genunchi lângă ea şi trase cearşaful deoparte.

„Doarme. Nu se poate să nu doarmă. Are ochii închişi. Pe fața cea dragă nu se vede nici o mişcare. Arată exact aşa cum ar trebui şi totuşi, totuşi e atât de neclintită, nici o mişcare, pic de puls, nici o respirație. Asta-i! Nici o respirație."

Mai târziu, *le patron* veni şi-l atinse pe umăr, arătându-i un pahar gol de pe măsuța de

lângă ea. Paharul, pe fundul căruia se vedea un reziduu alb, stătea lângă cartea pe care o citea ea, lângă țigări și chibrituri și mica dezordine patetică făcută de oglinda, rujul și batista ei. Iar pe podea, flaconul cu somnifere acum gol – somniferele pe care le văzuse în baie în prima seară.

Bond se ridică în picioare și se scutură. *Le patron* îi întinse scrisoarea. O luă.

— Te rog să-l înștiințezi pe comisar, zise Bond. Când va vrea să mă vadă, mă găsește în camera mea.

Se îndepărtă orbește, fără să privească înapoi.

Se așeză pe marginea patului și privi pe fereastră marea liniștită. Apoi ațintì o privire inertă asupra plicului. Era adresat simplu, într-un scris rotund, mare: „Pour Lui".

Îi trecu prin minte că pesemne Vesper ceruse să fie trezită devreme, așa încât să nu fie el cel care-o găsea.

Întoarse plicul pe partea cealaltă. Nu cu mult timp în urmă îl lipise limba ei caldă.

Ridică brusc din umeri și deschise plicul.

Conținutul nu era lung. După primele câteva cuvinte îl parcurse cu iuțeală, respirând greoi pe nas. Apoi aruncă scrisoarea pe pat, de parcă ar fi fost un scorpion.

Scrisoarea începea astfel:

„Scumpul meu James,

Te iubesc din toată inima și nădăjduiesc că în timp ce citești aceste cuvinte mă mai

iubeşti şi tu, pentru că acum, cu aceste cuvinte, e ultimul moment pe care-l va mai trăi iubirea ta. Aşadar, rămas-bun, iubirea mea dragă, cât timp ne mai iubim. Rămas-bun, scumpul meu.

Sunt agentă a MVD. Da, sunt agentă dublă a ruşilor. Am fost racolată la un an după război şi de atunci lucrez pentru ei. Eram îndrăgostită de un polonez din RAF. Am fost, până te-am cunoscut. Poţi afla cine e. A primit două decoraţii «Distinguished Service Order», iar după război a fost instruit de M. şi trimis în Polonia. Acolo a fost prins şi, torturându-l, au aflat multe şi au aflat şi de mine. Au venit la mine şi mi-au spus că-l vor lăsa să trăiască dacă accept să lucrez pentru ei. El nu ştia nimic despre asta, dar avea voie să-mi scrie. Scrisoarea sosea în data de cincisprezece a fiecărei luni. Am descoperit că nu mă pot opri. Nu suportam ideea să vină ziua de cincisprezece fără scrisoarea lui. Asta ar fi însemnat că l-am omorât. Am încercat să le divulg cât mai puţin posibil. Trebuie să mă crezi în privinţa asta! Apoi a venit vorba despre tine. Le-am spus că ai primit o misiune în Royale, ce acoperire ai şi aşa mai departe. Aşa au aflat de tine înainte să soseşti şi aşa se face că au avut timp să instaleze microfoanele. Îl bănuiau pe Le Chiffre, dar nu ştiau în ce constă misiunea ta, ci doar că are ceva de-a face cu el. Atât le-am spus.

Şi pe urmă mi s-a cerut să nu stau în spatele tău la cazinou şi să am grijă ca nici Mathis şi nici Leiter să nu stea în spatele tău. De aceea aproape că a reuşit pistolarul să te împuşte. Pe urmă a trebuit să

înscenez răpirea. Poate te-ai întrebat de ce am fost atât de tăcută în clubul de noapte. Nu s-au atins de mine pentru că lucram pentru MVD.

Însă când am aflat ce ți s-a întâmplat, chiar dacă Le Chiffre a fost responsabil și el s-a dovedit a fi un trădător, am hotărât că nu pot merge mai departe. Începusem deja să mă îndrăgostesc de tine. Mi s-a cerut să aflu de la tine tot felul de lucruri în timpul convalescenței tale, dar am refuzat. Eram controlată din Paris. Trebuia să sun la un număr de Invalides de două ori pe zi. M-au amenințat și în cele din urmă au retras persoana care mă controla și am știut că iubitul meu din Polonia va trebui să moară. Dar bănuiesc că se temeau că voi vorbi, așa că am primit un ultim avertisment: că, dacă nu mă supun, vor trimite SMERȘ după mine. N-am dat nici o importanță. Eram îndrăgostită de tine. Pe urmă l-am văzut la Splendide pe individul cu bandaj negru și am aflat că pusese întrebări despre mișcările mele. Asta a fost cu o zi înainte să venim aici. Am sperat că pot scăpa de el. Am hotărât că vom avea o aventură și că voi fugi în America de Sud, din Le Havre. Am sperat că-ți voi face un copil și că vom putea s-o luăm de la capăt undeva în lume. Însă ne-au urmărit. Nu poți scăpa de ei.

Știam că, dacă-ți spun, asta va însemna sfârșitul iubirii noastre. Mi-am dat seama că pot ori să aștept să mă omoare SMERȘ și, poate, să fii și tu omorât de ei, ori să-mi curm singură viața.

Asta e, iubirea mea dragă. Nu mă poți împiedica să-ți spun astfel sau să-ți spun că

te iubesc. Iau cu mine asta şi amintirile despre tine.

Nu-ţi pot spune mare lucru ca să te ajut. Numărul de la Paris era Invalides 55200. Nu m-am întâlnit niciodată cu vreunul dintre ei în Londra. Totul se făcea prin intermediul unei adrese, un chioşc de presă în Charing Cross Place, la numărul 450.

La prima noastră cină ai vorbit despre bărbatul acela din Iugoslavia care a fost declarat vinovat de trădare. A spus: „M-a luat valul furtunii lumii." Asta e singura mea scuză. Asta şi dragostea pentru un bărbat a cărui viaţă am încercat s-o salvez.

E târziu şi sunt obosită şi mă despart de tine numai două uşi. Dar trebuie să fiu curajoasă. Poate că mi-ai salva viaţa, însă n-aş suporta să mă uit în ochii tăi dragi.

Iubirea mea, iubirea mea...

V."

Bond azvârli scrisoarea cât colo şi, cu un gest mecanic, îşi frecă degetele unele de altele. Dintr-o dată, îşi lovi tâmplele cu pumnii şi se ridică în picioare. Privi câteva clipe marea liniştită, apoi înjură cu voce tare, rostind o obscenitate dură.

Avea ochii umezi; şi-i şterse.

Trase pe el o cămaşă şi pantaloni şi, cu o expresie de hotărâre rece pe chip, coborî la parter şi se închise în cabina telefonică.

În timp ce aştepta legătura cu Londra, revăzu în minte, cu calm, faptele obiective din scrisoarea lui Vesper. Se potriveau toate. Micile umbre şi semne de întrebare din cele patru săptămâni, pe care instinctul lui le

remarcase, dar mintea le respinsese, ieşeau acum în evidenţă ca nişte indicatoare rutiere.

Acum o vedea doar ca pe o spioană. Iubirea lor şi durerea lui fuseseră trimise în compartimentul de depozitare al minţii sale. Poate că mai târziu vor fi scoase de acolo, examinate imparţial şi apoi aruncate înapoi cu duritate, alături de alte bagaje sentimentale pe care prefera să le uite. Acum se putea gândi doar la trădarea comisă de ea faţă de Serviciul Secret şi de propria ţară şi la daunele produse. Partea profesională a minţii lui era absorbită cu desăvârşire de consecinţe – acoperirile care fuseseră probabil divulgate de-a lungul anilor, codurile pe care duşmanul le descifrase, secretele care trebuie să fi scăpat tocmai din mijlocul secţiei dedicate penetrării Uniunii Sovietice.

Era înfiorător. Dumnezeu ştia cum va putea fi remediat dezastrul!

Scrâşni din dinţi şi-şi aminti brusc vorbele lui Mathis: „În lume există ţinte cu adevărat negre din belşug", şi mai devreme: „Şi cu SMERŞ cum rămâne? Văd bine că nu-ţi place ideea ca indivizii ăştia să umble prin Franţa şi să omoare pe oricine consideră ei că le-a trădat preţiosul sistem politic."

Cât de repede dovedise Mathis că avea dreptate şi cât de repede propriile-i raţionamente sofisticate îi explodaseră în faţă!

În timp ce el, Bond, se jucase de-a pieile-roşii de-a lungul anilor (da, descrierea făcută de Le Chiffre era întru totul corectă!),

adevăratul dușman lucrase pe tăcute, cu răceală, fără eroisme, chiar la un pas de el.

Îi apăru brusc în minte o imagine a lui Vesper mergând pe un coridor, cu documente în mână. Pe o tavă. Dușmanul primea informații secrete pur și simplu așa, pe tavă, în timp ce marele și tarele agent secret cu indicativ cu doi de zero umbla prin lume în căutarea plăcerilor – se juca de-a pieile-roșii.

Rușinea îl făcu să-și înfigă unghiile în palme și-i scăldă corpul în sudoare.

Ei bine, nu era prea târziu. Exista o țintă pentru el, foarte la îndemână. Se va ocupa de SMERȘ și-i va vâna. Fără SMERȘ, fără această armă rece a morții și răzbunării, MVD va fi o simplă bandă de funcționari civili jucând rol de spioni, nici mai bună, nici mai slabă decât vreunul din serviciile occidentale.

SMERȘ era îndemnul. Fii loial, spionează bine sau, dacă nu, mori. Inevitabil și fără îndoială, vei fi vânat și omorât.

La fel stăteau lucrurile cu întreaga mașinărie rusească. Frica era impulsul. Pentru ei era întotdeauna mai sigur să înainteze decât să se retragă. Înaintează spre dușman și poate că glonțul va trece pe lângă tine. Retrage-te, eschivează-te, trădează, și glonțul nu va greși.

Acum însă, el va ataca brațul care ținea biciul și pistolul. Afacerea spionajului putea fi lăsată în seama funcționarilor superiori. Ei puteau să spioneze și să prindă spioni. El va ataca amenințarea aflată în spatele spionilor, amenințarea care-i făcea să spioneze.

Telefonul sună şi Bond înşfăcă receptorul. La capătul celălalt al firului se afla „Veriga“, agentul de legătură din exterior care era singurul om din Londra căruia îi putea telefona din străinătate. Şi numai în caz de nevoie stringentă.

— La telefon 007. Folosim o linie telefonică neprotejată. E o urgență. Mă auzi? Transmite mai departe neîntârziat. 3030 era dublă, lucra pentru Țara Roşie. Da, la naiba, am spus „era“! Cățeaua a murit.

Cuprins

Capitolul 1:	Agentul secret	5
Capitolul 2:	Dosar pentru M.	14
Capitolul 3:	Agentul 007	24
Capitolul 4:	*L'ennemi écoute*	29
Capitolul 5:	Fata de la sediu	38
Capitolul 6:	Doi bărbați cu pălărie de pai	48
Capitolul 7:	*Rouge et noir*	54
Capitolul 8:	Lumini roz şi şampanie	65
Capitolul 9:	Jocul se cheamă bacara	73
Capitolul 10:	Masa cu mize mari	83
Capitolul 11:	Momentul adevărului	92
Capitolul 12:	Bastonul mortal	100
Capitolul 13:	„Şoaptă de iubire, şoaptă de ură“	108
Capitolul 14:	*„La vie en rose?“*	118
Capitolul 15:	Iepurele negru şi ogarul cenuşiu	124
Capitolul 16:	O sperietură soră cu moartea	130
Capitolul 17:	„Băiete dragă“	139
Capitolul 18:	Un chip ca de stâncă	151
Capitolul 19:	Cortul cel alb	156
Capitolul 20:	Natura răului	165
Capitolul 21:	Vesper	174
Capitolul 22:	Berlina grăbită	183
Capitolul 23:	Valul de pasiune	191
Capitolul 24:	*Le fruit defendu*	197
Capitolul 25:	„Bandajul negru“	203
Capitolul 26:	„Somn uşor, scumpa mea“	210
Capitolul 27:	Inima miloasă	215

Bond nu era deloc amuzat.

– Pentru ce naiba îmi trimit o femeie? întrebă el cu ostilitate. Au cumva impresia că-i un afurisit de picnic?!

– Calmează-te, dragul meu James, îl întrerupse Mathis. Este cât de serioasă ți-ai putea dori și la fel de rece ca un țurțure. Vorbește franceza ca o localnică și-și cunoaște meseria perfect. Are o acoperire perfectă și am aranjat lucrurile în așa fel încât să facă echipă cu tine cât se poate de ușor. Ce e mai firesc decât să agăți aici o fată drăguță? Ca milionar jamaican, zise el dregându-și glasul cu respect, date fiind sângele tău fierbinte și toate celelalte, ai fi bătător la ochi fără parteneră.

Bond mormăi cu îndoială și întrebă suspicios:

– Mai sunt și alte surprize?

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-1-0

RECOMANDAT DE

Spy